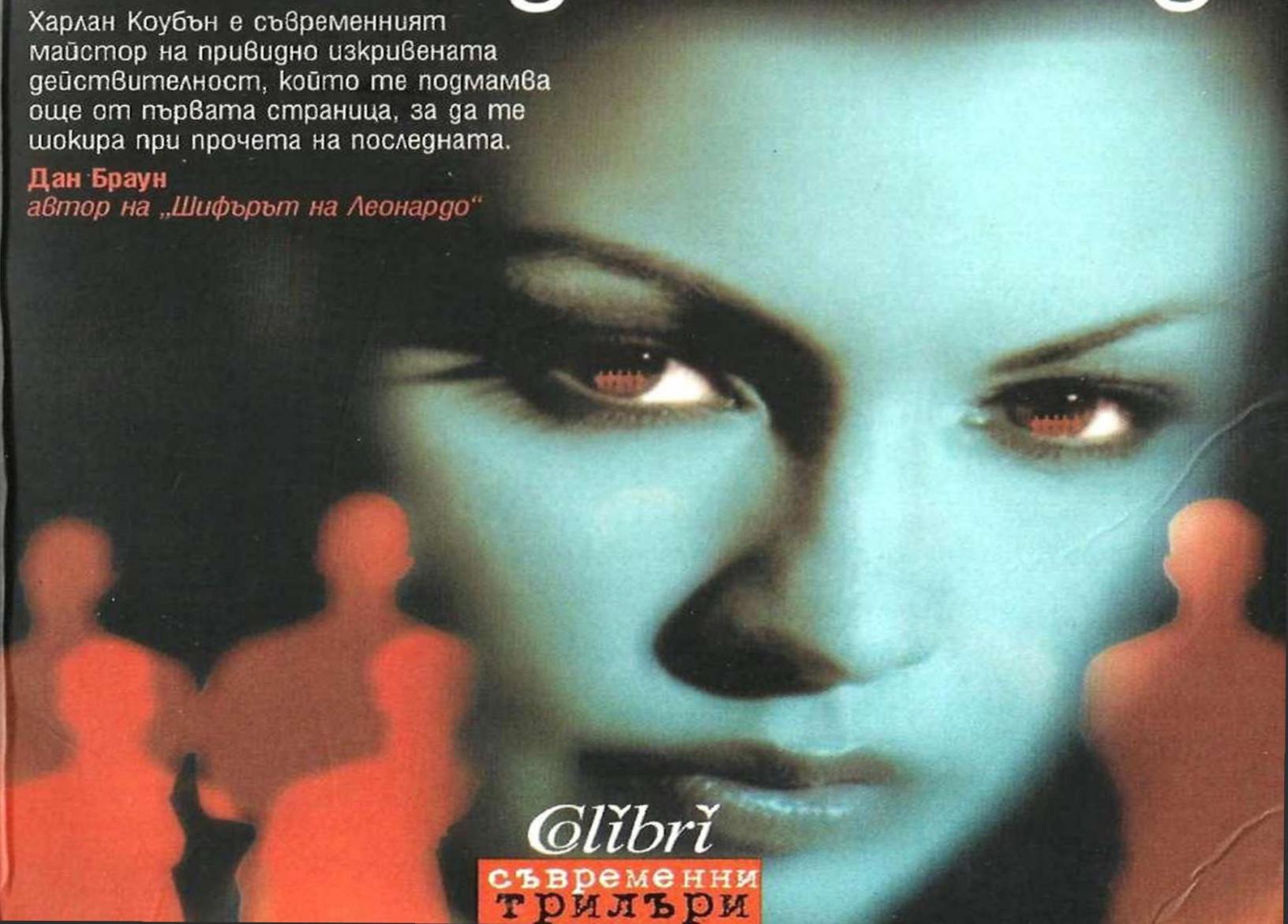

ХАРАЛАН КОУБЪН

Само един поглед

Харлан Коубън е съвременният майстор на привидно изкридената действителност, който те подмамва още от първата страница, за да те шокира при прочета на последната.

Дан Браун
автор на „Шифърът на Леонардо“

Clibri
съвременни
трилъри

ХАРЛАН КОУБЪН

САМО ЕДИН ПОГЛЕД

Превод: Теодор Михайлов

chitanka.info

Най-новият майстор на големия американски трилър Харлан Коубън ни поднася разтърсващо пътуване в емоционалното влакче на ужасите, задавайки въпроса: докъде бихте стигнали, за да защитите семейството си?

Една най-обикновена фотография, и целият свят на заможната средностатистическа съпруга и майка се срива из основи. След като взема от училище двете си деца, Грейс Лосън преглежда току-що прибрани от фотоателието снимки и открива сред тях една, чието място изобщо не е там — тайнствено изображение отпреди 25–30 години, на която се виждат петима мъже, четириима от които Грейс не е в състояние да разпознае. Петото лице обаче ѝ е добре познато — това на нейния съпруг от времето, когато тя още не го познава.

Когато същата вечер показва снимката на мъжа си, той излиза от дома им и потегля нанякъде, без да ѝ даде обяснение. Грейс не знае къде той отива, нито защо. И дали изобщо ще се върне. Тя не си дава сметка и колко опасно ще се окаже за семейството ѝ неговото издирване. Защото от миналото на нейния мъж и от тайнствената снимка се интересуват и други хора, някои от тях опасни убийци, които не се спират пред нищо.

Изпълнената с болезнени съмнения Грейс трябва да надникне в мрачните кътчета на собственото си трагично минало, да научи истината, да открие съпруга си и да спаси семейството си.

Харлан Коубън е съвременният майстор на привидно изкривената действителност, който те подмамва още от първата страница, за да те шокира при прочита на последната.

Дан Браун, автор на „Шифърът на Леонардо“

*„Мила, остави ми най-прекрасен спомен, но
и бледото мастило ще е по-ярко от него.“*

По китайската пословица „И най-бледият туш е по-добър от най-силната памет“, перифразирана в песента „Бледо мастило“ на Джими Екс Бенд (Автор Джеймс Ксавиър Фармингтън. Всички права запазени)

ПРОЛОГ

Скот Дънкан седна срещу убиеца. Стаята без прозорци в буреносносив цвят беше неуютна и притихнала, застинала в онова смълчаване, когато музиката вече свири, а двамата непознати не са наясно как да започнат танца. Скот кимна неопределено. Убиецът, облечен в оранжев затворнически гащеризон, просто го гледаше. Скот скръсти ръце и ги опря на металната маса. Убиецът — според досието се казваше Монте Сканлън, но нямаше начин това да е истинското му име — вероятно щеше да направи същото, ако китките му не бяха с белезници.

„Какво правя тук?“ — се запита Скот за кой ли път.

Негов периметър бяха корумпирани политици, каквито никак не липсваха в родния му щат Ню Джърси, но преди три часа Монте Сканлън, масов убиец откъдето и да го погледнеш, бе нарушил най-сетне мълчанието си, за да отправи искане.

Среща със заместник федералния прокурор Скот Дънкан.

Това беше необичайно по много причини, но преди всичко по две: първо, сериен убиец не е в позиция да отправя каквите и да било искания, и второ, Скот не само не познаваше, а не беше и чувал за Монте Сканлън.

Скот наруши тишината.

— Искали сте да ме видите?

— Да.

Скот кимна в очакване да чуе продължението. Такова не последва.

— Та какво мога да направя за вас?

Монте Сканлън продължаваше да го гледа:

— Знаете ли защо съм тук?

Скот хвърли поглед наоколо. Освен Сканлън и него самия присъстваха още няколко души. Линда Морган, федералният прокурор, облегната на срещуположната стена в поза ала Синатра, нехайно подпрян на уличната лампа. Зад затворника стояха двама

набити надзиратели, почти еднакви на вид, с ръце като дънери и гърди като старовремски гардероби. Бяха наперени цивилни агенти, които Скот беше виждал да изпълняват професионалните си задължения със спокойствието на инструктори по йога. Но днес при вида на здраво окования затворник дори тези момчета бяха настръхнали. Адвокатът на Сканлън, вонящ като пор на допълващ одеколон, допълваше състава. Всички погледи бяха вперени в Скот.

— Вие сте убили хора — отговори Скот. — Много.

— Бях наемен килър. Бях... — Сканлън направи пауза — поръчков убиец.

— Не се занимавам с такива дела.

— Така е.

Денят на Скот бе започнал в рамките на нормалното. Преди около час, час и половина бе подготвил призовка за администратор на фирма за чистота, подкупвал кмета на малко градче. Рутинна работа. Ежедневният подкуп в щата градина Ню Джърси. Сега седеше пред завинтена за пода маса срещу човек, убил според грубите пресмятания на Линда Морган стотина души.

— И защо поискахте да се видите с мен?

Сканлън приличаше на позастарял плейбой, ухажват някоя от сестрите Габор^[1] през петдесетте. Беше дребен, дори съсухрен. Прошарената му коса бе прилизана назад, зъбите му бяха пожълтели от никотин, а загрубялата кожа издаваше продължителни пребивавания на слънце и твърде много дълги нощи из твърде много затъмнени барове. Никой от присъстващите не знаеше истинското му име. Когато го арестуваха, в паспорта му прочетоха, че е Монте Сканлън, аржентинец по националност, петдесет и една годишен. Възрастта отговаряше на вида му — нищо повече. Отпечатъците от пръстите му липсваха в компютърния регистър на Националната служба за сигурност. А софтуерът за лицево идентифициране показваше голямо гъше яйце.

— Искам да говорим насаме.

— Нямам нищо общо с вашия случай — обясни Скот отново. —

Обърнете се към федералния прокурор.

— Това не засяга нея.

— А мен засяга ли ме?

Сканлън се приведе напред.

— Ще ви кажа нещо — изрече той, — което ще промени целия ви живот.

Скот изпита почти непреодолимото желание да размаха ръка пред лицето и да му каже: „Ууу!“ Имаше предостатъчно опит с умствената нагласа на окошарените престъпници: змийските им приплъзвания, постоянните им опити да търсят предимствата си, усилията им да намерят начин да се измъкнат, тяхното прекалено чувство за значимост. Линда Морган, може биоловила мислите му, хвърли предупредителен поглед, когато той се наведе към затворника. Беше му казала, че през по-голямата част от последните трийсет години Монте Сканлън е работил за няколко свързани помежду си фамилии. Прокуратурата се облизваше за информацията, която тип като него можеше да предостави за рекета и корупцията, като гладник пред трапеза. Но от залавянето му до момента Сканлън бе отказвал да говори. До тази сутрин.

— Твоята шефка — каза Сканлън и вдигна брадичка към Линда Морган, — много се надява на моето сътрудничество.

— Скоро ще усетиш смъртоносната инжекция! — реагира Морган, все така опитвайки се да запази безразличен вид. — Нищо няма да те спаси.

Сканлън се усмихна:

— Моля ви. Страх ви е да не изпуснете онова, което мога да ви кажа, много повече, отколкото мен ме е страх от смъртта.

— Точно така. Поредният корав мъж, който не се бои да умре — Линда се отлепи от стената. — Знаеш ли какво, Монте? Точно най-коравите задължително подмокрят гащите, като ги поведем към стола.

Скот още веднъж изпита желанието да размаха ръка — но този път на шефката си. Сканлън продължаваше да се усмихва. Очите му не изпускаха Скот. А Скот не харесваше това, което виждаше в тези очи. Те бяха, както можеше да се очаква, черни, искрящи, жестоки. Скот може и да си въобразяваше, но като че лиолови в дълбините им и още нещо. Нещо различно от обичайното бездушие. Нещо като молба. Скот не можеше да откъсне поглед. Може би дори като угрizение.

Дори разкаяние.

Скот вдигна очи към Линда и кимна. Тя се намръщи, но Сканлън я изгледа безцеремонно. Тя направи знак на бикообразните

надзиратели, че излизат всички. Станал от мястото си, адвокатът на Сканлън се обади за първи път:

— Моля казаното от него да не се записва!

— Остани при тях — му нареди Сканлън. — Искам да съм сигурен, че няма да ни подслушват.

Адвокатът взе куфарчето си и последва Линда Морган към вратата. Скот и Сканлън останаха сами. Във филмите убийците са всесилни. В истинския живот не. Те не бягат с белезници от строго охранявани федерални затвори. Скот знаеше, че бикоподобните братоци бдят зад огледалното стъкло. Микрофоните на интеркома според инструкцията на Сканлън щяха да бъдат изключени. Но всички излезли отвън нямаше да ги изпускат от очи.

Скот го погледна въпросително.

— Аз не съм типичен наемен убиец.

— Аха.

— Имам си правила.

Скот чакаше.

— Например убивам само мъже.

— О! Какъв рицар!

Сканлън не обърна внимание на сарказма.

— Това е първото ми правило. Убивам само мъже. Жени — не.

— Ясно. А второто правило да не гласи, че не буташ преди трета среща?

— Мислите, че съм чудовище, нали?

Скот сви рамене в знак, че отговорът е очевиден.

— Моите правила за вас са нищо?

— Какви правила! Ти си убивал хора. Съчиняваши си някакви правила, защото се нуждаеш от илюзията, че си човешко същество.

Сканлън се замисли, след което каза:

— Може и така да е. Но мъжете, които съм убивал, бяха боклуци.

Наемали са ме боклуци да убивам други боклуци. Не съм бил нещо повече от оръжие.

— Оръжие? — повтори Скот.

— Да.

— Оръжието не го е грижа кого убива, Монте. Мъже, жени, баби, деца. Оръжието не подбира.

Сканлън се усмихна:

— Добре казано.

Скот потри длани в панталона си.

— Не си ме поканил тук за лекции по нравственост. Какво искаш?

— Вие сте разведен, нали. Скот?

Скот не отговори.

— Без деца, по взаимно съгласие, и сте запазили приятелски отношения с бившата си жена.

— Какво искаш?

— Да обясня.

— Кое да обясниш?

Сканлън сведе очи, но само за миг.

— Онова, което съм ви сторил.

— Аз дори не те познавам.

— Но аз ви познавам. И то от доста време.

Скот усети как в него звънна тишина. Обръна се към огледалото.

Линда Морган вероятно гледаше от другата страна, питайки се за какво ли говорят. Тя чакаше информация. Дали все пак в стаята няма „бръмбари“? Сигурно. Така или иначе си заслужаваше да накара Сканлън да говори.

— Вие сте Скот Дънкан. Тридесет и девет годишен. Завършили сте правния факултет на Колумбийския университет. Бихте могли да печелите повече с частна практика, но ви е отегчително. Във федералната прокуратура сте от шест месеца. Майка ви и баща ви са се преместили в Маями минатата година. Имали сте сестра, но тя е починала в студентските си години.

Скот се размърда. Сканлън го беше проучвал.

— Свърши ли?

— Знаете ли как се работи в мята бизнес?

Смяна на темата. Скот изчакваше търпеливо. Сканлън играеше никаква психологическа игра, опитвайки се да го изкара от равновесие или нещо от този род. Скот нямаше да се хване. Нищо, което затворникът бе „разкрил“ за фамилията на Скот, не можеше да го изненада. Човек може да събере тази информация с няколко разговора и телефонни обаждания.

— Защо не ми кажеш? — подкани го Скот.

— Да предположим — започна Сканлън, — че желаете нечия смърт.

— Добре.

— В такъв случай ще се свържете с приятел, който познава друг приятел, който пък познава трети, който би могъл да се свърже с мен.

— И само този, последният, те познава?

— Така да го кажем. Използвах само един посредник, но дори и с него бях нащрек. Никога не сме се срещали лице в лице. Използвахме кодови имена. Плащанията ставаха чрез офшорни сметки. Отварях нова сметка за всяка, нека я наречем, сделка, и я закривах, щом задачата приключеше. Следите ли ми мисълта?

— Не е чак толкова сложна.

— Точно така. Но вижте сега, в днешно време общуваме чрез електронна поща. Отварям временна имейл сметка в „Хотмейл“ или „Яху“, или където да е с фиктивни имена. Няма как да се проследи. А дори да се хване следа, къде ще отведе тя? Изпращахме всички имейли от библиотеки или други обществени места, там ги и получавахме. Отвсякъде бяхме покрити.

Скот понечи да отбележи, че това покриване не е попречило на Сканлън да се паркира в затвора, но реши да му го спести.

— Какво общо има това с мен?

— Скоро ще стигна и дотам.

Скот виждаше, че Сканлън се вживява в разказа си.

— Навремето — като казвам навремето, имам предвид преди осем-десет години — използвахме предимно обикновени телефони. Никога не виждах изписано име. То просто ми се съобщаваше по телефона — Сканлън млъкна, за да се увери, че е завладял изцяло вниманието на Скот. Тонът на гласа му постепенно се бе смекчил. — Това бе ключът, Скот — телефонът. Само чувам името по телефона, не е изписано.

Той загледа очаквателно. Но Скот нямаше представа какво трябва да последва, затова реагира с:

— Аха.

— Разбирате ли защо подчертавам, че всичко се уреждаше по телефона?

— Не.

— Защото човек като мен, човек с правила, може да направи грешка по телефона.

Скот поразмишлява по въпроса.

— Все още не схващам.

— Не убивам жени. Това ми е правило номер едно.

— Каза го вече.

— Е, ако поискате да очистя някого, който се казва Били Смит, аз бих предположил, че Били Смит е мъж. Никога не бих си помислил, че Били може да е жена. Разбирате ли?

Скот затаи дъх. Сканлън погледна сериозно и гласът му стана още по-тих.

— Споменахме сестра ви преди малко, нали. Скот?

Скот не отговори.

— Името ѝ беше Джери — прав ли съм?

Мълчание.

— Разбирате ли проблема, Скот? Джери е едно от въпросните имена. Само дето женското се пише като Гери. Преди петнайсет години получих телефонна поръчка. От посредника, за когото стана дума...

Скот трепна.

— ... даде ми се адрес. Каза ми се само по кое време „Джери“ — Сканлън показа с пръсти кавички — ще си бъде вкъщи.

Скот чу собствения си глас сякаш от далечно разстояние:

— Определиха го като нещастен случай.

— Повечето палежи минават за такива, ако работата е добре свършена.

— Не ти вярвам — каза Скот, но когато го погледна пак в очите, всичко наоколо се залюля.

Изведнъж в съзнанието му изникна Джери: заразителната ѝ усмивка, непокорната ѝ коса, зъбните ѝ скоби, начинът, по който му се плезеше по време на семейни събирания. Спомни си нейното първо гадже (дангалак на име Брад), как отиде на абитуриентски бал без кавалер, нахакания начин, по който си издейства студентски кредит, първата ѝ рок банда (бяха ужасни), писмото, потвърждаващо приема ѝ в колежа.

Скот вдигна очи.

— Тя беше само на двайсет и една.

Не последва отговор.

— Защо?

— Не се занимавам с никакви „Защо“, Скот. Аз съм само наемна ръка...

— Не питам това — изгледа го в упор Скот. — Защо ми го казваш сега?

Загледан в отражението си в огледалото, Сканлън каза много тихо:

— Може би бяхте прав.

— За кое?

— За това, което споменахте. Може би след всичко казано и направено имам нужда от илюзията, че съм човешко същество.

[1] Заза и Ева Гabor — американски киноактриси от унгарски произход, прочути с многобройните си бракове и връзки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1.

Три месеца по-късно

В живота се случват внезапни сривове.

Сълзи и усещане за рана от нож, който се е забил дълбоко в пътта. Съществуванието внезапно се обръща наопаки. Изсипва се като от разпран търбух. После следват онези моменти, когато всичко просто се разпада. Конецът се изнисва от иглата. Шевът поддава. В началото промяната е бавна, почти недоловима.

За Грейс Лосън този разпад започна от фотоателието.

Тя тъкмо се канеше да влезе, когато чу съмътно познат глас:

— Защо не си купиш дигитален фотоапарат, Грейс?

Грейс се обърна към жената.

— Не съм на „ти“ с тези техники.

— Я моля ти се. С цифровия апарат само щракаш — жената вдигна ръка и щракна с пръсти като да онагледи думите си. — Пък и дигиталните имат много повече възможности от обикновения апарат. Ако искаш, примерно можеш да махнеш снимки, които не ти харесват. Като компютърните файлове. Например семейната ни коледна картичка, която изпращаме на роднини и приятели. Бари прави купища снимки на децата, защото Блейк бил мигнал или Кайл не гледал, накъдето трябва. А като снимаш толкова много, както казва Бари, рано или късно ще направиш хубава фотография, нали така?

Грейс кимна. Опита се да иззови от паметта си името на жената, но не успя. Дъщерята на тази жена — дали не беше Блейк — учеше в първи клас със сина на Грейс. Или може би миналата година бяха заедно в детската градина. Не можеше да си спомни точно. Грейс ѝ се усмихваше. Жената беше симпатична, но приличаше на толкова много други жени. Не за първи път Грейс си помисли дали и нейната собствена подчертана индивидуалност не се е претопила в ужасния въртоп на еснафското еднообразие.

Мисълта не ѝ подейства успокойително.

Жената продължаваше да лее възхищението си по чудесата на дигиталната ера. Усещайки, че вече я наболяват лицевите мускули от усилието да задържи изкуствената усмивка, Грейс погледна часовника си. Надяваше се тази техно-майчица да схване намека. Два и четирийсет и пет. Почти е време да вземе Макс от училище. Емма имаше тренировка с отбора по плуване, но друга майка от задругата бе на ред да прибере децата оттам. Някоя друга от нашата задруга, както една от майките обичаше да се майтапи. Много смешно.

— Трябва да се съберем някой път — завърши жената. — С Джак и Бари. Мисля, че ще си допаднат.

— Непременно.

Грейс се възползва настъпилата пауза, за да се сбогува, отвори вратата и хлътна във фотоателието. Стъклена врата се затвори със звън, задействайки малка камбанка. Миризмата на химикали не беше от най-приятните. Тя се запита какъв ли е дълготрайният ефект при работа в подобна среда, в която дори кратко пребиваване е така неприятно.

Момчето, което беше на работа — очевидно думата „работка“ в случая можеше да се използва само условно, — имаше избелена мъхеста брадичка, коса, боядисана в цвят, който би респектиран дори „Крейола“^[1], и достатъчно обеци по цялото тяло, за да развие мускули от носенето им. По шията му се виеше жицата на фonoослушалки. Музиката бе надута така силно, че Грейс я усещаше в диафрагмата си. Беше целият в татуировки. Грейс прочете надпис STONE — „КАМЪК“. И друг KILLJOY — „ТРЕПАЧ НА РАДОСТТА“. Помисли си, че третият би трябвало да е SLACKER — „БЕЗДЕЛНИК“.

— Извинете?

Той дори не вдигна поглед.

— Извинете? — повтори тя малко по-високо.

Пак нищо.

— Ей, пич!

Това привлече вниманието му. Той се озъби и присви очи, явно наскърен от това, че го беспокоят.

— Снасяй.

— Моля?

— Разписката.

Аха. Грейс му подаде квитанцията, след което той я попита за името. Това напомни на Грейс за онези проклети автоматични телефонни услуги, дето трябва да набереш номера на телефона си, за да се изпише, а щом се обади жив човек, те кара да го повториш, сякаш първото е било само да добиеш тренинг.

Бялото мъхче — Грейс ядно му прикачи това прозвище — взе да рови из чекмеджето всред пликовете с готови снимки, докато не избра един от тях. После скъса разписката и обяви космическа цена. Тя му подаде Val-Pak талона, който изрови от чантата си след усилия, сравними с разкопките в търсене на свитъците от Мъртво море, след което младият калпазанин ѝ назова вече доста по-разумна цена и ѝ подаде снимките.

Грейс му благодари, но той вече беше включил отново музиката в главния си мозък. Тя му махна с ръка и каза:

— Не идвам толкова за снимките, колкото заради насладата от общуването.

Бялото мъхче се прозя и вдигна пред лицето си списанието, което четеше. Последният брой на „Съвременен безделник“.

Грейс излезе навън. Времето беше свежо. Есента вече разкарваше лятото с патентования си вятър. Листата на дърветата все още не бяха започнали да пожълтяват, но във въздуха се носеше специфичният мириз на гнили ябълки. По витрините вече слагаха украсата за празника на Вси светии. Емма, нейната третокласничка, беше убедила Джак да купи близо триметров надуваем Хомър Симпсън като Франкенщайн. И самата Грейс призна, че той изглежда страховито. Децата ѝ харесваха сериала „Семейство Симпсън“, което беше обнадеждаващо, че двамата с Джак ги възпитават правилно въпреки всичките си усилия.

На Грейс ѝ се искаше да отвори плика със снимките веднага. Разглеждането на резултатите от поредното филмче бе винаги съпроводено с вълнение като разопаковането на подарък или отварянето на новополучено писмо — нещо, което не можеше да предизвика цифровата фотография при всичките ѝ предимства. До края на учебните часове обаче не оставаше никакво време.

Изкачвайки се със Сааба по Хайтс Роуд, тя леко заобиколи, за да има възможност да се наслади на градската панорама. Гледано оттук, характерното очертание на Манхатън — особено вечер — сякаш бе

обсипано с диаманти върху черно кадифе. Тя се почвства изпълнена с нега. Обичаше Ню Йорк. Допреди четири години този прекрасен остров бе тихен дом. Имаха мансарда на Чарлс Стрийт, в сърцето на Гринич Вилидж. Джак правеше медицински изследвания за голяма фармацевтична компания. Тя рисуваше в домашното си студио и се отнасяше с насмешка към жителите на предградията с техните джипове, кадифени джинси и разговори за прохождащите им деца. А ето че сега бе една от тях.

Грейс паркира зад училището, където паркираха и другите майки. Изключи двигателя, взе плика с извадените снимки и го отвори. Филмът беше от тазгодишния „ябълков пикник“ в Честър, който направиха миналата седмица. Джак беше щракал наред. Той обичаше да се изявява като семейния фотограф. Имаше го за свое патриархално задължение.

Първата снимка беше на Емма, тяхната осемгодишна дъщеря, и на Макс, шестгодишния им син, върху купа сено, настръхнали и със зачервени от вятъра бузи. Грейс се взря за момент. Чувство на... да, на майчина топлина, едновременно и примитивна, и еволюирала, като че пролази по гърба ѝ. Така е с децата. Едно от онези малки неща, които проникват в сърцето ти. Тя си спомни, че беше студено. Предварително знаеше, че овошната градина ще е претъпкана с хора, и затова първоначално не ѝ се ходеше. Сега, гледайки тази снимка, се чудеше на нежеланието си.

Другите майки се бяха скучили до училищната ограда, бъбрейки и планирайки предстоящите празници. Истински модерни времена на постфеминистка Америка — от, грубо сметнато, осемдесет родители, чакащи децата си, само двама бяха мъже. За единия тя знаеше, че е безработен повече от година. Това личеше и в погледа му, и в бавното му търене, и в необръснатото му лице. Другият беше журналист, който работеше повечето време вкъщи и като че ли винаги изглеждаше преизпълнен с желание да общува с майките. Може би беше самотен. Или по някаква друга причина.

Някой почука на стъклото. Грейс се извърна. Кора Линдли, най-добрата ѝ приятелка в града, ѝ правеше знаци да отвори вратата. След което тутакси се вмъкна на мястото до шофьора.

— Е, как мина срещата вчера? — попита Грейс.

— Зле.

— Съжалявам.

— Синдромът на петата среща.

Кора беше разведена, малко прекалено секси за вкусовете на нервозните „изискани дами“. От друга страна, докарана с предизвикателно изрязана леопардова блуза и прилепнал панталон с розови копчета, тя със сигурност не се вписваше и в общия фон на спортното облекло и развлечените пуловери. Другите майки я гледаха с подозрение. Отделните предградия са като колежките — всеки си има свой стил.

— Какъв синдром на петата среща? — попита Грейс.

— Ти май не хойкаш, миличка.

— Май не — каза Грейс. — Съпруг и две деца са ме вкарали в определени рамки.

— Горкичката. Не ме питай защо, но на петата среща мъжете вече минават направо... как да се изразя деликатно... към предложение за тройка.

— Пързалияш ме?

— Не те пързалиjam. Петата среща. Най-късно петата. Младежът пита, по негово уверение напълно теоретично, какво е мнението ми за тройката като такава. Все едно ме пита за мира в Близкия изток.

— И ти?

— Отговарям, че много си падам, особено ако двама мъже си пускат език.

Грейс се изсмя и двете слязоха от колата. Болният крак ѝ създаваше проблеми. След повече от десет години би трябвало да му е свикнала, но все още мразеше хората да обръщат внимание на накуцването ѝ. Застанала до колата, тя проследи с поглед отдалечаващата се Кора. Когато училищният звънец иззвъня, децата изхвърчаха като сачми от ловджийска пушка. Подобно на всеки друг родител, Грейс се оглеждаше само за своето дете. Останалите от ордата бяха просто фон, колкото и безмилостно да звучи.

Макс се появи от втория вход на сградата. Когато Грейс видя сина си — едната маратонка развързана, раницата с вид на четири мерки по-голяма, плетената шапка с надпис „Ню Йорк Рейндърс“, нахлупена на една страна като туристическо кепе, — познатата топлина я изпълни отново. Макс се спусна надолу по стълбите,

подмятайки раницата на рамената си. Тя се усмихна. Макс я забеляза и ѝ отвърна с усмивка.

Той се метна на задната седалка на Сааба. Грейс му закопча предпазния колан и го попита как е минал денят. Макс отговори, че не знае. Тогава тя го попита какво са взели днес в часовете. Макс пак каза, че не знае. Не е ли учили математика, английски, естествознание, рисуване или ръчен труд? Отговорът беше все същият: ми не знам. Грейс поклати глава. Класически случай на начално училищен алцхаймер. Да не би да дрогират учениците, за да забравят, или пък под клетва пазят тайна? Една от загадките в живота.

Грейс не успя да погледне останалите снимки, преди да се прибере вкъщи и да даде на Макс неговия гоу-гърт снак — нещо от рода на кисело мляко в туба, което се изстисква като паста за зъби.

Лампичката на телефонния секретар мигаше. Един запис. Тя провери дали обаждането е от вкарани номера и видя, че го няма. Натисна копчето, за да чуе съобщението, и остана изненадана. Гласът беше на стар... да кажем, приятел. По-точно беше да го нарече случаен познат. Нещо като настойник, но в много странен смисъл.

„Здрави, Грейс. Карл Веспа се обажда.“

Не беше дори нужно да чуе името. Бяха минали години, но тя винаги щеше да разпознае този глас.

„Можеш ли да звъннеш, когато имаш възможност? Трябва да поговорим за нещо.“

Записът се изключи. Грейс не помръдна; усети някогашното потръпване в корема. Веспа. Карл Веспа е звънял. Не беше на хубаво. Карл Веспа с цялата му доброжелателна любезност към нея не беше човек, с когото да си бъбри просто така. Поразмишлява дали да му звънне и реши поне засега да отложи обаждането.

Тръгна към спалнята за гости, която бе превърната в импровизирано ателие. Когато рисуваше добре — тоест когато я връхлиташе внезапното вдъхновение, познато на всеки творец или спортсмен, — тя започваше да вижда света така, сякаш се готвеше да го положи върху платното. Гледаше улиците, дърветата, хората и си представяше каква четка ще използва, как ще набележи щрихите, какви ще бъдат цветовете, полутоновете и полусенките. Произведенето ѝ трябваше да отразява не самата реалност, а нейното собствено виждане за нея. Така тя гледаше на изкуството. Ние всички

виждаме света през наша собствена призма, разбира се. Най-доброто изкуство коригира реалността така, че да показва вътрешния свят на художника, какво вижда той, по-точно какво иска да видят другите. Това невинаги означава разкрасена реалност. По-провокативна, дори по-грозна може би, но завладяваща и магнитична. Грейс се стремеше да предизвика реакция у публиката. Човек може да се наслаждава на прекрасен слънчев залез, но Грейс искаше той да се потопи именно в нейния залез и да не смее нито да остане, нито да излезе от него.

Грейс беше поръчала по две снимки от всяка. Тя пъхна пръсти в плика и измъкна фотографиите. Първите две бяха с Емма и Макс от излета. На следващата Макс протягаше ръка да откъсне ябълка. Имаше ги задължителните несполучливи снимки, на една от които ръката на Джак беше излязла пред обектива. Тя се усмихна и поклати глава. Нейният голям мечок. Следваха още няколко снимки на Грейс и децата ту с ябълки, ту около дърветата, ту с кошници. Очите ѝ се насълзиха както всеки път, когато разглеждаше снимки на децата си.

Родителите на Грейс бяха умрели млади. Майка ѝ загина в катастрофа на разклонението на шосе номер 46 в Тотоуа. Грейс, единствено тяхно дете, беше на единайсет години по онова време. Полицията не дойде у тях като по филмите. Баща ѝ научи за станалото от телефонно обаждане. Грейс още помнеше начина, по който нейният баща, както си беше по син анzug и сив пулover, вдигна телефона със свойственото си напевно „ало!“, как лицето му пребледня, как изведнъж се строполи на пода, разхълца се сподавено, после притихна, сякаш останат без достатъчно въздух да изрази мъката си.

Бащата на Грейс я отгледа, докато сърцето му, засегнато от ревматизъм, прекаран в детството, не се предаде в годината, в която дъщеря му стана първокурсничка в колежа. Един неин чичо, който живееше в Лос Анжелис, прояви добра воля да я вземе при себе си, но Грейс беше вече достатъчно голяма, тъй че реши да остане на изток и да поеме по свой път.

Смъртта на родителите ѝ я беше съкрушила, разбира се, но и бе привнесла в живота ѝ някакво странно чувство за неотложност. Горчивината на загубите я бе изпълнила с усещането за важността на всичко, което се случва. Искаше ѝ се да се запечата в спомените, да се изпълни всецяло с житетските мигове и — колкото и тъжно да звучи

— да е сигурна, че децата ѝ ще има какво да си спомнят за нея, когато вече я няма.

Именно в този момент — докато мислеше за родителите си, а и за това колко пораснали изглеждаха Емма и Макс сега в сравнение със снимките от брането на ябълки миналата година — Грейс попадна на странна фотография.

Тя се навъси.

Снимката беше на сред останалите. Или може би по-скоро към края. Беше в същия формат, на пръв поглед напълно подобна на останалите, само че извадена на по-тънка хартия. Като качествено разпечатано копие.

Грейс провери следващата снимка. Не беше дубликат на предишната, както бяха останалите. Чудна работа. Тази снимка беше единична. Замисли се. Трябва да е попаднала някак сред нейните, докато са разпределяли различните поръчки в пликовете.

Зашото тази снимка не беше нейна.

Случайна грешка — това беше единственото обяснение. Ами при тази работна квалификация на Бялото мъхче... Как няма да оплеска нещата. Напъхал някаква чужда снимка в нейния плик!

Явно това е станало.

Чужда снимка при нейните...

Или може би...

Фотографията изглеждаше стара, без да е черно-бяла или в едновремешна сепия. Нищо подобно. Беше извадена в цвят, но багрите изглеждаха някак ненаситени, избледнели, и им липсваше и живостта на съвременните фотографии. Също и сниманите хора. Дрехите им, косите им, видът им — всичко. Отпреди петнайсет или двайсет години.

Грейс я сложи на масата, за да я разгледа по-добре.

Хората на снимката изглеждаха леко размазани. Бяха четириима, не, имаше още някой в ъгъла, значи — петима. Двама мъже и три жени, всичките около двайсетгодишни, поне тези, чиито лица се виждаха малко по-ясно.

Колежани, си помисли Грейс.

Дънки, тениски, небрежни прически и пози, изразявачи напъпила независимост. Всичко изглеждаше така, като че ли някой е щракнал фотоапарата, преди обектите да са готови за снимане. Затова може би няколко глави бяха обърнати в профил. А едно тъмнокосо

момиче с дънково яке на преден план се виждаше само в гръб. До него имаше друго момиче с огненочервена коса и широко разтворени очи, гледащи право напред.

В средата стоеше една блондинка; на лицето ѝ — това пък какво е? — се виждаше голямо X. Сякаш някой го беше зачеркал.

Но как все пак тази фотография...

Както се взираше, Грейс почувства леко бодване в гърдите. Трите жени ѝ бяха непознати. Двамата млади мъже изглеждаха някак еднакви — по ръст, коса, стойка; онзи по-отзад отляво не ѝ се струваше познат.

Но сякаш разпознаваше другия мъж. По-скоро момче. Не изглеждаше достатъчно голямо, за да бъде наречено мъж, но беше все пак в наборна възраст. Следователно можеше да се нарече мъж. Стоеше в средата до русата, чието лице беше с X...

Но как така, невъзможно! Главата му беше полуобърната в посока към нещо извън кадъра. Наболата младежка брада закриваше твърде много лицето...

Нима беше нейният съпруг?

Грейс се надвеси над фотографията. Беше почти в профил. Тя не бе познавала Джак на тази ранна възраст. Бяха се срещнали преди тридесет години на Лазурния бряг в Южна Франция. След повече от година операции и физиотерапии Грейс все още не беше се възстановила напълно. Пристъпите на главоболие и загубата на памет си оставаха, както и накуцването. Но цялата шумотевица и вниманието, на които бе станала обект около случилото се през онази трагична нощ, ѝ действаха така потискащо, че бе почувствала необходимост да се махне за известно време. Записа се да следва изобразително изкуство в Париж и учеше най-усърдно. Използва една пролука в програмата. И точно тогава се запозна с Джак — докато се излежаваше под слънцето на Лазурния бряг.

Но сега можеше ли да бъде сигурна, че този на снимката е Джак?

Несъмнено тук той изглеждаше доста по-различен. Косата му беше значително по-дълга. Беше с брада, но тя не можеше да скрие младостта му и бебешката физиономия. Носеше очила. Обаче стойката, положението на главата, изразът му — да, това беше мъжът ѝ.

Тя прегледа набързо останалите снимки — купи сено, ръце с ябълки или протегнати към клоните. Видя и една снимка, която беше

направила на Джак, когато докопа апаратата, към който той беше толкова ревнив. Беше се протегнал, ризата му беше излязла от панталона и се виждаше коремът му. Тогава Емма беше отбелязала, че е шкембелия. Това, разбира се, бе накарало Джак да вдигне още по-високо ризата си. Грейс се беше засмяла. „Давай, бейби!“ — го бе насьрчила тя, щраквайки следващата снимка, през което време за още по-голямо огорчение на Емма той закърши снага и се заолюлява.

— Мамо!

Тя се обърна.

— Какво има, Макс?

— Може ли да си взема още от захаросаните пръчки?

— Вземи си една за в колата — отвърна тя, надигайки се. —

Трябва да излезем.

* * *

Бялото мъхче не беше във фотото.

Макс заразглежда варианти на снимки в рамки на теми като „Честит рожден ден!“, „Обичаме те, мамо!“ и друга подобни. Мъжът зад щанда, ослепителен със синтетичната си вратовръзка и ризата с капаци на джобовете и къси ръкави, достатъчно гънка, че да личат здравите му плещи, носеше на гърлите си бадж, от който ставаше ясно, че той, Брус, е помощник-менеджър.

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Търся младежа, който беше тук преди няколко часа — каза Грейс.

— Джош приключи работа за днес. Аз не мога ли да ви помогна?

— Взех един проявен филм и снимки малко преди три часа...

— Да?

Грейс се поколеба как да обясни.

— Имаше една снимка в плика с фотографиите, която не е моя.

— Не съм сигурен, че разбирам.

— Една от снимките. Не съм я правила аз.

Той махна с ръка към Макс:

— Виждам, че имате малки деца.

— Моля?

Помощник-управителят Брус си намести очилата.

— Само отбелязвам, че сте с малки деца. Поне едно малко дете.

— Какво общо има това?

— Понякога децата пипат апаратата. Когато родителите не ги виждат. Щракват някоя и друга снимка. После оставят фотоапарата на мястото му.

— Не. Не е това. Тази снимка няма нищо общо с нас.

— Разбирам. Добре, съжалявам за причиненото неудобство.

Вашите снимки всички ли са в плика?

— Мисля, че да.

— Никоя ли не липсва?

— Наистина не съм ги преглеждала подробно, но мисля, че всички са налице.

Той отвори едно чекмедже.

— Ето. Това е талон. Следващият ви филм ще бъде изведен бесплатно. Снимки три на пет. Ако ги искате шест на четири, малко се доплаща.

Грейс не обърна внимание на протегната му ръка.

— Според надписа на вратата ви проявявате всички снимки на място.

— Точно така — той погали масивната машина отзад: — Старата Бетси работи тук за нас.

— Моят филм тук ли е проявен?

— Разбира се.

Грейс му подаде плика с фирмения знак на студиото.

— Можете ли да ми кажете кой е вадил този филм?

— Сигурен съм, че е станала неволна грешка.

— Не казвам, че не е така. Искам само да знам кой е вадил моя филм.

Той хвърли поглед на плика.

— Може ли да попитам защо искате да знаете?

— Джош ли беше?

— Да, но...

— Той защо си тръгна?

— Извинете?

— Взех си снимките малко преди три. Затваряте в шест. Сега е около пет.

— Е?

— Струва ми се странно смяната да свършва между три и шест, щом се затваря в шест.

Помощник-мениджър Брус леко се изправи.

— Джош има семеен проблем.

— В смисъл?

— Вижте, госпожо... — той пак погледна плика — Лосън, съжалявам за грешката и неудобството. Очевидно е, че снимка на друг клиент е попаднала при вашите. Не си спомням да се е случвало преди, но никой не е съвършен. А, чакайте...

— Какво?

— Може ли да видя въпросната снимка?

Грейс изпита опасение, че той може да ѝ я вземе, затова изльга:

— Не я взех със себе си.

— Какво имаше на снимката?

— Група хора.

Той кимна.

— Аа. Голи ли бяха?

— Какво? Не. Защо питате?

— Изглеждате разстроена. Предположих, че фотографията е била по някакъв начин, да речем, неприлична.

— Не, нищо подобно. Просто бих желала да разговарям с Джош. Можете ли да ми кажете фамилното му име или да ми дадете домашния му телефон?

— Нямам това право. Но той ще бъде утре тук първа смяна. Можете да говорите с него тогава.

Грейс реши да не настоява. Благодари на человека и си тръгна. Може би така беше все пак по-добре, помисли си тя. Беше тръгнала към фотоателието съвсем спонтанно. Малко прибързана реакция.

Джак ще се приbere след няколко часа. Тогава ще го попита.

* * *

Грейс беше дежурна за прибирането на децата от плуване. Четири момичета на по осем-девет години, всички възхитително енергични, се вмъкнаха, две на задната, две — на резерните седалки

на комбито. Последва вихрушка от буйно хихикане, поздрави „Здравейте, госпожо Лосън“, мокри коси, тънко ухание, в което се смесваха миризмата на хлора от басейна на YMCA^[2] и на дъвка, шум от свалянето на раниците и щракването на предпазните колани. Никое от децата не седна отпред съгласно новите наредби за безопасност, но въпреки шофьорските вълнения или може би заради тях Грейс обичаше да изпълнява задълженията си в задругата на родителите водачи. Това беше времето на дъщеря й да общува с приятелките си. Децата разговаряха свободно по време на пътуването; родителят, чийто ред беше да ги кара, като че пребиваваше в паралелна реалност. И можеше да научи много неща. Например кой е готин и кой — не, кой съученик е „отворен“ и кой — не, кой учител е дървеняк и кой не е. Можеше и ако слушаше достатъчно внимателно, да разбере къде се класира детето му в детския рейтинг.

Беше си и забавление като всяко излизане от къщи.

Когато се прибраха у дома, Джак все още не се беше приbral от работа, което се случваше редовно, така че Грейс набързо приготви вечерята на Макс и Емма — соеви „пилешки“ хапки (уж поздравословни; след поливане с кетчуп децата изобщо не можеха да хванат разликата) с картофки и сладка варена царевица от консерва. Грейс обели и два портокала за десерт. След това Емма се зае с писането на домашното си — твърде обемисто за осемгодишно дете по преценката на Грейс. Когато най-после й се отвори свободно време, Грейс слезе във всекидневната и седна пред компютъра.

Тя не обичаше дигиталната фотография, но разбираше необходимостта и дори предимствата на компютърната графика и интернет. Имаше си сайт, в който представяше работите си и обясняваше как може да се купят или как да се поръча портрет. Като начало от цялата работа печелеше смешни суми, но както й напомни Фарли, нейният агент, и Микеланджело е рисувал за пари и по поръчка. А също така и Да Винчи, и Рафаел и мнозина от най-големите световни художници. Коя е тя, че да се поставя над тях?

Грейс сканира три снимки от пикника за себе си и после, повече от прищявка, отколкото по някаква сериозна причина, реши да сканира и странната фотография. След като приключи, се зае с къпането на децата. Емма влезе в банята първа. Вече беше изскочила от ваната, когато Грейс чу щракването на ключалката на входната врата.

— Хей — обади се отдолу с полушенот Джак, — да има тук една кобилка, чакаща расовия си жребец?

— Децата — предупреди тя. — Децата още не са си легнали!

— О!

— Ще дойдеш ли при нас?

Джак изкачи стълбите, взимайки по две стъпала наведнъж. Къщата се затресе под стъпките му. Той си беше едър мъж — над метър и деветдесет и около сто килограма. Тя обичаше да го усеща до себе си, докато спи, вдишването и издихването на гърдите му, мъжката му миризма и меките му косми по цялото тяло, начина, по който ръката му я прегръщаше през нощта, чувството не само за близост, но и за сигурност. Той я караше да се чувства малка и защитена — нещо може би не много съвременно, но толкова приятно.

— Здрави, тате — възклика Емма.

— Здравей, писенце. Как беше в училище?

— Добре.

— Карате ли се пак с онзи Тони?

— Пфу!

Доволен от реакцията на дъщеря си, Джак целуна Грейс по бузата. Макс излезе от стаята си гол-голеничък.

— Готов ли си за банята, мой човек? — попита баща му.

— Готов съм — отвърна Макс.

Те удариха ръце и Джак го вдигна високо в сред буря от смях. Грейс помогна на Емма да си облече пижамата. Продължаваше да се чува смях, но вече откъм банята. Джак пееше римувана песничка и Макс му пригласяше. В песничката ставаше дума за някакво момиче на име Джени Дженкинс, което не можеше да реши какъв цвят рокля да си избере. Джак почваше куплета, а Макс го довършваше с импровизирана рима. Бяха стигнали вече до момента, в който Джени Дженкинс не се решаваше да облече бяла, защото тя я правела вяла. После двамата закрещяха други свои хрумвания. Смееха се като разпрани всяка вечер на това си поетично упражнение.

Джак избърса Макс, навлече му пижамата и го сложи в леглото. Прочете му две глави от „Чарли и шоколадовата фабрика“. Макс попиваше всяка дума. Емма беше достатъчно голяма и си четеше сама. Тя си легна, поглъщайки поредния разказ за сираците Бодлер от Лемъни Сникет. Грейс приседна до нея и нахвърли няколко скици за

около половин час. Това бе любимото й време от денонощието — когато работеше на тишина в стаята на по-голямата си дете.

Щом Джак приключи с четенето, Макс заврънка за още една страница. Но Джак беше непреклонен. Стана късно, му каза. Макс неохотно се съгласи. Те обсъдиха за последно предстоящото посещение на Чарли в шоколадовата фабрика на Уили Уонка. Грейс се заслуша.

И двамата й мъже бяха твърдо убедени, че Роалд Дал е направо върхът.

Джак намали светлината — в стаята на Макс имаше ключ с регулятор на осветлението, защото той не обичаше да спи съвсем на тъмно — и после влезе в стаята на Емма, където се наведе да я целуне за лека нощ. Емма като истинско татково момиче се надигна, прегърна го през врата и отказа да го пусне. Джак винаги се трогваше от вечерната тактика на Емма, с която хем му изразяваше обичта си, хем целеше да поотложи заспиването.

— Нещо ново? — попита Джак.

Емма кимна. Училищната ѝ раница беше до леглото. Тя бръкна в нея и извади поетичния си дневник. Прелисти го и го подаде на баща си с думите:

— Съчиняваме стихотворения. Започнах едно днес.

— Гот! Ще ми го прочетеш ли?

Лицето на Емма се зачерви, тя прочисти гърло и занарежда:

*Баскетболна топко,
баскетболна топко,
защо си толкоз кръгла,
грапаво-красива
и кафяво-сива.*

*Тенис топко,
тенис топко,
а пък ти си толкоз лека;
щом ударят те с ракета,
заболявали те, клета.*

Грейс наблюдаваше сцената от прага. Джак беше започнал да се прибира доста късно. Обикновено Грейс не роптаеше за това. Така или иначе миговете на спокойствие бяха станали толкова редки. А тя се нуждаеше от спокойствие. Самотата, предшественикът на тъгата, спомага за раждането на идеите. Това е и целта на творческата медитация — да изпаднеш в такава меланхолия, та вдъхновението да те споходи дори само за да те предпази от лудостта. Един неин приятел, писател по професия, веднъж й каза, че най-доброто лечение за творческата криза е четенето на телефонния указател. Оскучи се до такава степен, че Музата да се принуди да избие през най-задръстените ти артерии.

Когато Емма приключи с рецитирането, Джак падна по гръб, възкликайки:

— Ох!

Емма направи обичайната гримаса, до която прилягаше, когато беше горда от себе си, но не искаше да го покаже — сви и опъна устни.

— Това беше най-брилянтното стихотворение, което някога въобще съм чувал! — възклика Джак.

Емма сви рамене:

— Това са само първите два куплета.

— Това са най-брилянтните два куплета, които някога въобще съм чувал!

— Утре ще напиша за хокейната шайба.

— По този повод...

Емма подскочи:

— Какво?

Джак се усмихна.

— Купих билети за мача на „Рейндърс“ в Гардън в събота.

Емма, която беше в агитката на момчешки отбор, наддаде нещо като боен вик и се хвърли за пореден път в прегръдките му. Джак завъртя очи с примирен вид. След това те набързо обмениха последна информация за отбора и обсъдиха шансовете му да бие „Диваците“ от Минесота. Няколко минути по-късно, освобождавайки се от сплетените ѝ на врата му ръце, Джак каза на дъщеря си, че я обича. Тя му отвърна със същото. След което вече Джак си тръгна.

— Има ли нещо за хапване? — шепнешком попита той Грейс.

— Има останало пиле в хладилника.

— Защо не си навлечеш нещо по-удобно?

— Надеждата умира последна.

Джак повдигна вежда:

— Боиш се, че няма да те харесам?

— Това ми напомни нещо.

— Какво?

— Нещо за снощното рандеву на Кора.

— Пикантно ли е?

— Слизам долу след секунда.

Той повдигна и другата си вежда и се спусна по стълбите с подсвиркане. Грейс изчака, докато не чу равномерното дишане на Емма, преди да го последва. Угаси светлината и се заслуша за момент. Влизаше в ролята на Джак. Той имаше навика при безсъние да обикаля по коридорите, сякаш охраняваше семейството. Понякога нощем тя се събуждаше и намираше мястото му до себе си празно. Тогава заварваше Джак да стои загледан в някоя от двете детски стаи. Казваше ѝ: „Човек изпитва такава обич...“ И нямаше нужда да добавя каквото и да било. Дори и това нямаше нужда да казва.

Джак не я чу да се приближава, а и по никаква подсъзнателна причина самата Грейс се постара да бъде безшумна. Джак стоеше вдървен с гръб към нея и сведена глава. Доста необично. Обикновено беше постоянно в движение. И той като Макс не можеше да стои на едно място. Не го свърташе. Кракът му подскачаше дори когато седеше. Кипеше от енергия.

Но сега вкаменен бе вперил поглед в кухненския плот, по-точно в странната фотография.

— Джак?

Той я погледна стреснат.

— Това пък какво е, по дяволите?

Тя мимоходом забеляза, че му е време за подстригване.

— Защо ти не ми кажеш?

Той не отговори.

— Това си ти, нали? С брадата.

— Какво? Не.

Тя закова поглед в него. Той примигна и отклони своя.

— Взех проявения фильм днес. От „Фотомат студио“.

Той не каза нищо. Тя пристъпи по-близо.

— Тази снимка се намираше между другите снимки.
— Момент — хвърли ѝ остръ поглед. — Била е с нашия филм?
— Да.
— Кой филм по-точно?
— От излета с брането на ябълки.
— Това е необяснимо.

Тя сви рамене:

— Кои са другите на снимката?
— Откъде да знам?
— Русата, която е до тебе — продължи Грейс. — Със зачертаното лице. Коя е тя?

Клетъчният телефон на Джак иззвъння. Той го извади рязко, както стрелецът вади оръжие. Рече „здрасти“, изслуша нещо и закрил с длан микрофона, каза:

— Дан е.

Дан беше неговият партньор във фармацевтична компания „Пентакол“. Той приведе глава и влезе в кабинета си.

Грейс се качи на горния етаж. Заприготвя се за лягане. Онова, което бе започнало като лека закачка, се беше превърнало в нещо по-силно, по-настоятелно. Тя се зарея в спомени за годините им във Франция. Той никога не говореше за миналото си. Произхождаше от богато семейство с попечителски фонд, но не поддържаше връзки с близките си. Имаше сестра — адвокатка някъде в Лос Анжелис или Сан Диего. Баща му беше още жив, но много стар. На Грейс ѝ се искаше да знае повече, но Джак отбягваше подробностите и чувствайки съпротивата му, тя го остави на мира.

Бяха влюбени. Тя рисуваше. Той работеше във Винарната в Сент Емилион в Бордо. Живяха в Сент Емилион, докато Грейс не забременя с Емма. Тогава нещо я призова да се върне, тя изпита някакъв копнеж, колкото и сантиментално да звучи, да отгледа децата си в „земята на свободните, родината на храбрите“. Джак искаше да останат във Франция, но Грейс се наложи. Сега се чудеше защо.

Мина половин час. Грейс се пъхна под завивките и зачака. Десет минути по-късно чу да се пали кола. Отиде до прозореца и погледна навън.

Минибусът на Джак потегляше.

Тя знаеше, че той обича да пазарува от денонощния магазин късно, когато няма навалица. Така че да излезе по това време не беше необично за него. Необичайното в случая беше, че не й съобщи за излизането и не я попита дали тя няма някакви поръчки за магазина.

Грейс му звънна на мобилния телефон, но се включи гласовата поща. Седна в леглото и зачака. Опита се да чете. Думите плуваха като в мъгла. Два часа по-късно пак звънна на мобилния. Отново се включи гласовата поща. Тя отиде да види децата. Те бяха потънали в дълбок сън.

Не издържаше вече да чака така и слезе долу. Погледна плика със снимките.

Странната фотография я нямаше.

[1] Фирма производител на принадлежности за рисуване. — Б.пр. ↑

[2] Асоциация на младите християни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2.

Повечето хора в сайтове за запознанства си търсят приятни срещи.

Ерик Ву си търсеше жертви.

Имаше седем различни електронни пощи, в които се представяше за седем различни лица, и мъже, и жени. Стараеше се да поддържа контакт с по около шест потенциални мишени на всяка поща. Три от електронните пощи бяха за стандартни личности от всяка възраст. Две бяха за неженени над петдесетте. Една беше за гейове. Последната бе за издирване на лесбийки, търсещи сериозни връзки. Ву водеше едновременно по четирийсет-петдесет интернет флиртове със самотни хора. Проучваше ги бавно. Повечето бяха предпазливи, но какво от това. Ерик Ву бе търпелив човек. Обикновено му предоставяха достатъчно подробности за себе си, за да прецени дали да продължи даден контакт или да го прекъсне.

В началото издирваше само жени. Смяташе, че те би трябвало да са най-лесните жертви. Но след като нямаше сексуални щения към тях, установи, че губи неразработен пазар от по-непредпазливи хора. Мъжът например не се страхува от изнасилване. Не се страхува от маниакални преследвачи. Мъжът е по-непредпазлив и това го прави по-уязвим.

Ву търсеше неженени с минимални обвързаности. Ако имаха деца, не бяха подходящи за него. Ако имаха роднини, живеещи наблизо, и те не бяха подходящи. Ако имаха съквартирани, отговорна работа, твърде много близки приятели — също. Ву взимаше на прицел ергени, но при това без разнородните връзки и познанства, правещи всеки индивид съпричастен към една по-голяма цялост. А в настоящия момент той се нуждаеше от някого, пребиваваш в географска близост до дома на Лосън.

И намери такава жертва в лицето на Фреди Сайкс.

Фреди Сайкс работеше в данъчна фирма в Уолдуик, щат Ню Джърси. Беше на четирийсет и осем. И двамата му родители бяха

починали. Не живееше с никого. От флирта им в BiMen.com стана ясно, че Фреди се беше грижил за майка си и никога не бе имал време за сериозна връзка. Когато тя починала преди две години, Фреди наследил къщата им в Хо-хоКъс, намираща се само на три мили от дома на Лосън. Снимката му в интернет показваше закръглен мъж с черна като вакса лъскава коса, сресана с класически алаброс назад. Усмивката му изглеждаше насиlena, неестествена, като че ли бе изкривил лице в очакване на юмручен удар.

Фреди беше прекарал последните три седмици във флирт по интернет с някой си Ал Сингър — петдесет и шест годишен пенсионер, бивш изпълнителен директор на „Exxon“, който бил женен двайсет и две години, преди да признае сам пред себе си, че се интересува от „експериментиране“. Въпросният Ал Сингър още обичат жена си, но тя не могла да разбере нуждата му да бъде и с мъже, и с жени. Ал се интересувал от пътувания из Европа, хубава кухня и гледане на спортни предавания по телевизията. За самоличността си, наречена Сингър, Ву използва една снимка, която беше дръпнал от каталога на YMCA. Неговият Ал Сингър изглеждаше спортен тип, но не красавец. Някой прекалено привлекателен можеше да предизвика подозрение у Фреди. Ву искаше той да си раздвижи въображението. Това беше ключът.

Съседите на Фреди Сайкс бяха предимно млади семейства, които не му обръщаха внимание. Къщата му изглеждаше като всяка друга в квартала. И сега Ву гледаше как вратата на гаража се отваря дистанционно. Гаражът беше пристройка към къщата. Можеш да се качиш и да слезеш от колата, без да те види някой. Идеално.

Ву изчака десет минути и след това натисна звънеца.

— Кой е?

— Доставка за господин Сайкс.

— От кого?

Фреди Сайкс не отвори вратата. Странна работа. Мъжете обикновено отврят. Това е част от тяхната уязвимост, част от причината, поради която те са по-лесна плячка от жените. Прекалената самоувереност. Ву се вгледа в шпионката. Сайкс не би трябвало да изпитва подозрения към двайсет и шест годишен кореец с торбест панталон, нисък и набит в тялото. Той би трябвало да забележи обеците на Ву и вътрешно да възроптае как днешните младежи се

обезобразяват. Или може би тъкмо това щеше да го предразположи. Кой знае?

— От „Топфит Чоколейт“ — каза Ву.

— Не, питам кое лице е изпращащът.

Ву се направи, че чете квитанцията отново.

— Господин Сингър.

Това подейства. Резето тракна. Ву хвърли поглед наоколо. Нямаше никого. Фреди Сайкс отвори вратата с усмивка. Ву не се забави нито миг. Пръстите му се изпънаха като харпуни и се устремиха като хищни птици към гърлото на Сайкс. Фреди падна. Ву се метна навътре с неочеквана за телесната му маса бързина. Вмъкна се и затвори вратата.

Фреди Сайкс лежеше по гръб, държейки собственото си гърло. Опитваше се да изкрещи, но успя да изтръгне само жалостиво-квакащи звуци. Ву се наведе и го преобърна по корем. Фреди се опита да се съпротивлява. Ву вдигна ризата на жертвата си. Фреди го ритна. Опитните пръсти на Ву минаха в права линия по гръбнака, докато не напипаха нужното място между четвъртия и петия прешлен. Фреди пак подритна. Използвайки показалеца и палеца си като щикове. Ву ги заби в костта, почти проби кожата.

Фреди застинага.

Ву натисна още малко, за да причини разместване на ставните връзки. С пръсти между двата прешлена изведнъж рязко дръпна. Нещо в гръбнака на Фреди изпрука.

Той спря да рита.

Изпадна в пълна неподвижност.

Но беше жив. Хубаво. Точно това се искаше. Преди време ги убиваше веднага, но сега вече не то правеше. Жив, Фреди може да се обади на шефа си и да му каже, че иска отпуск. Жив, можеше да му услужи с кода си, ако Ву реши да изтегли пари от банкомат. Жив, може да се обажда при телефонни позвънвания, ако се наложи.

А и докато е жив, Ву няма да се тревожи за миризмата.

* * *

Ву запуши устата на Фреди с кърпа и го остави гол във ваната. Натискът в гръбнака беше извадил от строя двигателните му възможности. Това разместване на прешлените по-скоро блокираше гръбначния стълб, без да го уврежда напълно. Ву огледа резултата от манипулацията си. Фреди повече не би могъл да движи краката си. Делтовидните мускули би трябвало да функционират, но крайниците му бяха извън строя.

На практика Фреди Сайкс беше парализиран.

Държейки го във ваната. Ву много по-лесно можеше да отмие следите в случай на непредвидена ситуация. Очите на Фреди бяха широко отворени. Ву беше виждал този поглед и преди, поглед на човек още жив, но вече унищожен, точно по средата между едното и другото.

Със сигурност не беше необходима да връзва Фреди.

Ву седна в сумрака и зачака да падне нощта. Затвори очи и започна да превърта мислено назад лентата на спомените си. В Рангун имаше затвори, където изучаваха фрактурите на гръбначния стълб, получавани по време на обесване. Учеха се къде да затягат възела, къде да прилагат натиск, видовете примки и техния ефект. В Северна Корея, в политическия затвор, който бе дом за Ву между тридесет и осемнайсетгодишната му възраст, експериментите бяха на високо равнище. Враговете на народа се убиваха творчески. Ву довършваше мнозина с голи ръце. Беше заздравил дланите си със саблени удари по камъни. Беше изучил анатомията на човешкото тяло до степен, на която повечето студенти по медицина можеха да завидят. Беше усъвършенствал техниките си, упражнявайки се върху човешки същества.

Точното място между четвъртия и петия прешлен. Там е точката. Малко по-нагоре — и парализираш човек напълно. Това може да доведе до смърт много бързо. Оставяш го не само без крака и ръце, но и вътрешните органи ще престанат да работят. Малко по-надолу — и блокираш само краката. Ръцете ще са все още функциониращи. Ако приложението натиск е твърде силен, може да прекъснеш гръбначния стълб. Ето в кое се състои прецизността. Да улучиш точното място. А това се постига с практика.

Включи компютъра на Фреди. Трябваше да държи връзка с останалите самотници от списъка си, защото не можеше да знае кога

ще възникне нужда от настаняване на ново място. Когато приключи с тях, реши да поспи. Три часа по-късно отвори очи и погледна към Фреди. Очите му със стъклен блясък гледаха нагоре, без да фокусират.

Когато неговата свръзка звънна по клетъчния телефон, беше някъде към десет вечерта.

— Установи ли се? — попита свръзката.

— Да.

— Възникна ситуация.

Ву чакаше.

— Трябва малко да поускорим нещата. Ще има ли трудност в това отношение?

— Не.

— Ще трябва още сега да го пипнем.

— Разполагате ли със сигурно място?

И изслуша координатите на посоченото място.

— Въпроси?

— Няма — каза Ву.

— Ерик?

Ву изчака.

— Благодаря ти.

Ву затвори. Намери ключовете на Хондата на Фреди и потегли с нея.

ГЛАВА 3.

Грейс още не се решаваше да се обади в полицията.

Не можеше и да заспи. Компютърът беше включен. Скрийнсейвърът представляваше една семейна снимка, направена предната година в Дисни Уърлд. Четиримата позираха с Гуфи пред ЕПКОТ Сентър. Джак си беше сложил уши на Мики Маус. Веселеше се, ухилен като ряпа. Докато усмивката на Грейс беше по-сдържана. Чувстваше се глупаво, което само насърчаваше още повече Джак. Тя хвана мишката — другата мишка, компютърната — и семейството ѝ изчезна.

Грейс кликна и странната фотография на петимата колежани се появи. Снимката беше в програма Adobe Photoshop. Няколко минути Грейс се вглеждаше в лицата на младежите, търсейки — кой знае — някакъв ключ може би. Не откри нищо. Тя увеличи всяко лице в размер приблизително десет на десет сантиметра. При по-голямо увеличение и без това поразмазаният образ се размиваше. Прецени, че хартията, заредена в принтера, е подходяща за цветна разпечатка, и го включи. После грабна ножиците и се захвани за работа.

Скоро имаше пет отделни портретни снимки, по една на всекиго от общата фотография. Започна отново да ги изучава, този път с повишено внимание спрямо младата блондинка до Джак. Хубаво момиче с дълга лененоруса коса. Погледът на младата жена беше насочен към Джак и не изглеждаше съвсем случаен. Грейс усети болка от нещо, което можеше да бъде... какво? Ревност? Колко странно. Коя е тази жена? Очевидно старо гадже, което Джак никога не е споменавал. И какво от това? Грейс си имаше минало. Джак също. Защо погледът на тази снимка я беспокои толкова?

И какво?

Ще изчака Джак да се приbere и тогава ще го поразпита.

Но за какво по-точно?

Да видим сега. Какво всъщност става? Стара снимка, вероятно на Джак, беше попаднала в нейния пакет снимки. Това беше странно

наистина. Беше дори малко стряскащо с тази блондинка със зачертано лице. И Джак беше излязъл в нощта, без дори да се обади. Е, какво толкова? Нещо в снимката вероятно го е разстроило. Изключил си е мобилния телефон и сигурно сега виси в някой бар. Или у Дан. А може би всичко това е просто чудновата шега.

Да, каза си Грейс. Шега. Като „някоя друга от нашата задруга“.

Седейки сама в тъмната стая, в която не светеше нищо друго, освен монитора на компютъра, Грейс се опитваше пак и пак да премисли случилото се. Отказа се едва когато установи, че това само я плаши все повече.

Кликна отново върху лицето на младата жена, онази, която гледаше с въжделение нейния съпруг, като се опита да намери най-оптималното увеличение. Загледа се в лицето, съредоточавайки се максимално, и усещането за непреодолим страх пропълзя по скалпа ѝ. Застина, без да помръдва и без да откъсва поглед от лицето на жената. И неясно откъде и как, но нещо изплува в съзнанието ѝ със зашеметяваща яснота.

Грейс беше виждала тази жена.

ГЛАВА 4.

Роки Конуел застъпи на пост срещу жилището на Лосън.

Опита да се намести удобно в своята Тойота Селика от 89-а, но не би могъл. Роки беше твърде едър за таратайката, плачеща за място в гробищата за автомобили. Бълсна по-силно проклетия механизъм за преместване на седалката, но тя отказа да отиде по-назад. Така че му се налагаше да се примери с това положение. Сгъна се криво-ляво и претвори очи.

Чувстваше се преуморен. Работеше на две места. Първата, постоянната му работа, беше да впечатлява постоянно полицая от надзора с усърдието си в десетчасова смяна в „Будвайзър“ в Нюарк. Втората — да седи в тази проклета кола и да държи една сграда под око — не фигурираше никъде по документи.

По едно време го стресна някакъв шум и той тутакси извади бинокъла си. По дяволите, някой току-що беше подкаран минibusa. Роки се вгледа: на волана седеше Джак Лосън. Роки оставил бинокъла, запали и се подготви да го последва.

Роки се нуждаеше от втора работа, защото в опиющо се нуждаеше от пари. Лорейн, неговата бивша жена, пускаше аванси за възможно помирение. Но все още увърташе. Парите, даваше си сметка Роки, щяха да променят баланса в негова полза. Обичаше Лорейн. Искаше си я обратно на всяка цена. Все пак ѝ дължеше някои върховни моменти. И ако трябваше за това да се скъса от работа, беше готов да заплати тази цена.

Животът на Роки Конуел невинаги бе протичал така. Беше най-добрият защитник в целите щати като играч в „Уестфийлд Хай“. В Пенсилвания лично Джо Патерно го откри и го превърна в силов защитник. Бидейки природно агресивна натура, Роки беше явление цели четири години. А две години фигурираше във водещата десетка. После „Овните от Сейнт Луис“ му предложиха място в отбора.

За известно време като че лично Господ перфектно бе планирал живота му. Роки си беше истинското му име. Родителите му го нарекли

така, понеже майка му го беше родила тъкмо след като с баща му гледали филма „Роки“ през лятото на 1976 година. А с име като това си дължен да бъдеш едър и силен. И да си винаги боеспособен. Затова и се нареди сред най-добрите професионални футболисти, известен със своята напористост. Срещата му с Лорейн беше истински нокаут, голямото преживяване от неговите младежки години. Яко си паднаха един по друг. Жivotът беше прекрасен.

Докато нещата не се обърнаха.

Роки беше отличен спортист за колежански отбор, но има голяма разлика между дивизията на колежанските отбори и професионалистите. В „Овните“ много харесваха неговия хъс. Харесваше им етичното му отношение. Харесваше им и това как не се щади, за да направи играта. Но не харесваха скоростта му. А в днешната игра, където тежестта пада върху пасовете и покриването, Роки не беше достатъчно добър. Или поне те така казаха. Роки обаче не се предаде. Започна да взима повече стероиди. Ставаше все по-едър, но недостатъчно голям, за да е сред първите. Успя да се уреди да играе още един сезон в по-второстепенните мачове на „Овните“. На следващата година го отрязаха.

Но мечтата му не умираше. Не можеше да позволи това да стане. Вдигаше тежести нонстоп. Яко се тъпчеше със стероиди. Постоянно взимаше анаболни добавки. Всеки спортист взима. Но отчаянието го направи доста непредпазлив. Не се тревожеше за страничните ефекти. Искаше маса. Настроението му ставаше все по-мрачно — от медикаментите, от разочарованието или по-скоро от самата комбинация.

За да свързва двета края, Роки се хвана с Федерацията по кеч. Може би помните онези свирепи срещи. За известно време те бяха истинско нещо, за което човек си заслужаваше да плати — битките бяха кървави, без забранени хватки. Роки го биваше за това. Беше едър, як и боец по природа. Имаше голяма издръжливост и знаеше как да повали съперника.

Но на хората с по-изострена чувствителност насилието на тапиха вероятно им дойде в повече. Властите в отделните щатите започнаха да забраняват боевете на федерацията. Някои от момчетата заминаха да се бият в Япония, където кечът още вървеше — според представите на Роки японската чувствителност ще да е била по-различна, — но той

самият не отиде там. Продължаваше да вярва, че Националната футболна лига е по-добрата възможност за него. Просто трябваше да поработи по-здраво. Да стане още по-як, по-силен и малко по-бърз.

Минибусът на Джак Лосьн излезе на шосе 17. Инструкциите на Роки бяха ясни. Да следва Лосьн. Да запомня къде отива, с кого говори, всяка подробност от маршрута му, но в никакъв случай да не привлича вниманието му. Трябваше да наблюдава. Нищо повече.

Това си бяха лесно спечелени пари.

Преди две години Роки се сби в един бар. По банален повод. Някакъв тип прекалено се бе зазяпал в Лорейн. Роки го бе попитал какво толкова гледа, а момъкът му отговори да не се пеняви толкова. Знае се как стават тия работи. Само дето Роки беше тъпкан със стероиди и излезе от релси. Направо размаза копелето на плочките като кървав бифтек. После изкара три месеца в затвора и сега беше в изпитателен срок. Това беше капката, от която чашата преля за Лорейн. Нарече го неудачник и изчезна.

И сега той се опитваше да си я върне.

Роки приключи с глупостите. Мечтите умират бавно, но той вече схващаше, че няма да го бъде в НФЛ. Все пак Роки имаше талант. Можеше да стане добър треньор. Умееше да мотивира. Един негов приятел го повика в старата алма матер „Уестфийлд Хай“. Ако си изчистеше досието, Роки би могъл да стане помощник-треньор на защитниците. Лорейн можеше да започне работа там като възпитател. Това щеше да ги стабилизира.

Трябвала им малко пари да отлепят.

Роки закова Тойотата на разстояние от минибуса. Нямаше защо да се тревожи, че ще бие забелязан. Джак Лосьн е дилетант. Не би се оглеждал за опашка. Така му каза шефът.

Лосьн прекоси границата на щат Ню Йорк и хвана северната магистрала. Беше вече десет вечерта. Роки се поколеба дали да не се обади, но реши, че още не е време. Нямаше какво да докладва. Човекът си караше. Роки го следваше. Това му беше работата.

Започна да усеща, че краката му се схващат. Тая таратайка му беше адски тясна.

Половин час по-късно Лосьн излезе на Удбъри Комънс, низ от огромни витрини на партерните етажи, които вечно са обявени за даване под наем, защото няма кой да ги наеме при тия цени. Нищо не

работеше. Миниванът отби в празното платно отстрани. Роки забави. Ако го последва сега, ще бъде забелязан със сигурност.

Роки избра позиция за наблюдение, паркира сред дърветата, изключи светлините и извади бинокъла.

Джак Лосън спря минивана и Роки го видя да излиза от него. Недалеч имаше спряла друга кола. Трябва да беше на приятелката на Лосън. Странно място за романтично рандеву, но всеки си знае. Джак се огледа и после тръгна към гористата местност. Да му се не знае! Налагаше се Роки да го последва пеша.

Свали бинокъла и се измъкна от колата. От Лосън го деляха седемдесет-осемдесет метра. Не му се искаше да го доближава повече от това. Роки клекна и погледна през бинокъла още веднъж. Лосън се спря. Обърна се и...

Това пък какво беше?

Роки насочи бинокъла надясно. Видя някакъв мъж отляво на Лосън. Роки настрои бинокъла на по-голямо увеличение. Мъжът беше в работни дрехи. Беше нисък и набит, в телосложението същинско кубче. Човекът сякаш нещо премисляше. Приличаше на китаец или нещо подобно и стоеше неподвижно като камък.

Но това продължи броени секунди.

Нежно, почти като любовно докосване, китаецът вдигна ръка и я сложи на рамото на Лосън. За момент Роки си помисли дали не се е наврял в някаква педалска история. Но не беше това. Въобще не беше.

Джак Лосън тупна на земята като марионетка със срязани конци.

Роки затаи дъх. Китаецът погледна надолу към смачканата човешка фигура. Наведе се и вдигна Лосън, хвана го... да му се не знае, май за врата. Като че вдигна детска играчка или нещо такова.

По дяволите! По-добре да звънне и да съобщи за ставащото.

Без да губи време, китаецът помъкна Лосън към колата. С една ръка. Все едно че Лосън беше куфар или нещо от лози род. Роки поsegна за клетъчния си телефон.

Но веднага установи, че го е забравил в колата.

Окей, Роки, напрегни се и мисли. Колата на китаеца е Хонда Акорд. С номер от Ню Джърси. Роки се опита да го запомни. Видя как китаецът отваря багажника и хвърля вътре Лосън, като че ли хвърляше вързоп пране от пералнята.

Е, човече, ами сега — какво?

Нареждането, което Роки бе получил, беше ясно: не се намесвай. Колко пъти го беше чувал! Каквото и да става, само наблюдавай. Не се намесвай.

Не знаеше какво да прави.

Трябваше ли да продължава само да следи?

Нямаше начин. Джак Лосьн беше в багажника. Роки не познаваше този човек. Не знаеше и защо трябва да го следи. Беше предположил, че работодателите му са били наети да следят Лосьн по обичайно баналната причина — жена му го подозира, че кръшка. От ясно по-ясно. Следиш го и събираш доказателства. Но това, което става сега?

Лосьн беше нападнат. Като капак на всичко беше хвърлен в багажника от този напомпан Джаки Чан. Трябва ли Роки да продължава да си клечи и да остави всичко така? Не.

Каквото и да бе правил, докъдето и да се бе докарал, не можеше да остане безучастен при такива безобразия. Ами ако загуби следите на китаецът? Ами ако няма достатъчно въздух в багажника? Да не говорим, че може Лосьн да е сериозно ранен и в този момент да умира!

Роки трябваше да направи нещо.

Дали да не се обади в полицията?

Китаецът беше затръшнал капака на багажника. Сега се насочваше към предната седалка.

Беше късно да се обажда на когото и да било. Трябваше да действа незабавно.

Роки си беше все така внушителен по ръст и тегло и як като скала. И беше професионален боец, а не цирков борец клоун. В момента нямаше оръжие, но знаеше как да се пази.

Роки се затича към колата с вик:

— Хей! Хей, ти! Спри веднага!

Китаецът — като се приближи по-близо, Роки видя, че има вид на момче — вдигна поглед. Изразът му не се промени. Само гледаше тичащия към него Роки. Не направи никакво движение. Не понечи да се качи в колата и да избяга. Чакаше търпеливо.

— Хей!

Китаецът продължаваше да стои.

Роки спря на метър от него. Очите им се срещнаха. На Роки не му хареса това, което видя. Беше ритал срещу някои истински валяци

на терена. Беше срещал ненормалници, които изпитваха кеф от причиняването на болка на тепиха за кеч. Беше стоял очи в очи със завършени психари — типове, които искаха само да нараняват други хора. Това тук не беше нищо подобно. То бе като да надничаш в очите на... нещо, което не е живо. Камък може би. Някакъв безжизнен обект. В тези очи липсваше страх, липсваше милост, липсваше разум.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита китайчето.

— Видях... изкарай човека от багажника!

Момчето кимна:

— Разбира се.

И погледна към багажника. Роки стори същото. И това беше моментът, в който Ерик Ву удари.

Роки изобщо не видя удара. Ву се наведе бързо, направи въртеливо движение с бедрата си за допълнителна сила и вряза юмрука си в бъбрека на Роки. Роки беше получавал удари и преди. Беше удрян в бъбреците от мъже два пъти по-големи на ръст от този. Но нищо не го беше удряло както сега. Ударът се стовари като от ковашки чук.

Дъхът на Роки секна, но той остана на краката си. Ву пристъпи напред и втъкна нещо твърдо в черния му дроб. Нещо като шиш за барбекю. Болката го взриви.

Устата на Роки се отвори, но никакъв звук не излезе от нея. Той падна на земята. Ву се стовари до него. Последното, което Роки видя — последното нещо, което му бе отредено да види — беше лицето на Ерик Ву, спокойно и безчувствено, докато ръцете му притиснаха гръденния кош на Роки.

„Лорейн!“ — помисли си Роки.

И това беше всичко.

ГЛАВА 5.

Писък напираше в гърлото на Грейс.

Тя подскочи. Във всекидневната още светеше. Някакъв силует стоеше пред вратата на стаята ѝ. Но не беше Джак.

Събуди се, дишайки тежко. Беше сънуvalа. Знаеше, че е така. По някакъв подсъзнателен начин през цялото време го бе знаела. И преди безброй пъти беше сънувана същия сън, макар че отдавна не беше се случвало. Дали не беше се завърнал заради наближаващия ѝ рожден ден?

Направи усилие да се успокои. Но така и не успя. Сънят винаги започваше и свършваше по един и същ начин. Вариациите бяха в средната му част.

Този сън връщаше Грейс в старата зала „Бостън Гардън“. Сцената беше точно срещу нея. Имаше подвижна стоманена ограда, не много висока, може би до кръста, като стойка за заключване на велосипеди. Тя се облягаше на нея.

От високоговорителите се чуваше „Бледо мастило“, но това не беше възможно, защото концертът още не беше започнал. „Бледо мастило“ беше голям хит на Джими Екс Бенд, най-продаваният сингъл на годината. Още го пускат по радиата. Би трябвало да свирят на живо, да не е запис. Но ако този сън се развива като някакъв филм, „Бледо мастило“ беше нещо като саундтрака му.

Беше ли Тод Удкрофт, нейният приятел по онова време, до нея? Понякога ѝ се струваше, че държи ръката му, макар че те не бяха от онези двойки, които ходят хванати за ръце, а после, когато нещата тръгнаха зле, стомахът ѝ се свиваше от усещането, че дланта му бе далеч от нейната. В реалността на онзи концерт Тод беше с нея. В съня — само понякога. Сега — не, нямаше го. Тод беше изчезнал тази нощ безследно. Тя никога не бе го обвинявала за случилото се. Той не можеше нищо да направи. Тод изобщо не я посети в болницата. Не го обвиняваше и за това. Историята си беше изначално буксуваша колежанска романтика, не беше сливане на душите. Кому са нужни

сцени на този етап от една игра? Кой би искал да скъса с момиче, което е в болница? Та стана по-добре и за двамата, че се разделиха по този начин.

В съня си Грейс знаеше, че трагедията е предстояща, но не предприемаше нищо. Самият сън не предизвикваше чувство на тревога или желание за търсене на изход. Кой знае защо — може би просто такава е природата на сънищата? Безсилен си, дори да знаеш предварително какво ще се случи. Роб си на някаква желязна предопределеност, заложена в подсъзнанието. Или отговорът е по-прост — липсата на време. В съня трагедията се развива за секунди. В реалността според свидетелите Грейс и другите бяха останали срещу сцената повече от четири часа.

Настроението на тълпата се люшкаше от купонджийско вълнение до беспокойство, прерастващо във враждебност. Джими Екс, чието истинско име беше Джеймс Ксавиър Фармингтън, ефектният рокаджия със знаменитата дълга коса, трябваше да излезе на сцената в осем и половина, не че някой го очакваше преди девет. Но вече наближаваше полунощ. За начало тълпата почна да скандира името на Джими. Последва всеобщо дюдюкане. Шестнайсет хиляди души, включително тези като Грейс, които бяха късметлии да са близо до сцената, се вдигнаха като един, искайки си шоуто. Минаха десет минути, преди глас от високоговорителя най-накрая да даде някакво обяснение. Тълпата, върната се към предишното състояние на трескава възбуда, сега вече подивя.

Но гласът от високоговорителя не обяви бандата. С равен и монотонен глас той извести, че концертът тази вечер се отлага поне с още един час. Без обяснения. За момент никой помръдна. Настъпи тишина.

На това място започващ сънят, по време на това затишие преди унищожението. Грейс бе там отново. На колко години? Беше на двайсет и една, но в съня ѝ се струваше, че е по-голяма. Чувстваше се различна, паралелна Грейс, тази, която бе жена на Джак и майка на Емма и Макс, но все пак се намираше на този концерт по време на последната ѝ година в колежа. Както винаги в сънищата, в двойствената реалност нейната истинска личност се наслагваше със съновната.

Дали всички тези неща, тези моменти от сънищата идваха от подсъзнанието, или от това, което впоследствие беше чела за трагедията? Вероятно беше смесица от двете, така предполагаше. Сънищата отключват спомените, нали? В будно състояние тя не можеше да си спомни въобще за онази нощ. Последното, което си спомняше, беше, че учи за финалния изпит по политология, който беше взела пет дни по-рано. Докторите обясняваха, че това е нормално при нейната травма на главата. Но подсъзнанието беше странна територия. Сигурно сънищата актуализираха спомените. Може и да беше игра на въображението. А най-вероятно и двете, както е обикновено в сънищата и дори в спомените.

Но каквото и да беше — изровено от спомените или подсказано от репортажите в пресата, така или иначе, в този момент изтрещя изстрел. После — втори. Трети.

Това беше преди въвеждането на металотърсачите при влизане на концерт. Всеки можеше да внесе оръжие. Навремето доста беше се обсъждало откъде са започнали изстрелите. Дълго след това продължаваха да циркулират приказки за някакъв заговор. Във всеки случай доведената до бяс младежка тълпа се развилия. Сред всеобщ рев хората се втурнаха към изходите.

Други се понесоха към сцената.

Грейс се оказа на злополучно място. Притиснаха я в горната част на стоманената преграда, парапетът направо се заби в корема ѝ. Нищо не можеше да направи. Тълпата продължаваше да реве и да бушува. Момчето до нея — по-късно щеше да научи, че е на деветнайсет години и се казва Райън Веспа — не успя да се подпре с ръце и се блъсна лошо в преградата.

Грейс видя (дали това беше в съня или в реалността?) бликналата кръв от устата на Райън Веспа. Преградата не издържа и рухна. Грейс полетя на пода. Опита се да стане, да се изправи, но навалицата от виещи хора я срути обратно.

Беше сигурна, че тази част е истинска. Тази част, в която тя беше стъпкана от човешката маса, изплуваше в съзнанието ѝ отделно от сънищата.

Паническото бягство продължаваше. Хората я тъпчеха, настъпваха ръцете и краката ѝ, смазваха я като каменни плочи.

Тежестта растеше. Затискаше я. Затрупваха я безчет отчаяно бъхтещи се тела.

Пронизителни крясъци пълнеха въздуха. Грейс беше затисната. Напълно погребана. Нямаше повече никаква светлина. Твърде много хора бяха струпани върху нея. Беше й невъзможно да помръдне. Невъзможно да диша. Задушаваше се. Като че бе зазидана в бетон. Или завлечена дълбоко под вода.

Тежестта върху нея ставаше все по-болезнена. Като че ли гигантска ръка притискаше главата ѝ, смазвайки черепа ѝ като пластмасова чашка.

Пълна безизходност.

И на това място за щастие сънят свършваше. Грейс се събуджаше, жадно вдишваше въздух.

Истината е, че бе дошла в съзнание четири дни след произшествието с почти никакъв спомен за него. Когато отвори очи, си помисли, че е денят на последния ѝ изпит по политология. Лекарите не пожалиха време да ѝ обяснят положението. Тя имаше сериозни травми. Най-сериозната беше фрактура на черепа. Оттам силното главоболие и загубата на памет. Това не беше случай на амнезия или на потискане на спомени, или каквото и да било на психическа основа. Мозъкът ѝ беше увреден, което не е рядко при този вид травма на главата и загуба на съзнание. В такъв случай да ти се губят часове, дори дни не е необично. Грейс имаше също фрактури на бедрената кост, на голямата пищялна кост и на три ребра. Коляното ѝ беше строшено. Имаше и луксация на тазобедрената става.

В мъглата от болкоуспокояващи тя беше научила, че е „късметлийка“. Осемнайсет души на възраст от четиринайсет до двайсет и шест намерили смъртта си в изстъплението, което медиите нарекоха Бостънско меле.

Силуетът на прага промълви:

— Мамо?

Беше Емма.

— Кажи, миличко.

— Ти викаше.

— Добре съм. Понякога и майките сънуват кошмари.

Емма остана в сянката.

— Къде е татко?

Грейс погледна будилника до леглото. Почти четири и четирийсет и пет сутринта. Колко време бе спала? Не повече от десетпетнайсет минути.

— Ще се прибере скоро.

Емма продължаваше да стои в тъмното.

— Добре ли си? — попита Грейс.

— Може ли да легна при тебе?

И други имат кошмари тази нощ, помисли си Грейс и вдигна завивката:

— Разбира се, детето ми.

Емма легна откъм страната на Джак. Грейс я зави с одеялото и се отпусна. Погледна часовника. В седем часа — всъщност видя, че е точно шест и петдесет и девет — я обзе паника.

Такова нещо не беше се случвало. Ако беше нормална нощ, ако Джак бе дошъл, за да ѝ каже, че ще ходи до денонощния, ако беше подхванал глупави обсъждания примерно дали да купи пъпеш или банани, досега тя щеше да се е обадила в полицията.

Но нощта не беше нормална. Беше се появила онази фотография. Беше последвала неговата реакция. И не беше последвала обичайната целувка за довиждане.

Емма се размърда до нея. Макс влезе, търкайки очи, няколко минути по-късно. Обикновено Джак приготвяше закуската. Беше най-ранобудният. Сега Грейс я направи — бисквитки „Cap'n crunch“ с резенчета банан, — същевременно отбиваше въпросите на децата във връзка с отсъствието на баща им. Докато те бяха заети със закуската, тя влезе в кабинета и звънна в офиса на Джак, но никой не вдигна. Беше още много рано.

Навлече адидаското горнище на Джак и поведе децата към спирката на автобуса. По-рано Емма я прегръщаше на тръгване, но сега беше вече твърде голяма за такива неща. Тя скочи в автобуса, преди Грейс да бе успяла да подхвърли нещо идиотско от родителския арсенал в смисъл, че Емма е пораснала за гушкане, ама не е пораснала, когато идва при мама уплашена през нощта. Макс я прегърна, но набързо, и то без никакъв ентузиазъм. Двамата се гмурнаха в автобуса, вратата взе да се затваря със съскане, като че ли да ги глътне цели.

Грейс прикри с длан очите си от слънцето и както винаги изпрати с поглед автобуса, докато той не зави по Брайдън Роуд. Дори

сега, след толкова време, и се доща да скочи в колата и да ги последва, само и само да е сигурна, че тази трошлива жълта тенекия ще ги закара невредими до училището.

Но какво става с Джак?

Тя тръгна обратно към къщи, обаче се откана, втурна се към колата и потегли. Настигна автобуса на Хайтс Роуд и го последва по целия път до училището „Уилард“. Там паркира и видя дебаркирането на децата. Когато Емма и Макс се появиха с раничките на гърба, тя почувства познатото вълнение. Изчака двамата да поемат по пътеката, после по стълбите и да изчезнат накрая зад вратата на училището.

А след това за първи път от много време насам се разплака.

* * *

Грейс очакваше да види ченгета в цивилни дрехи. И очакваше да са двама. Така беше свикната от филмите по телевизията. Единият трябва да е груб ветеран. Другият — млад и симпатичен. С телевизията — дотук. Пристигна полицай в униформа тип „спри, че караш с превишена скорост“ и със съответната кола.

Представи се като „полицай Дейли“. Беше наистина млад, много млад, с белези от акне по бебешката физиономия. Имаше здрава мускулатура на културист. Късите му ръкави се пръскаха от надутите бицепси. Полицай Дейли говореше с нервиращо търпение, с монотонния говор на ченге от предградията, което поучава първокласници относно мерките за сигурност при карането на велосипеди.

Бе пристигнат десет минути след позвъняването й на полицейския телефон за случаи от неспешен характер. Диспечерът й бе казал, че е редно тя да дойде в участъка и да подаде собственоръчно заявлението, но тъй като полицай Дейли се намират тъкмо в момента в района, щял да мине лично. Късметлийка.

Та Дейли извади лист и го сложи на масичката за кафе. Щракна химикалката и подхвана въпросите.

— Името на изчезналия?

— Джон Лосьн. Но го наричат Джак.

Той започна да пише върху листа.

— Адрес и телефонен номер?

Тя ги каза.

— Място на раждане?

— Лос Анжелис, Калифорния.

Попита за ръст, тегло, цвет на очите и косата, пол (да, наистина попита и това). Попита дали Джак има някакви белези, особени черти или татуировки. Попита за възможните места, където би отишъл.

— Не знам — каза Грейс — Затова ви се обадих.

Полицай Дейли кимна.

— Доколкото схващам, съпругът ви е с права на пълнолетен?

— Моля?

— Има навършени осемнайсет години.

— Да.

— Това прави нещата по-сложни.

— Защо?

— Сега сме с нов правилник за попълване на формуляр за изчезнали. Въведоха го само преди две седмици.

— Май не ви разбирам.

Той зае театрална поза.

— Вижте, за да вкараме някого в компютъра, той трябва да отговаря на критериите — Дейли извади нов лист. — Съпругът ви инвалид ли е?

— Не.

— Заплашван ли е?

— Какво искате да кажете?

Дейли прочете на глас написаното на листа:

„Лице навършило пълнолетие, което се счита за изчезнало и е в обкръжение на други лица, за които има сведения, че заплашват неговата/нейната сигурност.“

— Не знам. Казах ви. Той излезе снощи...

— Значи, пишем „не“ — каза Дейли. Погледна по-надолу в листа. — Номер три. Насилствено. Като принуда или отвличане.

— Не знам.

— Номер четири. При произшествие. От рода на пожар или самолетна катастрофа.

— Не.

— И последната категория. Непълнолетен? Добре, това вече го установихме — остави листа. — Така. Лицето не може да бъде включено системата, след като не влиза в една от тези категории.

— Е, ако някой все пак е изчезнал по такъв начин, вие нищо ли не правите?

— Не бих се изразил така, госпожо.

— А как бихте се изразили?

— Нямаме никакво доказателство, че е станало нещо нередно. Ако получим такова, веднага ще въведем данните и ще започнем разследване.

— А засега няма да предприемете нищо?

Дейли остави писалката. Наведе се напред с ръце на бедрата. Задиша тежко.

— Може ли да бъда откровен, госпожо Лосън?

— Разбира се!

— Във всички такива случаи или, да речем, в по-голямата част от тях... бих казал, в деветдесет и девет процента от случаите съпругът просто зарязва семейството. Става дума за брачни проблеми. Появила се е любовница. Съпругът не желае да бъде намерен.

— Случаят не е такъв.

Той кимна:

— И в деветдесет и девет процента от случаите точно това чуваме от съпругите.

Покровителственият му тон започна да я изнервя. Поначало не беше склонна да поверява проблема на този младок. Затова премълча разни подробности, сякаш споменаването им щеше да бъде нещо като предателство. А и как ли би прозвучало следното:

„Ами вижте, намерих тази странна фотография в снимките, които взех от фотостудиото, а съпругът ми каза, че на нея не е той, което няма как да знам, защото е от много отдавна, и после той излезе...“

— Госпожо Лосън?

— Да.

— Разбирайте ли казаното от мен?

— Така мисля. Казаното е, че съм истерична тъпачка, че мъжът ми е избягал от мен и че аз се опитвам да си го върна с полиция. Нещо такова е, нали?

Погледна я невъзмутимо.

— Разберете. Не можем да започнем истинско разследване, докато нямаме никакво свидетелство, че е извършено престъпление. Това е правилникът, спуснат ни от НИЦП — той чукна с пръст по листа и добави с погребален тон: — Националният информационен център по престъпността.

Тя го гледаше втрещена.

— Дори да намерим съпруга ви, нямаме право да ви кажем къде се намира. Това е свободна страна. Той е пълнолетен. Не можем да го насиливаме да се върне.

— Ясно.

— Можем да проверим тук-там и да направим няколко дискретни запитвания.

— Много добре.

— Бих искал да запиша марката на колата и номера и.

— Форд Уиндстар.

— Цвят?

— Тъмносин.

— Година на производство?

Тя не я помнеше.

— Номерът?

— Започващ с M.

Полицай Дейли вдигна очи. Грей се почувства като малоумна.

— Горе е копието от регистрацията — каза тя. — Мога да проверя.

— Имате ли EZ пропуск?

— Да.

Полицай Дейли кимна и записа. Грей се качи да намери папката. Изкопира документа с номера на скенера и го даде на полицай Дейли. Той си отбеляза нещо отдолу. Зададе ѝ няколко въпроса. Тя се придържаше към фактите: Джак се прибраł от работа, помогнал ѝ да сложи децата да спят, после излязъл, вероятно до супера... и това беше.

След около пет минути Дейли изрази задоволство. Той се усмихна и ѝ каза да не се тревожи. Тя го изгледа.

— Ще се свържем с вас след няколко часа. Ако дотогава не сме научили нищо, ще поговорим по-подробно.

И си тръгна. Грейс звънна пак в офиса на Джак. Все така никой не вдигаше. Погледна часовника. Наближаваше десет. „Фотомат студио“ трябваше вече да е отворено. Добре.

Тя имаше няколко въпроса към Джош Бялото мъхче.

ГЛАВА 6.

Шарлейн Суейн си облече новото бельо — дантелена камизолка и прашки — и вдигна щорите.

Нешо не беше наред.

Денят бе вторник. Часът — десет и половина утринта. Децата на Шарлейн бяха на училище. Съпругът ѝ Майк би трябвало да е в офиса си в града с телефонна слушалка, притисната между рамото и ухото му, пръстите му навиват и развиват ръкавите на ризата, яката го стяга, но самолюбието му не позволява да признае, че вече се нуждае от по-голям размер.

Нейният съсед, гадният откачалник Фреди Сайкс, би трябвало да си е вкъщи.

Шарлейн се погледна в огледалото — нещо, което не правеше често. Нямаше нужда да си напомня, че вече е минала четирийсет. Отражението, което виждаше, беше все още добре оформено — не без помощта на кокетната камизолка, но онова, което до неотдавна бе приятно закръглено, напоследък бе започнало да прилича повече на отпуснато. Не че Шарлейн не правеше каквото може в това отношение. Ходеше на курс по йога три сутрини в седмицата. Полагаше усилия да пази линия, като се сражаваше срещу очевидното и непобедимото, вкопчвайки се здраво в онова, което бе запазила и което се опитваше да ѝ се изпълзне.

Какво става с нея?

Не е само до физиката. Младата Шарлейн Суейн беше пълна с енергия. Бе имала вкус към живота, съчетан с амбиция и целеустременост. Всеки го казваше. В нея винаги бе имало жизнеутвърждаваща искра, която сякаш се предаваше като заряд във въздуха около нея, но в даден момент и по някакъв начин рутината на делничното битие я бе угасило.

Дали се дължеше на децата? Или пък на самия Майк? Навремето не можеше да ѝ се насити и подобно бельо би го оставило без дъх. А сега, като минаваше край него, той едва я поглеждаше.

Откога са така?

Не би могла да каже с пълна точност. Знаеше, че този процес бе вървял постепенно, че промяната бе протичала бавно и почти незабележимо, докато, уви, не се превърна в свършен факт. Знаеше и че вината не бе изцяло негова. Нейната чувственост бе поуспешна покрай бременностите и грижите за децата от бебешка възраст и нататък. Тя си даваше сметка, че това е естествен процес. Важи за всеки. И все пак някак ѝ се искаше да бе направила повече усилия, преди въпросните промени да я докарат до трайна апатия.

Но спомените ѝ бяха непокътнати. Майк я ухажва. Изненадва я. Прельства я. Понякога така ѝ се нахвърля, че направо я попилива. Сега обаче искаше единствено ефикасна и механична точност в мрака, изгрухтяване, отпускане, сън.

И да разговаряха, темата бяха децата — седмичното разписание, графикът на училищния автобус, домашните им, часовете им при зъболекаря, училищният отбор, баскетболът, датите на мачовете. Но и това не беше само по вина на Майк. Когато Шарлейн се събереше на кафе със съседките, разговорите ѝ с тях се въртяха все около децата и бяха толкова досадни и скудоумни, че ѝ идеше да закрещи.

Шарлейн Суейн бе изпълнена с болезненото чувство, че се задушава.

Майка ѝ — негласната кралица на местния лънч клуб — ѝ обясни, че такъв е животът, че Шарлейн има всичко, което една жена може да иска, и че всичките ѝ други очаквания са били просто нереалистични. Най-лошото бе, че комай беше права.

Провери в огледалото макияжа си. Добави още малко червило и руж и пак се огледа преценявашо. Да, приличаше на курва. Добре. Взе хапче перкодан, което ѝ заместваше ранния коктейл. Пак се загледа в огледалото, присви очи.

Някъде в образа не се ли спотайваше все още старата Шарлейн?

Спомни си за жената през две пресечки по-надолу — също като Шарлейн добра майка на две деца. Преди два месеца тази добра майка на две деца беше отишла на железопътната линия до Глен Рок и се бе хвърлила под влака в южна посока в 11:10. Пълен ужас. Седмици наред всички говореха за това. Как можело тази добра майка на две дечица да ги изостави просто ей така? Как можело да бъде толкова егоистична? И докато Шарлейн се тюхкаше заедно със своите

съкварталки, в същото време изпитваше известна завист. За въпросната майка всичко бе приключило. Поне се беше отървала.

Но къде е Фреди?

Шарлейн винаги очакваше с нетърпение да дойде вторник и да стане десет, което може би беше най-тъжното от всичко. Пъrvата й реакция, когато откри, че Фреди е воайор, беше отвращение и гняв. Кога и как се бе примирila и дори, дано Господ й прости, това нещо беше започнало да я възбужда? Не, помисли си. Не е възбуда. По-скоро нещо... като искра. Нещо чувствено.

Тя чакаше щорите му да се вдигнат. Но не би. Което беше странно. Всъщност Фреди никога не пускаше щорите. Задните части на къщите им бяха една срещу друга, така че само те двамата можеха да гледат в прозорците си. Фреди никога не пускаше щората на задния прозорец. Така де.

Тя огледа и останалите прозорци. Всички щори бяха спуснати. Любопитно. В стаята, която смяташе за негов кабинет — естествено, кракът й не бе стъпвал в дома му, — бяха плътно дръпнати завесите.

Пътуваше ли Фреди? Дали не бе заминал някъде?

Шарлейн Суейн зърна отражението си в прозореца и за пореден път я обля вълна от срам. Взе овехтялата хартия на съпруга си и се загърна с нея. Чудеше се дали Майк няма връзка с друга жена, която изсмуква неговата навремето незадоволима сексуалност, или просто тя вече не го привлича. Кое от двете е по-лошият вариант?

Но къде е Фреди?

Тя си даде сметка колко унизително и отчайващо е това да има чак такова значение за нея.

Изведнъж забеляза някакво движение. Съвсем бегло една сянка се бе мярнала отстрани на щората. Може би и този път Фреди гледа, акумулира, тъй да се каже, постепенно възбудата си. Повечето воайори залагат особено на скришния, шпионски характер на заниманията си. Може би той просто не бе пожелал тя да го вижда и сега я гледа скришом.

Можеше ли да бъде така?

Тя разгърна халата и го остави да се свлече надолу по раменете й. Той миришеше леко на мъжка пот и на последни остатъци от уханието на одеколона, който бе купила на Майк някъде преди около

осем-девет години. Шарлейн усети, че очите ѝ се насыпяват. Но остана до прозореца.

Между щорите се замярка нещо синкаво.

Тя присви очи. Какво ли е това?

Сети се за бинокъла. Майк държеше в една кутия в кабинета си подобни джуунджурии. Отиде там и след като порови из всевъзможни кабели и адаптъри, го намери. Спомни си кога го бяха купили по спонтанна приумица — по време на едно пътуване из Карибите и точно на един от Вирджинските острови. Именно спонтаният акт бе запазил в главата ѝ спомена за тази иначе обикновена покупка.

Шарлейн вдигна бинокъла — той беше с автоматично фокусиране, така че нямаше какво да прецизира — и съсредоточи вниманието си върху процепа между рамката на прозореца и щората. Синьото петно си беше там. Видя, че е по-скоро трепкащо сияние и затвори очи. Трябваше да се досети.

Телевизор. Фреди е пуснал телевизора.

Въкъщи си е.

Шарлейн застине неподвижно. Не би могла да определи душевното си състояние. Синът ѝ Клей обичаше да свири песента от филма „Шрек“ за загубеняка. Загубеняк с главна буква. Ето това е Фреди Сайкс. И сега този загубеняк, откаченяк при това, предпочита да гледа телевизия, а не нейното тяло в предизвикателно бельо.

Все пак е странно.

Всичките щори са спуснати. Защо? Тя бе живяла в съседство със Сайксови в продължение на осем години. Дори когато майката на Фреди беше още жива, щорите никога не се спускаха, нито завесите се дърпаха. Шарлейн пак погледна през бинокъла.

Телевизорът бе изключен.

Тя застине в очакване. Помисли си, че Фреди е изгубил може би представа за времето. Ей сега задната щора ще се вдигне и те ще отпочнат перверзния си ритуал.

Но не това се случи.

Шарлейн чу леко бръмчене и веднага се досети какво е. Вдигаше се дистанционно отваряната врата на гаража на Фреди.

Тя се доближи до прозореца. Чу се шум от двигателя на потегляща кола и веднага се появи разбрицаната Хонда на Фреди.

Слънчевата светлина се отрази в предното стъкло и отблясъкът ѝ ослепи Шарлейн, тя затули с длан очите си.

Колата се придвижи напред и сега се виждаше. Вече можеше да различи човека зад волана.

Не беше Фреди.

Някакъв изконно първичен инстинкт накара Шарлейн да се отдръпне, за да не бъде в чието и да било полезрение. Тя се наведе, взе халата и отново се загърна с него. Мириসът му — съчетание на Майк и одеколона — сега ѝ подейства успокояващо.

Шарлейн се приближи странично до прозореца и надникна.

Хондата акорд бе спряла. Водачът — мъж с азиатски черти — гледаше към прозореца ѝ.

Шарлейн бързо се отдръпна към стената и остана облегната на нея, затаила дъх, докато не чу, че колата потегля отново. А и след това за всеки случай не помръдна още поне десетина минути.

Когато се осмели да надникне пак, колата вече я нямаше.

А къщата отсреща сякаш пустееше.

ГЛАВА 7.

Грейс се озова пред ателие „Фотомат“ точно в десет и петнайсет.

Джош Бялото мъхче го нямаше. Нещо повече: на вратата беше окачена — вероятно още от снощи — табелка „затворено“.

Грейс провери работното време, изписано отпред. Отваряха в десет. Тя зачака. В десет и двайсет пристигна първият клиент — забързана около трийсет и пет годишна жена, която прочете табелката, провери на свой ред работните часове, натисна бравата, след което въздъхна разочаровано. Грейс съчувствено сви рамене. Жената си отиде. Грейс продължи да чака.

Когато видя, че е десет и трийсет, а още не е отворено, тя разбра, че положението е сериозно. Опита отново да се свърже с Джак в офиса му. Но оттам се обади деловият му глас, записан на телефонния секретар. Тогава реши да набере телефона на Дан. Все пак снощи двамата бяха говорили. Може би Дан ще даде някаква нишка.

И тя набра служебния му телефон.

— Ало? — чу гласа му.

— Здравей, Дан. Грейс е.

— Здравей — отвърна той с някак пресилено въодушевление. — Тъкмо се канех да ти позвъня.

— Така ли?

— Къде е Джак?

— Не знам.

След кратко мълчание той поде колебливо:

— Като казваш, че не знаеш...

— Ти му се обади снощи, нали?

— Да.

— За какво говорихте?

— По принцип този следобед имаме насрочена презентация в лабораториите на „Феномитол“.

— Нещо друго?

— Какво имаш предвид под „нешо друго“?

- Просто дали сте говорили за нещо друго.
- За нищо друго не сме говорили. Всъщност какво става, Грейс?
- След това той излезе.
- Е, и?
- Оттогава не съм го виждала.
- Как така оттогава не си го виждала?
- Ами нито се върна вкъщи, нито се обади, а и нямам идея къде може да е.
- Господи! Обади ли се в полицията?
- Да.
- И?
- И нищо.
- Господи боже! Виж какво: сега потеглям и ще дойда при теб.
- Не — отсече тя. — Чувствам се наред.
- Сигурна ли си?
- Напълно. Имам да свърша някои неща — обясни леко неуверено, после, като премести слушалката на другото си ухо, попита с известно смущение: — Напоследък Джак държеше ли се нормално?
- Имаш предвид — в работата?
- Имам предвид навсякъде.
- Да, Джак си беше Джак, какъвто си го знаем.
- Не забеляза ли някаква промяна у него?
- И двамата бяхме стресирани покрай делата за лекарствата, но не съм забелязал нищо твърде необичайно. Грейс, сигурна ли си, че не искаш да дойда?
- В този момент някой ѝ позвъни.
- Трябва да затварям. Дан. Някой ме търси.
- Вероятно е Джак. Обади ми се, ако имаш нужда от нещо.
- Грейс провери кой я търси. Не беше Джак. Поне не неговият телефон.
- Тя натисна копчето за обратно набиране.
- Ало?
- Госпожо Лосън, обажда се полицай Дейли. Някаква вест от съпруга ви?
- Не.
- Звъняхме ви вкъщи.
- Навън съм.
- Малка пауза.

— Къде именно?

— В града.

— Къде по-точно в града?

— Пред фотоателие „Фотомат“.

Още по-дълга пауза.

— Не искам да бъда назидателен, но не е ли странно да се намирате там, след като сте загрижена за съпруга си?

— Полицай Дейли?

— Да?

— Съществува едно ново изобретение и то се нарича клетъчен телефон. Именно по него ме намирате сега.

— Не исках да...

— Научихте ли нещо за съпруга ми?

— Именно затова ви позвъних. Моят шеф се е заел със случая.

Той би искал да проведе допълнителен уточняващ разговор с вас.

— Уточняващ?

— Да.

— Това стандартна процедура ли е?

— Разбира се.

Но в отговора му имаше като че ли някаква фалшивата интонация.

— Открихте ли нещо?

— Не. Имам предвид — нищо тревожно.

— Какво означава това?

— Капитан Пърлмътър и аз просто се нуждаем от малко повече информация, госпожо Лосън.

Още една клиентка на „Фотомат“, прясно боядисана в пепеляворусо жена на възрастта на Грейс, пристигна пред неработещото ателие и със свити пред очите си шепи се вгледа вътре. След което недоволно намръщена си тръгна.

— И двамата ли сте в службата сега? — попита Грейс.

— Да.

— Ще бъда при вас след три минути.

* * *

Капитан Пърлмътър попита:

— От колко време със съпруга ви живеете в града?

Бяха се сбутали в стайче, подхождащо повече на училищен портиер, отколкото на капитан от полицията. Каселтънските ченгета бяха установили седалището си в бившата градска библиотека, чиято сграда, ако и белязана от традиция и история, не се отличаваше с особен комфорт. Капитан Пърлмътър седеше зад бюрото си. Задавайки първия си въпрос, той се облегна назад с длани на корема. Полицай Дейли пък стоеше подпрян колкото се може по-nehайно на касата на вратата.

Грейс отвърна:

— От четири години.

— Харесва ли ви тук?

— Горе-долу.

— Добре — усмихна ѝ се Пърлмътър като учител, одобряващ отговора на ученик. — Имате деца, нали?

— Да.

— На каква възраст?

— На осем и на шест.

— На осем и на шест — повтори той с някак замислена усмивка.

— Много хубава възраст — вече не са мънички, но още не са и големи.

Грейс търпеливо изчакваше.

— Госпожо Лосън, случвало ли се е съпругът ви да изчезва и преди?

— Не.

— Имате ли брачни проблеми?

— Никакви.

Пърлмътър я изгледа скептично. Като че ли малко оставаше да намигне иронично.

— Всичко е наред, така ли?

Грейс не каза нищо.

— Как се срещнахте и запознахте със съпруга си?

— Моля?

— Попитах...

— Какво общо има това със случая?

— Просто искам някаква ориентация.

— Ориентация за какво? Открихте ли нещо, или не?

— Моля ви — Пърлмътър пусна една усмивка, която може би считаше за обезоръжаваща. — Налага се да уточня някои неща. За да добия представа, нали разбирате? Та къде за пръв път се срещнахте с Джак Лосън?

— Във Франция.

Той си го записа и продължи:

— Вие се занимавате с изкуство, нали, госпожо Лосън?

— Да.

— Така че сте били отвъд океана с учебна цел?

— Капитан Пърлмътър?

— Да.

— Без да искам да ви засегна, но ми се струва, че насоката на тези въпроси е странна.

Пърлмътър погледна към Дейли, после сви рамене с възможно най-невинен и безразличен вид.

— Може да сте права.

— Научихте ли нещо, или не — пак попита Грейс.

— Сигурно полицай Дейли ви е обяснил, че тъй като вашия съпруг е пълнолетен, не сме длъжни да ви съобщаваме за него всичко, до което се доберем.

— Обясни ми го.

— Добре, не мислим, че е забъркан в нещо неприятно, ако това ви тревожи.

— Откъде знаете?

— Липсват доказателства за подобно нещо.

— Което ще рече, че не сте намерили следи от кръв или нещо от този род?

— Точно така — отвърна Пърлмътър, поглеждайки отново към Дейли. — Но затова пък открихме нещо, което вероятно не ще споделим с вас.

Грейс се размърда на стола си и се опита да срещне погледа му, но той го отклони.

— Все пак много ще съм признателна, ако споделите с мен какво сте открили.

— Не е много — каза Пърлмътър. — Полицай Дейли се е обаждал в офиса на съпруга ви. Той не е там, разбира се, което съм сигурен, че вече знаете. Не се е и обаждал с някакво обяснение. Тъй че

решихме да поразследваме малко повече. Неофициално, нали разбирате?

— Да. И?

— Бяхте любезна да ни дадете номера на пропуска на вашата кола. Направихме проверка в компютъра. В колко часа казахте, че вашият съпруг е излязъл снощи?

— Около десет часа.

— И сте помислили, че е отишъл до магазина за хранителни стоки?

— Не знам. Нищо не ми каза.

— Просто стана и тръгна?

— Точно така.

— И не го ли попитахте къде отива?

— Бях на горния етаж, когато чух, че колата потегля.

— Добре, ето какво искам да знам... — длани на Пърлмътър напуснаха корема му, а стoltът изскърца под него при навеждането му напред. — Вие доста скоро след това сте го потърсили по клетъчния телефон. Така ли е?

— Да.

— В това, видите ли, е проблемът. Ако въобще е искал да говори с вас, защо не ви е отговорил?

Грейс разбра накъде бие Пърлмътър, който продължи:

— Мислите ли, че, да речем, е станал инцидент веднага след това? Или че някой го е отвлякъл броени минути след като е напуснал дома ви?

Грейс не се бе замисляла над това, така че можа да отговори само:

— Не знам.

— Понякога пътувате ли по Нюйоркската магистрала?

Рязката смяна на темата я стресна.

— Понякога се е случвало.

— Ходите ли до Удбъри Комънс?

— Крайградският търговски център?

— Да.

— И това се е случвало.

— Колко време, мислите, е пътят дотам?

— Половин час. Там ли е бил?

— Съмнявам се, да е бил там в час, в който всички магазини са затворени. Но е използвал пътния си пропуск на контролния пункт при пазара точно в двайсет и два часа и двайсет и шест минути. Оттам се стига до път седемнайсет, аз самият по този начин пътувам за Поконос. Така или иначе, след като е тръгнал от дома ви, той е потеглил право в тази посока. Но кой би могъл да знае накъде е поел след това? Оттам са петнадесет мили до междущатски път осемдесет, по който човек, ако пожелае, може да стигне до Калифорния.

Грейс седеше и слушаше.

— Така че да обобщим, госпожо Лосън. Вашият съпруг потегля от дома ви. Вие веднага му звъните. Той не отговаря. След около половин час той е вече в Ню Йорк. Ако сметнем, че някой го е нападнал или му се е случил инцидент, няма как да е бил отвлечен и пропускът му да е употребен в такъв кратък времеви отрязък. Разбирате ли какво искам да ви кажа?

Грейс го погледна в очите.

— Че съм истерична тъпанарка, напусната от съпруга си.

— В никакъв случай не твърдя подобно нещо. Искам да кажа, че на този етап просто не можем да проведем по-нататъшно разследване. Освен ако... — той се наведе още повече към нея. — Госпожо Лосън, сещате ли се за нещо, което би могло да ни помогне?

Опитвайки се да не издава смущението си, тя погледна назад. Полицай Дейли не бе помръднал от мястото си. В чантичката ѝ се намираше копие от странната фотография. Помисли си за Джош Бялото мъхче и за затвореното ателие. Беше време да им каже.

Искрено казано, трябваше да го направи още при първото си виждане с Дейли.

— Не съм сигурна дали е от значение — започна тя, бъркайки в чантичката си, от която измъкна снимката и я подаде на Пърлмътър.

Последният извади очила, забърса стъклата им с предницата на ризата си и си ги нагласи. Дейли за пръв път се раздвижи и заобикаляйки бюрото, надникна през рамото на капитана. Междувременно тя им разказа за обстоятелствата, при които бе попаднала на въпросната фотография. Двамата полицаи я гледаха така, сякаш тя внезапно бе извадила бръснач и си бръсне главата.

Когато Грейс приключи разказа си, капитан Пърлмътър тикна пръст в снимката и попита:

— И вие сте сигурна, че това е съпругът ви?

— Мисля, че да.

— Но не сте сигурна?

— Май съм съвсем сигурна.

Той кимна така, сякаш я сметна за куку.

— А другите хора на снимката? Младото момиче със зачертаното лице?

— Не ги познавам.

— Но вашият съпруг каза, че това не е той, така ли?

— Точно така.

— Да обобщим: ако това не е той, всичко е без значение. А ако е той... — капитан Пърлмътър свали очилата си — това означава, че ви е излъгал. Така ли стоят нещата, госпожо Лосън?

В този момент мобилният й телефон запиука. Грейс го дръпна и погледна кой я търси. Беше Джак.

За миг тя се поколеба. Прииска й се да излезе навън, за да говори, но Пърлмътър и Дейли я гледаха настойчиво. Наистина при дадените обстоятелства нейното желание щеше да бъде малко неуместно. Тъй че тя натисна копчето на слушалката и долепи телефончето до ухото си.

— Джак?

— Здравей.

Звукът на неговия глас би трябвало да я изпълни с облекчение. Но не.

— Звънях ти вкъщи на домашния телефон. Къде си?

— Къде съм аз ли?

— Слушай, не мога да говоря дълго. Съжалявам, че изчезнах по този начин — явно беше усилието му да придаде на гласа си обичайно звучене, но не му се удаваше. — Нуждая се от няколко дни.

— За какво става въпрос?

— Къде си, Грейс?

— В полицейския участък.

— Обадила си се в полицията?

Погледът й срещна този на Пърлмътър. Той раздвижи към нея пръсти, сякаш казваше: „Я ми подай насам телефона.“

— Виж какво, Грейс, просто ми дай няколко дни. Аз... — тук Джак мълкна. След което добави нещо, което още повече увеличи

безпокойството ѝ: — Нужда се от малко свобода.

— Свобода — повтори тя механично.

— Да. Малко свобода. Това е всичко. Моля те, кажи на полицията, че се извинявам. А сега трябва да тръгвам. Разбра ли? Скоро ще се върна.

— Джак?

Той не отговори.

— Обичам те — каза тя.

Но в слушалката се бе възцарила тишина.

ГЛАВА 8.

Свобода. Трябала му свобода.

Нещо не беше наред, ама никак. Още повече че клишето за „малко свобода“ внушава по-скоро беспокойство, а понякога служи за евфемизъм на тревожното „трябва да се омитам оттук“. И в случая личеше, че именно за това става дума.

Грейс се беше прибрала. Смотолеви някакво извинение пред Пърлмътър и Дейли за това, че ги бе обезпокоила, а те двамата я погледнаха съчувствено и казаха, че това им влиза в задълженията и че съжаляват за случилото се. В отговор тя им бе кимнала достолепно, след което се бе насочила към вратата.

От телефонното обаждане бе разбрала нещо съществено — Джак е в беда. Изчезването му нямаше нищо общо с някакво желание да избяга от нея или от семейните си отговорности. То не беше и случайно. Не беше и предварително замислено. Джак бе видял фотографията и бе отпрашил.

И сега е в сериозна опасност.

Тя не можеше да обясни това на полицайте. Преди всичко нямаше да погледнат отговорно на твърденията ѝ. Щяха да ѝ възразят, че е в плен на собствените си илюзии и на житетската си наивност, стигаща до неадекватност. Може би нямаше да ѝ го заявят в лицето. Може би щяха да ѝ го поднесат с известен хумор, което щеше да е не по-малко вбесяващо. Още преди обаждането на Джак те си бяха убедени, че той просто е забягнал. Никакви обяснения от нейна страна нямаше да ги разубедят.

И така може би стана по-добре.

Грейс се опитваше да тълкува обстоятелствата, четейки между редовете. Джак се беше разтревожил от евентуална намеса на полицията. Това е ясно. Когато тя му каза, че се намира в полицейския участък, той наистина съжали. А не се престори.

Свобода.

Това бе ключовата дума. Ако ѝ бе казал, че изчезва за няколко дни, за да се разгулни с някоя стриптийзорка, с която се е запознал в „Сатенените кукли“, добре, тя нямаше да му повярва, но това щеше да е все пак в рамките на възможното. Ала Джак не беше казал нещо подобно, нито пък го беше направил. Той бе изрично уточнил причините за изчезването си — трябва му малко свобода.

Семеен език. Всички брачни двойки го имат. Повечето думи са доста глупави. Например имаше една сцена във филма „Господин Събота вечер“, където комикът Били Кристъл, посочвайки един възрастен мъж с ужасна перука, пита: „Това перука ли е? Колкото до мен, аз не разбрах.“ Откакто Грейс и Джак гледаха този филм, всеки път, щом срещнеха мъж, който може би носеше перука, единият се обръщаше към другия: „Колкото до мен?“ И другият отговаряше с „да“ или „не“. Със същата взета от филма езикова формула обсъждаха всяко съмнение от този род: пластични операции, силикон в гърдите и прочее.

Но „малко свобода“ беше доста по-двусмислено.

При цялото сегашно напрежение Грейс се върна в спомените си към обстоятелствата, при които той в миналото бе употребявал този израз. Сексуалните им отношения винаги бяха на висота, но при дълго съжителство все пак има спадове и подеми. Преди две години бяха имали период на голям подем в това отношение — тоест в телесната активност, ако може така да се каже. Включително и в „публичните“ волни импровизации.

Такъв беше например случаят с експресното им палуване в съблекалнята на един козметичен салон. Или пък с немирните ръчички на балкона на бродуейски театър. Но точно в разгара на едно доста смело тяхно развиhrяне в червена телефонна будка в английски стил на тиха уличка в Альндейл, Ню Джърси, изведнъж Джак задъхано бе казал:

— Дай малко свобода.

Грейс се изненада:

— Моля?

— Свободно пространство — в буквалния смисъл. Отстъпи назад! Телефонният апарат се е забил във врата, ми.

И двамата се бяха разсмял и.

Грейс си припомни това с притворени очи и лека усмивка. По този начин изразът „малко свобода“ бе станал част от семейния им език. И сега Джак не беше го използвал случайно. Той ѝ бе изпратил съобщение, съдържащо предупреждение и в същото време намек за подтекст в него.

Добре, какъв беше този подтекст?

Ако той не бе могъл да говори свободно, причината можеше да е само една — защото някой друг го слуша. Кой? Дали някой е бил с него, или се стресна, че тя е с ченгета? Тя се надяваше да е второто — бил е сам и чисто и просто не е искал намеса на полицията. Но когато огледа по-обстойно фактите, тази втора вероятност като че ли започна да отпада.

Ако Джак можеше да си позволи да говори свободно, защо не ѝ се бе обадил пак? Той е наясно, че тя вече не е в полицейското управление. Ако е добре и ако е сам, Джак щеше да ѝ се обади отново — поне за да ѝ обясни, макар и набързо, какво става. Но той не го направи.

Заключение: Джак е с някого и е закъсал.

Но дали той иска Грейс да реагира, или обратното — да не прави излишни движения? Доколкото го познаваше, той по-скоро ѝ бе подал сигнал със съзнанието, че тя няма да остане пасивна, тъй като не е такава по природа. Джак знаеше това, както и съответно знаеше, че тя щеше да предприеме стъпки, за да се опита да го намери.

И вероятно на това разчиташе.

Разбира се, това бяха единствено предположения. Познаваше добре съпруга си — или не? — така че предположенията ѝ би трябвало да не са съвсем фантасмагорични. Но доколко? Може би пък просто оправдаваше решението си да премине към действие.

Няма значение. Така или иначе, тя е замесена в произходящото.

Грейс се замисли върху това, което ѝ беше вече известно. Джак е поел по Нюйоркската магистрала. Какви познати имат в тази посока? И защо е тръгнал в толкова късен нощен час?

Нищо не ѝ идваше на ум.

Я почакай... Превърти лентата назад. Джак вижда фотографията. И тя именно отключва нещата. Вижда я на барплота в кухнята. Тя започва да го разпитва за нея. После Дан му се обажда. И след това той влиза в кабинета си...

Да, в кабинета...

Грейс прекоси хола. Кабинет бе твърде помпозно название за това допълнително отделено кътче, чиято мазилка бе започнала да се напуква на места. През зимата духаше, а през лятото ставаше задушно. По стените в прости рамки бяха окачени фотографии на децата, както и две нейни картини, но по-претенциозно рамкирани. Този тъй наречен кабинет ѝ се струваше странно безличностен. Нищо в него не говореше за миналото на главния му обитател — нито скъпи спомени, нито топки с подписи на приятели, нито снимки от игрище за голф. Освен някои бегли знаци за професионалната му дейност — реклами химикалки, поставки — липсваха всякакви други характеристики на Джак извън това, че е съпруг, баща, фармацевт.

Сега Грейс се почувства странно, когато влезе вътре. Двамата проявяваха взаимно уважение към строго личния си периметър. Всеки разполагаше с отделна стая. Грейс никога не бе възразила срещу това. Дори се бе самоубедила, че така е по-здравословно. И сега, прониквайки в неговата светая светих, изпитваше колебание. Кой знае дали поради нежеланието да накърни личната му зона — „свободата“ — или от страх да не бръкне в гнездо на оси.

Компютърът му бе включен на „официалния“ уебсайт на Грейс Лосън. Грейс се загледа в ергономичния стол, закупен в един местен магазин, представяйки си съпруга си: как всяка сутрин сяда на него, а от монитора неизменно го поздравява нейното лице. На уебстраницата ѝ фигурираше нейна ефектна снимка заедно с избрани образци на изобразително ѝ изкуство. Тя беше включена там неотдавна по настояване на търговския ѝ агент Фарли, който заяви, че тя била „сладурана“, което не било без значение в рекламно отношение. Тя се бе съгласила неохотно. Определени категории хора на изкуството винаги използват външния си вид за промоциране на дейността си. Що се отнася до театралната сцена или киното, значението е очевидно. Дори и писателите прибягват до същото чрез основно ретуширани снимки, подчертаващи мрачния блъсък в проницателните им очи на гении. Но в света на Грейс — в живописта — външността на твореца не се смяташе от значение, красотата се търси в творбите, а не във външния вид.

Невинаги.

Естетичното не само предизвиква положителни усещания. То променя реалността. Например, ако Грейс беше дебелана или грозница, телевизиите нямаше да следят така ревностно състоянието ѝ след случая с бостънското меле. Ако бе физически непривлекателна, нямаше никога да бъде въздигната в символ на оцелелите, никога нямаше да бъде наречена „стъпкан ангел“, както писа тогава един таблоид. Медиите всеки път даваха снимката ѝ, когато съобщаваха данни за здравословното ѝ състояние. А семействата на жертвите често я посещаваха в болничната стая, хората се взираха в лицето ѝ като призрачно напомняне за техните собствени погубени деца.

Така ли щеше да е, ако беше непривлекателна?

Тя не спекулираше с това. Но един художествен критик ѝ бе казал откровено: „Ние не проявяваме интерес към картина, която не ни привлича естетически — защо да е другояче по отношение на хората?“

И преди бостънския инцидент у Грейс бе съществувало желанието да се отдаде на изкуството. Но тогава ѝ липсваше нещо неуловимо и неподдаващо се на обяснение. А случилото се помогна някак артистичната ѝ чувствителност да се издигне на по-високо ниво. Да, тя знаеше, че звуци претенциозно. Винаги се бе отнасяла пренебрежително към баналността, че артистът трябва да изстрадва своето изкуство, че му е нужна трагедия, за да има творчески тласък. Преди това твърдение ѝ бе звучало кухо, но сега тя знаеше, че в него се съдържа немалко истина.

Така в творчеството ѝ проникна нещо призрачно, без тя напълно да загърби съзнателното. В него се появиха повече емоции, повече живот, повече... вихреност. Творбите ѝ станаха по-мрачни, по-гневни, по-експресивни. Ценителите се питаха дали не съзират в някои от тях реминисценции от онзи ужасен ден. Директната насока даваше само един портрет: младо лице, толкова изпълнено с упование, че зрителят като че предчувствува неминуемото унищожение. Но истината бе, че във всяка нейна творба по един или друг начин имаше отзук от бостънското произшествие.

Грейс седна на бюрото на Джак. Телефонът — нов модел на „Панасоник“ с разни екстри — се намираше от дясната ѝ страна. Тя посегна към него с намерението първо да направи най-простото нещо: да пренабере последния телефонен номер, който той бе набрал и който бе останал в паметта на апаратата. Този номер се оказа нюйоркски. Тя

натисна бутона за повторно набиране и зачака. След третото позвъняване женски глас каза:

— Адвокатска кантора „Бъртън и Кримстайн“.

Грейс се поколеба, как да започне.

— Обажда се Грейс Лосън.

— С кого да ви свържа?

Добър въпрос, няма що.

— Колко адвокати работят във фирмата ви?

— Не бих могла да ви кажа. Искате ли да говорите с някого от тях?

— Да, ако обичате.

Последва пауза, след което женският глас попита с нотка на прикрито нетърпение:

— Нямаете ли все пак по-конкретно предпочтение?

Грейс отново огледа запаметените номера. Сега видя, че имаше един, отбелязан със звездичка — прям вътрешен телефон. Тъй като Джак се бе обаждал късно вечерта, когато телефонистката не е била на работа, то той явно бе прибягнал до него.

— Вътрешен четири-шест-три — каза тя.

— Сега ще ви свържа.

Отново последваха три позвънвания.

— Телефонът на Сандра Ковал.

— Бих искала да говоря с нея.

— За кого да предам?

— Името ми е Грейс Лосън.

— По какъв въпрос?

— Във връзка със съпруга ми Джак.

— Изчакайте, моля.

Грейс напрегнато стискаше телефонната слушалка. След трийсетина секунди отсещният глас извести:

— Съжалявам. Госпожа Ковал е на заседание.

— Спешно е.

— Съжалявам...

— Ще ѝ отнема само секунда. Предайте ѝ, че е много важно.

Демонстративна въздишка на досада и:

— Изчакайте...

Музиката на централата бе с индийско-нирваничен характер и действаше успокояващо. Гласът, който се обади сега, издаваше чист професионализъм:

- Какво ще желаете?
- Госпожо Ковал?
- Да.
- Името ми е Грейс Лосън.
- Кажете.
- Съпругът ми Джак Лосън ви се е обаждал вчера.
Никаква реакция.
- Той изчезна — добави Грейс.
- Моля?
- Съпругът ми изчезна.
- Съжалявам за това, но не виждам...
- Знаете ли къде е той, госпожо Ковал?
- Защо точно аз да знам?
- Преди да изчезне сноши, той ви се е обаждал.
- Е, и?
- Когато натиснах копчето за автоматично преизбиране, излезе вашият номер.
 - Госпожо Лосън, в тази кантора работят над двеста адвокати, така че той може да се е обаждал на когото и да е от тях.
 - Не. Тук е запаметен вътрешният ви телефон. Той се е обаждал именно на вас.
- Никакъв отговор.
- Госпожо Ковал?
- Тук съм.
- Защо ви се обади моят съпруг?
- Нямам какво повече да ви кажа.
- Знаете ли къде е той?
- Госпожо Лосън, известна ли ви е поверителността на адвокатско-клиентските отношения?
- Естествено.
- Пауза.
- Да разбираам ли, че той ви се е обадил за юридически съвет?
- Не мога да обсъждам случая с вас. Довиждане.

ГЛАВА 9.

На Грейс не ѝ отне много време да събере известна информация.

Интернетът може да бъде полезно нещо, ако се използва правилно. Минавайки последователно през всевъзможните рубрики на „Гугъл“, където можеше да фигурират имената „Сандра Ковал“ и „Бъртън и Кримстайн“, тя се добра до биографичните данни на Ковал. Okaza се, че е завършила Североизточния университет и е получила научна степен по право в UCLA. В настоящия момент трябва да бе около четирийсет и една-две годишна. Според сайта бе женена за Харолд Ковал, с когото имали три деца. Местожителство: Лос Анжелис. Всичко това бе все пак някаква отправна точка. След като Грейс прибягна и до малко по-старомоден начин на дирене, а именно посредством телефона, отделните части започнаха да се слобояват, без при това обаче да се очертае смислена картина.

Тя потегли с колата си към Манхатън, където се озова след по-малко от час. Приемната на кантората „Бъртън и Кримстайн“ се намираше на петия етаж на един билдинг. Служителката на регистратурата с дежурна усмивка каза въпросително:

— Да?

— Грейс Лосън. Бих искала да се видя със Сандрата Ковал.

Рецепционистката набра съответния номер и после с приглушен глас каза нещо в слушалката. След миг съобщи на Грейс:

— Госпожа Ковал ще дойде всеки момент.

Това бе доста изненадващо. Грейс се бе подготвила да прибегне до заплахи или да се примери с дълго чакане. От фотографията в уеб сайта тя знаеше как изглежда Ковал и за това бе предвидила и варианта да я пресрещне след края на работното време.

Така реши: да подкара към Манхатън без предварителна телефонна уговорка. Искаше да се срещне лично с тази жена. Лице в лице. По необходимост. От интерес. Както ще се нарича.

След учебните часове Емма имаше насрочена спортна среща, а Макс — след училищно занятие. Така че Грейс разполагаше с

достатъчно време, докато отиде да ги прибере.

Приемната на „Бъртън-Кримстайн“ бе решена в старомодно-традиционнния стил на адвокатската професия: тъмен махагон, тежки килими, претенциозно тапицирани фойерли — плюс „Стена на славата“ в ресторантърски стил. Наоколо бяха окачени фотографии, повечето на Хестър Кримстайн от телевизионното шоу, което тя водеше, наречено естествено „Кримстайн и криминалното“. На други снимки тя фигурираше сред различни актьори, политици, свои клиенти и комбинации на всички тях.

Грейс тъкмо се бе загледала в снимката, на която Хестър Кримстайн бе застанала до чаровна смугла жена, когато глас зад нея поясни:

— Това е Есперанса Диас — професионалиста в спортната борба за жени, погрешно обвинена в убийство.

Грейс се обърна и каза:

— Малката Покахонтас.

— Моля?

Грейс посочи фотографията.

— Нейният прякор в този спорт — Малката Покахонтас.

— Откъде знаете?

Грейс сви рамене.

— Обичам да запаметявам безполезни факти.

Грейс открыто заразглежда Сандра Ковал. Последната се прокашля и демонстративно си погледна часовника:

— Не разполагам с много време. Елата с мен, ако обичате.

Никоя от двете не каза и дума, докато вървяха по коридора, за да стигнат до една съвещателна зала в класически строг и неутрален стил. Вътре имаше дълга маса, около която бяха разположени двайсетина стола, а в центъра ѝ стърчеше микрофон, подобен на октопод с прибрани пипала. Върху барплот в ъгъла бяха подредени разни леки напитки и бутилки минерална вода.

Държейки се все така дистанцирано, Сандра Ковал скръсти ръце пред гърдите си и погледна с въпросително очаквателен вид Грейс, която каза:

— Направих някои проучвания за вас.

— Седнете, ако желаете.

— Не.

- Ще възразите ли, ако аз седна?
- Както предпочитате.
- Ще пиете ли нещо?
- Не.

Сандра Ковал си наля диетична кола. По-скоро беше представителна жена, отколкото хубавица и красавица. Косата ѝ бе започнала да сивее, което ѝ отиваше. Беше стройна, с пълни устни. Седна в поза, с която човек показва на противника, че е самоуверен и повече от готов за битка.

- Защо не отидохме във вашия офис? — попита Грейс.
 - Имате възражения срещу това помещение?
 - Доста е големичко.
- Сандра Ковал сви рамене.
- Вие нямате свой офис в тази кантора, нали? — продължи Грейс.

- Какво ви кара да мислите така?
- Когато се обадих, жената каза: „Телефонът на Сандрата Ковал.“
- Ъхъ...
- Телефонът, а не офисът.
- Смятате ли, че е толкова важно?
- По принцип не — отвърна Грейс. — Но проучих адвокатската фирма в уеб сайта ѝ. Вие живеете в Лос Анжелис, близо до филиала на „Бъртън и Кримстайн“ на Западното крайбрежие.
- Това е вярно.
- Там е местожителството ви. А сега се намирате тук. Защо?
- Заради един криминален казус — несправедливо обвинен невинен човек.
- Не са ли всички случаи такива?
- Не — провлече Сандрата Ковал. — Не всички.

Грейс се приближи към нея и каза:

- Вие не сте адвокатът на Джак. Вие сте неговата сестра.
- Сандра Ковал остана неподвижна, вперила поглед в пitiето си.
- Обадих се в юридическия факултет, където сте следвали. Оттам потвърдиха онова, което вече подозирах — завършили сте образованietо с името Сандрата Лосън. Ковал сте по мъж. Направих и допълнителна проверка чрез фирмата на дядо ви — „Лоу Мар Секюритис“. Там Сандрата Ковал фигурира като член на борда.

Сандра Ковал се усмихна мрачно:

- Та вие сте истински Шерлок Холмс!
- И така, къде е той? — попита Грейс.
- От колко време сте женени?
- От десет години.
- И през цялото това време колко пъти той ви е говорил за мен?
- Май никога.

Сандра Ковал разпери ръце:

- Точно така. Тогава защо да знам къде е той?
- Защото ви се е обаждал.
- Това твърдите вие.
- Просто натиснах копчето за обратно набиране.
- Това вече ми го съобщихте по телефона.
- Нима искате да кажете, че не ви се е обаждал?
- И кога се е състояло това предполагаемо обаждане?
- Предполагаемо?

Сандра Ковал вдигна рамене:

- Адвокатско професионално изкривяване.
- Снощи. Около десет.
- Ето, виждате ли? По това време не бях тук.
- А къде бяхте?
- В хотела си.
- Но Джак е набрал вашия телефон.
- Ако го е направил, никой не му е отговорил. Не и в посочения от вас час. Пък и обаждането щеше да се е записало на телефонния секретар.

- Днес проверихте ли си съобщенията?
- Разбира се. Няма от Джак.

Грейс направи усилия да осмисли всичко това.

- Кога за последен път говорихте с Джак?
- Отдавна.
- Колко отдавна?

Погледът на Сандра се зарея встради.

- Не сме се чували, откакто той замина за Европа.
- Това е било преди петнайсет години.

Сандра Ковал отпи поредна гълтка от чашата си.

- А как тогава знае телефонния ви номер? — попита Грейс.

Сандра не отвърна нищо.

— Сандра?

Вместо отговор Сандра изстреля в скоропоговорка:

— Живеете на Норт Енд Ейв номер двеста двайсет и едно в Каселтън. Имате два телефона номера, единият с факс — и тя ги каза наизуст.

Двете жени се загледаха една в друга.

— Но никога не сте се обаждали?

Сандра промълви:

— Никога.

Интерфонът изпуква и се чу глас:

— Сандра?

— Да.

— Хестър те вика в кабинета си.

— Ей сега идвам — Сандра Ковал отклони поглед и каза на Грейс: — Трябва да тръгвам.

— Защо Джак се е опитал да се свърже с вас?

— Не знам.

— Той е в беда.

— Това твърдите вие.

— Изчезна.

— Не му е за пръв път, Грейс.

Помещението като че ли бе започнало да се смалява.

— Какво се е случило между вас и Джак?

— Нямам право да го казвам.

— Нямате право ли?

Сандра се размърда на стола си:

— Казахте, че е изчезнал...

— Да.

— И не се ли е обаждал?

— Всъщност се обади.

Сандра изглеждаше изненадана.

— И когато се обади, какво каза?

— Че се нуждаел от свобода. Но това беше таен език с подтекст.

Сандра сбърчи чело. И тогава Грейс извади от чантата си фотографията и я остави на масата. Сандра Ковал се загледа в нея и Грейс забеляза, че е изненадана.

— Какво, по дяволите, е това?

— Странно — каза Грейс.

— Кое?

— Точно същите думи изрече Джак, като я видя.

Сандра продължаваше да се взира в снимката.

— Това е той, нали? Брадатият в средата?

— Не знам.

— Разбира се, че знаете. Коя е блондинката до него? — и Грейс хвърли на масата увеличената снимка на въпросната млада жена.

Сандра Ковал вдигна поглед към нея:

— Откъде имате тези снимки?

— От едно фотоателие — отговори Грейс.

Лицето на Сандрата помрачня. Тя очевидно не ѝ повярва.

— Това Джак ли е? Да, или не? — продължи да я притиска

Грейс.

— Наистина се затруднявам. Никога не съм го виждала с брада.

— Защо ти се обади веднага след като видя тази снимка?

— Не зная, Грейс.

— Лъжеш.

Сандра Ковал се надигна от мястото си.

— Викат ме на съвещание.

— Какво се е случило с Джак?

— Какво те кара да си толкова сигурна, че той просто не е избягал?

— Женени сме. Имаме две деца. Ти, Сандрата, имаш племенница и племенник.

— А аз едно време имах брат — парира Сандрата, — който може би никоя от нас не познава достатъчно добре.

— Обичаш ли го?

Отпусната рамене, Сандрата промълви вместо отговор:

— Остави го, Грейс.

— Не мога.

Сандра тръгна към вратата, поклащащи глава.

— Ще го намеря — заяви Грейс.

— Не се и надявай — отвърна Сандрата през рамо и излезе.

ГЛАВА 10.

„Така — каза си Шарлейн. — Гледай си твоята работа.“

Тя придърпа пердетата и си сложи пак джинсите и пуловера. След това пъхна в дъното на чекмеджето за бельо камизолката да си чака там реда. Сгъна я прилежно, сякаш да не допусне следващия път Фреди да я види смачкана.

После взе бутилка газирана вода и разреди малко от плодовия сок на сина си, седна на единия от високите столове до мраморния плот на кухненския бокс и се загледа в чашата, пръстът ѝ рисуваше осморки по запотената ѝ повърхност. След малко вдигна поглед към новия хладилник Sub-Zero 690 в цвят металик. По него нямаше нищо — нито детски рисунки, нито семейни снимки, нито магнити, нито дори следи от пръсти. Предишният им жълт Westinghouse беше целият украсен. В своята пъстроцветност той излъчваше жизненост. А ремонтирианият по нейно настояване бокс сега изглеждаше някак стерилен и безжизнен.

Кой беше онзи азиатец, дето караше колата на Фреди?

Не че беше наблюдавала специално къщата, но Фреди нямаше много гости. Тя поне не беше виждала ни един. Което не значеше, че никой не го е посещавал. Тя не си прекарваше времето да следи за гости. Но съседското съжителство, колкото и да е рехаво откъм контакти, все пак има нещо като собствени вибрации и когато нещо ги наруши, това се долавя.

Ледът в чашата ѝ се топеше. Тя още не беше отпила нито гълтка. Трябваше да напазарува хранителни продукти и да приbere ризите на Майк от обществената пералня. После ѝ предстоеше да обядва с приятелката си Мирна в „Баумгарц“ на Франклин Авеню. А след училище Клей имаше урок по карате при майстор Ким.

Тя запремисля задачите си за деня, опитвайки се да ги подреди, което се оказа трудно. Ще има ли време преди срещата за обяд, след като напазарува, да се върне вкъщи? Най-вероятно не. А замразените храни, ако останат по-дълго време в колата, може да се размразят.

Тя се отказа от планирането. По дяволите всичко това.

Фреди вече би трябвало да е на работа.

Така бе ставало винаги. Малката им перверзна игра продължаваше откъм десет докъм десет и половина. Към десет и четирийсет и пет Шарлейн чуваше шума от отварянето на вратата на гаража му и виждаше оттам да излиза неговата хонда акорд. Знаеше, че той работи на партерния етаж на „H&R Block“ — на същата пресечка, където тя взимаше DVD-та да гледат филми. Бюрото му бе до прозореца. Тя избягваше да минава наблизо, но понякога, докато паркираше, хвърляше поглед натам и виждаше Фреди да седи, загледан през прозореца, допрял молив до устните си, унесен.

Шарлейн разгърна телефонния указател и откри служебния му номер. Когато го набра, един мъж, който се представи като супервайзър, ѝ каза, че господин Сайкс още го няма, но го очакват всеки момент. Тя се направи на изненадана.

— Той ми каза, да му се обадя по това време. Не идва ли обикновено към единайсет?

Супервайзърът потвърди това.

— Тогава къде ли е? — възклика тя. — Нуждая се от данните, които обеща да mi подготви.

Супервайзърът ѝ се извини и я увери, че господин Сайкс ще ѝ се обади още щом пристигне.

Тя затвори.

Сега какво? В края на краищата какъв ѝ е Фреди Сайкс? Никакъв. Дори повече от никакъв. Просто знак за жизненото ѝ крушение, за собствената ѝ мело драматичност. Тя не му дължеше нищо. Още повече че съществуваше, макар и в рамките на теоретичното, възможността при някакво стечание на обстоятелствата истината за малката им игричка да излезе наяве.

Шарлейн се загледа в къщата на Фреди. Истината да излезе наяве...

Колебанията я напуснаха.

Тя грабна мантото си и тръгна към къщата на Фреди.

ГЛАВА 11.

Ерик Ву беше забелязал жената по нощница на прозореца.

Нощта се проточи безкрайно. Той не беше очаквал никаква странична намеса и въпреки че едрият мъж — на личната карта в портфейла му фигурираше името Роки Конуел — не бе представлявал непосредствена опасност, Ву трябваше да се отърве от тялото му и да намери друга кола. Това означаваше извънредно пътуване до Сентръл Вали, Ню Йорк.

Но всичко по реда си. Той напъха тялото на Роки Конуел в багажника на Тойотата. После премести Джак Лосьн от багажника на Хондата Акорд в този на Форда Уиндстар. След като смени табелките с номерата, Ву се отърва от пътния пропуск и подкара Форда Уиндстар обратно към Хо-хо-къс, където го вкара в гаража на Фреди Сайкс. Разполагаше с достатъчно време да отиде с автобус обратно до Сентръл Вали. Претърси колата на Конуел за евентуални издайнически следи и я подкара към паркинга за връзка с градския транспорт на път №17. Намери ѝ по-притулено място до оградата. Тук кола, изоставена за дни и дори за седмици, не бе необичайна гледка. Миризмата щеше евентуално да привлече вниманието, но пак нямаше да е много скоро.

Паркингът беше само на три мили от къщата на Сайкс в Хо-хо-къс. Ву ги измина пешком. Рано на следващата утрин той хазна автобуса за Сентръл Вали, откъдето взе хондата акорд на Сайкс. Докато се връщаше с нея, направи леко отклонение, за да мине край дома на Лосьн.

На алеята бе спряла патрулна кола.

Ву отбеляза този факт. Не че се разтревожи особено, но за предпочтитане бе всяка намеса на полицията да бъде изначално отбягната. Той знаеше как.

Ву се върна в къщата на Фреди и пусна телевизора. Обичаше да гледа дневните предавания — шоута като „Стрингър“ или „Рики Лейк“. Повечето хора ги плюеха, но не и Ву. Той считаше, че само велико и истински свободно общество може да си позволи бълването

на подобни глупости в ефира. Нещо повече: подобни прояви на глупост го радваха. Хората бяха същински овце, което обстоятелство ги правеше слаби, а него самия изпълваше още повече с чувство за сила.

Когато дойде времето за рекламите. Ву се надигна от мястото си. Беше време да вземе мерки спрямо потенциалната полицейска опасност.

Не се наложи дори да докосва Джак Лосьн. Каза му само:

— Знам, че имаш две деца.

И Лосьн тутакси стана сговорчив. Обади се по мобилния телефон на жена си и й каза, че се нуждае от свобода.

В десет четирийсет и пет, докато Ву гледаше по телевизията как майка и дъщеря се борят на един тепих, докато тълпата наоколо викаше насърчително, му се обади стар познат от затвора:

— Всичко наред ли е?

Ву отвърна, че да.

После изкара Хондата Акорд от гаража. Докато излизаше с колата, забеляза жена на прозореца на съседната къща. Беше по нощница. Ву иначе нямаше да обърне голямо внимание — някаква жена, която все още се разсънва в десет и нещо сутринта, — но го усъмни начинът, по който тя изведнъж се дръпна...

Това можеше и да е естествена реакция: разхождаш се по бельо, забравяйки да спуснеш щорите, и изведнъж забелязваш отвън непознат, който би могъл да те види. Много хора, може би повечето хора при подобна ситуация биха се дръпнали от прозореца. Така че това в случая можеше да не означава нищо.

Обаче въпросната жена го бе направила светкавично, като че обзета от паника. Нещо повече: тя не помръдна, докато той изкарваше колата, а го бе направила чак когато забеляза самия Ву. Ако по принцип се страхуваше да бъде видяна, нямаше ли да спусне щорите или да се прикрие още щом бе чула или видяла колата?

Ву се замисли над това. И всъщност мисли по въпроса целия ден.

Извади мобилния си и звънна на последния, който му се беше обадил.

Отсрецният глас попита:

— Някакъв проблем?

— Не мисля — отвърна Ву, обръщайки колата обратно към къщата на Сайкс. — Но може да закъснея.

ГЛАВА 12.

На Грейс не ѝ се щеше да се обади по телефона.

Тя се намираше все още в границите на Ню Йорк. Законът забраняваше употребата на мобилен телефон без хендсфри по време на кормуване, но не това бе причината за нейното колебание. Държейки с една ръка волана, с другата тя опипа пода на колата, докато не откри малката слушалка, чийто жак пъхна в гнездото. Така било по-безопасно, отколкото да държи мобилния в ръка.

И след това набра номера, на който не се бе обаждала от години, ако и той да си стоеше запаметен в апаратата ѝ. За в краен случай като сегашния.

Още след първото позвъняване чу:

— Да?

Кратко, сухо и без представяне.

— Обажда се Грейс Лосън.

— Момент.

Не чака дълго. След малко се чу изпукване, последвано от мъжки глас:

— Грейс?

— Здравейте, господин Веспа.

— Моля те, наричай ме Карл.

— Карл, добре.

— Получи ли съобщението ми? — попита той.

— Да — не счете за нужно да обяснява на Карл Веспа, че то няма нищо общо с обаждането ѝ. — Къде си? — попита го.

— В самолета си. На един час път сме от Стюарт.

Стюарт — военновъздушната база с летище на около час и половина път от дома ѝ.

Последва кратко мълчание:

— Нещо не е наред ли, Грейс?

— Ти ми каза да ти се обадя при нужда.

— И сега, след петнайсет години, такава нужда се е появила?

— Мисля, че да.

— Добре. А и улучваш подходящ момент. Има нещо, което искам да ти покажа.

— Какво?

— Слушай, вкъщи ли си?

— Скоро ще си бъда вкъщи.

— Ще те взема оттам след два, два и половина часа. И тогава ще можем да поговорим. Става ли? Има ли някой, на когото би могла да повериш децата?

— Мога да намеря човек.

— Ако не успееш да намериш, ще оставя помощника си у вас. До скоро.

Карл Веспа затвори. Грейс продължи да кара. Запита се какво ли щеше той да поиска от нея сега. Запита се също доколко разумно бе постъпила, обаждайки се първо на него. Тя натисна копчето за автоматично набиране на мобилния на Джак, но все така не последва отговор. Тогава ѝ дойде друга идея. Обади се на своята приятелка Кора и я попита:

— Ти по едно време не ходеше ли с един софтуерист, който беше на „ти“ с интернета и имайлите?

— Да — отвърна Кора. — Маниакален гадняр на име Гъс. Голяма лепка. Наложи се да използвам спрямо него стария си метод на секунална деморализация.

— И в какво се състои този метод?

— Казах му, че пишлето му е мънинко.

— О!

— Както вече споменах, това обезкуражава. Много е ефективно, макар често пъти да следват, така да се каже, косвени щети.

— Може би ще имам нужда от неговата помощ.

— Как?

Грейс се поколеба как да изложи нещата. Реши да се съредоточи върху блондинката със зачеркнатото лице.

— Попаднах на една снимка... — започна тя.

— Е?

— На нея има една млада жена, вероятно на около двайсет.

— Хм.

— Това е стара снимка. Вероятно отпреди петнайсет-двойсет години. Помислих си дали да не я пусна по имейлната мрежа. И под някакъв благовиден предлог да проверим дали някой не би могъл да я идентифицира. Знам, че повечето хора не отварят такива имейли, но току-виж пък някой, я разпознал.

— Сложна работа.

— Да, знам.

— И след като вече споменахме за маниаците, представи си какви биха могли да бъдат някои отговори.

— Имаш ли по-добра идея?

— Всъщност не. Но може и да стане. Впрочем забелязваш ли, че не те разпитвам защо ти е необходимо да откриеш самоличността на някаква жена, фигурираща на снимка отпреди петнайсет-двойсет години?

— Забелязвам.

— Просто ме ориентирай за какво става дума.

— Дълга история.

— Не изпитваш ли нужда да я споделиш?

— Може би. Но изпитвам и нужда някой да наглежда децата за няколко часа.

— Аз съм сама и съм на разположение — пауза. — Уф, трябва да отвикна да повтарям това.

— Къде е Вики? — попита Грейс.

Вики беше дъщерята на Кора.

— Тази вечер е в Макменшън с бившия ми мъж и кобилестата му съпруга. Или, както обичам да казвам в такива случаи, тя е в бункера с Адолф и Ева.

Грейс се усмихна.

— Не съм с колата — каза Кора. — Ще можеш ли да минеш да ме забършеш?

— Ще мина, след като взема Макс.

Грейс отиде да приbere сина си от курсовете за извън училищно обучение, които видимо го потискаха. Тя се опита да го развесели, но безуспешно, така че се отказа. Помогна му да си облече якето. Шапката му липсваше, а също и едната ръкавица. Друга майка с жизнерадостен вид опаковаше отрочето си в пъден комплект цветово подбрани шапка, шалче и ръкавици (и двете налични). Тя погледна към

Грейс и й се усмихна с притворно дружелюбие. Грейс не познаваше тази жена, но изпита дълбока антипатия.

Кора я чакаше на алеята пред къщата си, боядисана в бонбонено розово. Този цвят будеше омерзение у всички обитатели на квартала. Дори една съседка, превзето същество, носещо твърде подходящото за нейния случай име Миси, бе започнала да събира подписка с искане Кора да преобоядиса къщата си. Веднъж Грейс бе видяла тази досадница да обикаля с въпросната подписка в ръка по време на една училищна футболна среща и бе поискала да я види, след което демонстративно я скъса.

Този раздорен цвят представляваше предизвикателство и за вкуса на Грейс, но тя заставаше под лозунга: досадници от всички страни, гледайте си вашата работа.

Кора заситни към нея на иглоподобните си токчета. Сега бе облечена малко по-сдържано — блуза и трико, — но това беше без значение. Някои жени изльчватексапил дори да са в чувал от зебло. Кора беше от тях. Когато се движеше, заобленостите ѝ се полюшваха като водна повърхност, галена от летен бриз. Всеки тон на леко дрезгавия ѝ глас, дори когато тя казваше нещо съвсем невинно, придаваше на думите ѝ двусмисленост. Всяко кимване на главата ѝ беше подканващо.

Кора се напъха в колата и погледна назад към Макс.

— Здрави, хубавецо.

Смръщен, Макс не я удостои дори с поглед.

— Кисел като бившия ми мъж — отбеляза Кора и после се обърна към Грейс: — Носиш ли снимката?

— Да.

— Обадих се на Гъс. Ще го направи.

— Обеща ли му нещо срещу услугата?

— Помниш ли какво ти казах за синдрома на петата среща? Та свободна ли си в събота вечер?

Грейс я погледна.

— Шегувам се — каза Кора.

— Знам.

— Добре, така или иначе, Гъс каза да сканираш фотографията и да му я изпратиш по имейла. Той може да ти направи анонимна поща, в която да получаваш отговорите. Никой няма да знае коя си. Ще

пуснем съвсем лаконичен текст, който да съобщава, че някакъв журналист има нужда да узнае произхода на тази фотография за материал, върху който работи. Това звучи ли приемливо?

— Да, благодаря ти.

Пристигнаха у дома. Макс тутакси се качи на втория етаж и оттам извика:

— Може ли да гледам телевизия?

Грейс се примири. Като всеки родител бе наложила строги правила относно гледането на телевизия през деня. Като всеки родител знаеше, че те не се спазват. Кора отиде да направи кафе. Грейс реши да използва фотоувеличението само на блондинката с белязаното с кръстче лице заедно с червенокосата от лявата ѝ страна. Без снимката на Джак — ако беше Джак, разбира се. За всеки случай. Прецени, че наличието на две търсени лица увеличава шансовете за реакция отнякъде, а и някак намалява подозрението, че питането изхожда от налудничав маниак.

Кора хвърли око към оригиналната фотография.

— Може ли да погледна?

— Да.

— Колко са странни.

— Този тук с брадата — посочи Грейс — на кого ти прилича?

Кора присви очи.

— Би могло да е Джак.

— Би могло или е?

— Ти ми кажи.

— Джак изчезна.

— Какво каза?

И Грейс разказа на Кора цялата история. Кора я изслуша, потропвайки неспокойно по масата с дългия си нокът, лакиран в тъмночервено. Когато Грейс приключи разказа си, тя каза:

— Знаеш, разбира се, че нямам особено високо мнение за мъжете.

— Знам.

— Нещо повече — дълбоко е убеждението ми, че повечето от тях са две степени под кучешкото лайно.

— И това знам.

— Та в тази последователност ще ти кажа, че да, този на снимката е Джак. Че да, малката блондинка, дето го гледа така, сякаш е месия, е негова любовница. Че между Джак и тази Мария Магдалина има страстна връзка. Че някой, може би сегашният й съпруг, е искал ти да узнаеш това и направил така, че снимката да попадне в твоите ръце. И играта е загрубяла, когато Джак е разбрал, че си в течение.

— И затова е избягал?

— Точно затова.

— Не се връзва, Кора.

— Имаш ли по-добра теория?

— Работя по въпроса.

— Добре — въздъхна Кора, — защото и аз не съм убедена в това, което казах. Просто си говоря. Правилото е следното: мъжете са измет. Но Джак за мен е бил винаги изключението, което го потвърждава.

— Обичам те, да знаеш.

Кора кимна:

— Всички ме обичат.

Грейс дочу шум отвън и погледна през прозореца. Дълга лъскава черна лимузина се плъзгаше по алеята пред къщата с плавността на евъргрийн от петдесетте години. Когато спря, шофьорът, мъж с лице на плъх и тяло като корпус на малък танк, излезе от нея и се втурна да отвори задната врата.

Карл Веспа бе пристигнал.

Въпреки репутацията си той не се обличаше в стил „Сопрано“. Предпочиташе дрехи в цвят каки, спортен стил, мокасини на бос крак. Беше около петдесет и пет годишен, но определено изглеждаше десетина години по-млад. Косата му се спускаше до раменете, цветът й изискано преливаше от русо към сребристобяло. Лицето му бе загоряло и с гладка кожа, която издаваше известна пластична намеса, а безупречните зъби бяха агресивно бели.

След като даде някакво нареждане на танкоподобния шофьор, той закрачи към входа на къщата. Грейс отвори вратата пред него, Веспа я дари с ослепителна усмивка. Тя също му се усмихна, а той я целуна по бузата. Не размениха нито дума. Нямаше и нужда. Той задържа и двете й ръце в своите. Очите му се навлажниха.

Макс се приближи и застана до майка си.

— Макс — каза Грейс, — това е господин Веспа.

— Здравей, Макс.

— Тази кола ваша ли е? — попита Макс.

— Да.

Макс погледна към колата, после към Веспа.

— Има ли вътре телевизор?

— Има.

— О!

Отзад Кора се изкашля леко.

— А това е моята приятелка Кора.

— Радвам се — каза Веспа.

Кора също като Макс погледна към колата, а после към Веспа.

— Обвързан ли сте?

— Не съм.

— Охо!

След като ѝ даде за пореден път инструкции относно наглеждането на децата, докато Кора се правеше, че я слуша.

Грейс ѝ връчи двайсет долара да си поръчат пици. След около час една майка щеше да доведе и Емма.

Грейс и Веспа отидоха при лимузината. Шофьорът танк бе застанал в готовност до отворената врата. Веспа ѝ го представи:

— Това е Крам.

Когато Крам ѝ стисна ръка, Грейс едва не извика от болка.

— Приятно ми е — каза Крам, а усмивката му навяваше асоциации за морски хищник от някой филм по „Дисковъри“.

Грейс се качи в колата първа, Карл Веспа я последва.

Вътре имаше мини барче с кристални чаши и изискана гарафа, наполовина пълна с течност с приятен карамелен цвят. Имаше телевизор, DVD и CD плейъри, климатик и множество бутони, пред които би се объркал и самолетен пилот. Всичко това идваше малко множко, но може би се полагаше за такава лимузина.

— Къде отиваме? — попита Грейс.

— Трудничко е за обяснение.

Двамата седяха един до друг по посока на движението.

— Просто искам да ти покажа нещо, ако не възразяваш.

Карл Веспа бе първият родител на загинало дете, който се бе надвесил над болничното й легло. Когато тя излезе от комата, първото лице, която видя, бе неговото. Тя нямаше представа кой е той, къде се

намира самата тя или коя е датата. От паметта ѝ се губеше повече от седмица. Карл Веспа прекара дни наред до болничното ѝ легло, като спеше на един стол до него. Той се бе погрижил това легло да е отвсякъде обградено с цветя. Беше се погрижил тя да има хубав изглед от прозореца, приятна музика, качествени обезболяващи и индивидуална сестра. Освен това, когато тя започна да яде нормално, той ѝ осигуряваше храна, която нямаше нищо общо с болничните буламачи.

Той никога не беше я разпитвал за подробности около онази трагична нощ. Тя бездруго не ги знаеше. През месеците, които последваха, прекараха безброй часове в разговори. Той ѝ разказа много неща, главно отнасящи се до неговото несправяне като баща. За да влезе в болничната ѝ стая още първата нощ и да остане там, беше използвал връзките си. Интересно при това, че охранителната фирма в болницата беше под контрола на организираната престъпност.

По-късно други родители последваха примера му. Странна работа. Те просто искаха да бъдат до нея. Това по някакъв начин ги успокояваше. Техните деца бяха умрели в близост до Грейс и това като че ли ги караше да мислят, че едва ли не душите им са се преселили в нея. Макар и безсмислено, това не бе непонятно за Грейс.

Та тези съкрушени родители идваха да говорят за мъртвите си деца и Грейс ги слушаше. Тя знаеше, че подобни взаимоотношения с тях не са здравословни, но нямаше начин да ги отпъди. Тя самата нямаше семейство и ето че все пак поне временно бе привлякла нечие внимание. Те се нуждаеха от деца, а тя — от родители. Не беше чак толкова елементарно, но тя не би могла да го обясни по-ясно.

Сега лимузината се движеше към Гардън Стейт Паркуей. Крам включи радиото и от колонките се чу класическа музика — концерт за цигулка и оркестър.

Веспа каза:

- Знаеш, разбира се, че наближава годишнината.
- Знам — отвърна тя, ако и да бе положила усилия да го забрави.

С помощта на изкуството, на което се бе отдала, тя бе избягнала абсолютизирането на онази трагедия. Когато се сещаше за нея, се стараеше да мисли като за нещо тривиално: бе инцидентно контузена, и толкоз.

— Ще го освободят условно — добави Веспа. — Имам предвид Уейд Лерю.

Това ѝ бе известно, разбира се.

Вината за трагичната суматоха през онази паметна нощ бе хвърлена върху Уейд Лерю, понастоящем обитател на затвора „Уолдън“ край Олбъни, Ню Йорк. Той беше човекът, произвел изстрелите, които бяха породили всеобщата паника. Пледоарията на защитниците беше доста интересна. Те поддържаха тезата, че не бил Уейд Лерю — нищо че по ръцете му били открити следи от барут, нищо че оръжието е било негово, че гилзите били от същото оръжие, че свидетели го видели да стреля, — но дори да е бил той, бил толкова пиян, че не си е давал сметка за нищо. А пък и откъде да знаел, че никакви си изстрели във въздуха можели да причинят смъртта на осемнайсет души плюс нараняването на мнозина други?

Така казусът стана спорен и оспорван. Обвинителите настояваха за причиняване на смъртта на осемнайсет души, но съдът не виждаше основания. Накрая се стигна до съдебно споразумение за непредумишлено и непряко причиняване на смъртта на осемнайсет души. Но нещата не опираха толкова до присъдата. През въпросната нощ бе загинал и единствения син на Карл Веспа. Всички си спомняме какво се случи, когато синът на Готи почина вследствие на автомобил на катастрофа. Близкият на фамилията човек, който бе карал колата, никога повече не бе видян. Всеобщо бе мнението, че ако Уейд Лерю бе оставен на свобода, подобна съдба щеше да сполети и него, за което никой нямаше да съжалява.

Поне за известно време Лерю бе прибран в затвора „Уолдън“. Грейс не следеше отблизо по-нататъшното развитие на нещата около него, но родителите на загиналите все още продължаваха да ѝ се обаждат и да ѝ пишат. Изпитваха нуждата да я виждат поне понякога. Оживявайки, тя като че ли се бе превърнала в земно олицетворение на загиналите. Този емоционален натиск и своеобразна отговорност бяха сред главните причини, накарали я да замине отвъд океана.

Лерю излежаваше присъдата си в обща килия. Слухове гласяха, че там бил бит и изнасилван от съкилийниците си, но така или иначе бе останал жив. Карл Веспа бе решил да се откаже от мъст. Грейс така и не разбра дали това е жест на милост — или точно обратното.

Веспа продължи:

— Най-накрая спрят да настоява за пълна невиновност. Чули за това? Вече признава, че е стрелял, но че бил изпаднал в превъзбуда, когато светлините угаснали.

В което имаше известна логика. Грейс бе видяла Уейд Лерю само веднъж. Бе призована да свидетелства, колкото и да беше безполезна в това отношение — нямаше никакъв спомен за трагичната безредица, а още по-малко за това кой е стрелял. Но самата тя не изпитваше чувство за мъст. За нея Уейд Лерю беше объркан и загазил поради психическа лабилност младеж, който будеше повече съжаление, отколкото ненавист.

— Мислиш ли, че ще се измъкне? — попита тя.

— Има нова адвокатка. Тя е дяволски добра.

— И ако успее да го освободи?

Веспа се усмихна.

— Не вярвай на всичко, което си чела или чула за мен. Пък и Уейд Лерю не е единственият виновен за онази нощ.

— Какво имаш предвид?

Той понечи да каже нещо, помълча, после продължи:

— Както ти споменах, бих искал да ти покажа нещо.

Нещо в тона му я накара да смени темата.

— Каза, че си необвързан.

— Моля?

— Каза на моята приятелка, че си необвързан.

Той вдигна безименния си пръст. Нямаше халка.

— Съжалявам — промълви тя.

Той сви рамене:

— Нещата не вървяха отдавна. Как е твоето семейство?

— Наред е.

— Долавям някакво колебание. По телефона ми каза, че се нуждаеш от моята помощ.

— Май е така.

— Какво има?

— Съпругът ми... — тя се поколеба как точно да се изрази. — Мисля, че съпругът ми е в беда.

И му заразказва историята. През цялото време погледът му остана вперен напред. Той леко кимаше от време на време, което по странен начин не съвпадаше със смисъла на повествованието й. Нито

веднъж не се промени изразът на лицето му, което също бе странно. Обикновено реагираше по-бурно. След като тя приключи, той доста време остана безмълвен.

— Носиш ли въпросната фотография?

— Да — и тя му я подаде.

Ръката му леко потрепваше. Той дълго гледа снимката, после попита:

— Може ли да я задържа?

— Да, имам копия.

Очите му продължаваха внимателно да се вглеждат в сниманите лица.

— Ще възразиши ли, ако ти задам няколко въпроса от лично естество?

— Не.

— Обичаш ли съпруга си?

— Много.

— Той обича ли те?

— Да.

Карл Веспа се бе срещал с Джак само веднъж. Бе им изпратил подарък като младоженци. По-късно бе изпращал подаръци и на Емма и Макс за рожденияте им дни. Всеки път Грейс му бе писала в отговор благодарствени писма и бе давала подаръците за благотворителни дарения. Тя нямаше нищо против да поддържа някакви взаимоотношения с него, но същевременно не ѝ се искаше децата ѝ... ами да речем, да имат нещо общо с това.

— Двамата се запознахте в Париж, така ли?

— Всъщност в Южна Франция. Защо?

— И как започнахте връзката?

— Какво значение има?

След кратко колебание той отговори:

— Опитвам се да разбера доколко добре познаваш съпруга си.

— Все пак сме женени от десет години.

— Давам си сметка — той се поразмърда на седалката. — Във ваканция ли беше, когато го срещна?

— Не беше точно ваканция.

— Ти тогава си следвала. Учила си живопис.

— Да.

— Но в същото време това за теб е било и нещо като бягство.
Тя не каза нищо.

— А Джак? — продължи Веспа. — Защо се е намирал там?

— По подобна причина, предполагам.

— Бягство?

— Да.

— От какво?

— Не знам.

— Може ли тогава да формулирам очебийното?

Тя мълчеше изчаквателно.

— От каквото и да е бягал — Веспа посочи фотографията, —
накрая то го е застигнало.

Тази мисъл вече бе хрумнала и на Грейс.

— Беше толкова отдавна... — промълви тя.

— Формално погледнато, давност има и бостънският инцидент.

Но това заличава ли го?

В огледалцето за обратно виждане Грейс забеляза, че и Крам я
поглежда в очакване на отговора ѝ. Тя запази мълчание.

— Миналото ни преследва, Грейс. Ти знаеш това.

— Обичам съпруга си.

Той кимна.

— Ще ми помогнеш ли?

— Знаеш, че ще го направя.

Колата излизаше от Гардън Стейт Паркуей. След малко стигнаха до огромна неусложнена постройка с кръст на фасадата. Изглеждаше като самолетен хангар. Неонов надпис съобщаваше, че все още има билети за „Концертите с Господ Бог“, на които щяла да свири някаква банда, наречена „Екстаз“. Крам вкара лимузината в паркинга, огромен като щат.

— Какво правим тук? — попита Грейс.

— Търсим Господ — отвърна Карл Веспа. — Или Неговата противоположност. Нека влезем; искам да ти покажа нещо.

ГЛАВА 13.

„Това е налудничаво“ — си мислеше Шарлейн.

Краката я носеха към двора на Фреди Сайкс без никаква мисъл или емоция. По едно време ѝ бе минало през ума, че самоцелно търси опасности, за да раздвижи скучното си съществуване. Но в края на краишата какво можеше да ѝ навреди, ако почука на вратата на Фреди по съседски? Преди две години Майк бе вдигнал в задната част на двора ограда около метър и двайсет. В началото бе възнамерявал да я направи по-висока, но се оказа, че градските наредби не го позволяват, освен ако имаш плувен басейн.

Шарлейн отвори портата между техния заден двор и този на Фреди. Никога досега не беше го правила. Докато се приближаваше към задната врата на къщата на Фреди, тя забеляза колко занемарено е всичко. Мазилката се ронеше, градината беше неподдържана, измежду плочките на алеята надничаха бурени, тревата беше изсъхнала. Тя се обърна и погледна към собствената си къща. Не я беше виждала оттук. Гледана от този ъгъл, тя също не изглеждаше особено добре.

Озова се пред вратата. Сега какво? Как какво, да почука. Това и направи — първия път почука леко. Никакъв отговор. Почука по-силно. Нищо. Допря ухо до вратата. Зад нея не се чуваше никакъв звук.

Щорите бяха все така спуснати, но все пак оставаха ивици, през които можеше да се надникне. Това именно направи. В хола имаше зеленикав диван, овехтял и почти строшен. Телевизорът изглеждаше нов. На стената бяха окачени старовремски картини, изобразяващи клоуни. Върху пианото стояха наредени отколешни черно-бели фотографии. Едната от тях беше сватбена. Родителите на Фреди, предположи Шарлейн. Имаше и друга — младоженецът в армейска униформа. После още една със същия мъж, усмихнат, с бебе в ръцете. На следващите снимки той вече липсваше. На тях фигурираше Фреди сам или с майка си.

Стаята до хола изглеждаше необитаема. Тя сякаш бе застинала във времето. На масичка встрани беше разположена колекция от малки

фигурки, както и още фотографии. Фреди Сайкс има собствен живот и биография, помисли си Шарлейн. Това ѝ се стори, кой знае защо, странно, но ето че бе факт.

Шарлейн заобиколи откъм гаража. На задната му част имаше прозорец с прозрачно перденце. Тя се вдигна на пръсти и се хвани за перваза. Дървото беше толкова старо, че едва не се счупи. Люспи боя се посипаха от него като пърхот.

Тя погледна вътре. Там имаше друга кола. Не точно кола. Миниван Уиндстар. В град като този хората знаят всички марки. Но Фреди Сайкс не притежаваше такова возило. Може да беше на азиатския му гост. Нищо чудно.

Шарлейн се замисли. Още като бе тръгнала към къщата, напускайки сигурността на кухнята си, тя имаше предчувствието, че никой няма да отговори на почукванията. Е, знаеше също, че да надзърташ в чуждите прозорци не е правилно.

Да, големият камък. Той лежеше там, в онова, което някога е било зеленчукова леха. Шарлейн бе видяла Фреди да го използва като тайник за ключа. Толкова разпространен прийом, че обирджиите вероятно проверяваха за подобни камъни още преди да надникнат под изтривалките.

Шарлейн се наведе и обърна камъка, след което повдигна малката дъска под него и взе ключа, който проблесна в дланта ѝ под слънчевата светлина.

Нищо друго не ѝ оставаше, освен да докара начинанието си докрай.

И с ключа в ръка тя тръгна към задната врата.

ГЛАВА 14.

С неизменната си усмивка на морски хищник Крам отвори вратата и Грейс слезе от лимузината.

Карл Веспа си отвори сам от другата страна. Неоновият надпис сочеше черква на вероизповедание, за което Грейс никога не беше чувала. Допълнителен надпис уточняваше, че това е „Дом Господен“. Ако наистина беше така, Господ можеше да го възложи и на по-талантлив архитект. А така сградата имаше по-скоро вид на крайпътен търговски център.

Интериорът се оказа още по-грозен. Пред пошлия му блясък художествените творби на Грейс направо биха изглеждали невзрачни. Мокетът с цвят на евтино кресливо червило. Тапетите също червени, но по в по-тъмен кървав нюанс, при това украсени с безброй звездички и кръстчета. От вида на всичко това ѝ се зави свят. Олтарът или мястото за богослужение, или по-скоро нещо като сцена — това нещо бе обградено с пейки. Те изглеждаха толкова неудобни, че човек по-скоро би стоял прав, отколкото да седне на тях. Грейс цинично си каза, че това е може би да не заспиват богомолците.

Още щом стъпи в това подобие на сцена олтар, сърцето на Грейс подскочи. Всичко беше решено в зелено и златисто жълто като униформата на капелмайстор. Грейс се огледа за свещеници, но не видя такива. Музикалната банда „Екстаз“ тъкмо инсталираше апаратурата си. Карл Веспа стоеше пред Грейс, вперил поглед в сцената.

— Това да не е църквата, към която принадлежите? — попита го Грейс.

Лека усмивка се изписа на устните му.

— Не е.

— Бих се осмелила да предположа, че не сте фен на... как бяха... „Екстаз“?

Вместо да отговори, Веспа каза:

— Нека се приближим още малко до сцената.

Крам ги поведе. Имаше гардове, но те отскачаха от пътя му, като да виждаха отровна змия. Щом стигнаха до първите редове на пейките в непосредствена близост до сцената, Грейс можа да обхване с поглед залата в цялостта ѝ. Тя всъщност представляваше огромен амфитеатър, в чийто център се намираше сцената. Грейс почувства, че гърлото ѝ се свива. Под религиозното було на всичко това се криеше просто рок концерт.

Веспа стисна ръката ѝ:

— Всичко ще е наред.

Не, няма. Тя го знаеше. Не беше ходила на концерт или на спортно събитие, на каквото и да било от този род от петнайсет години. А преди това обичаше да ходи на концерти. Спомняше си например, че през гимназиалните си години бе присъствала на един на Брус Спрингстийн в Асбъри Парк Конвеншън Сентър. Още тогава си беше дала сметка, колкото и странно да е на пръв поглед, че между рок концерт и богослужение няма никаква огромна разлика. Когато Брус изпълни любимите ѝ парчета „Meeting across the river“ и „Jungleland“, тя стоеше права, със затворени очи, с изпотено лице, отнесена, разтреперана от блаженство, точно както беше виждала омаяни тълпите при евангелистки проповеди по телевизията.

Харесваше ѝ това чувство. Но не ѝ се искаше да го изпитва пак.

Грейс издърпа ръката си от ръката на Карл Веспа. Той разбиращо кимна и каза меко:

— Ела.

Понакуцвайки, Грейс го последва. Струваше ѝ се, че в крака ѝ пулсира болка. Знаеше, че това е чисто психическо усещане. Всичко беше в главата ѝ. Малките пространства не я плащеха; но големите аудитории, особено ако са пълни с хора, я ужасяваха. Засега мястото беше полубезлюдно, но нейното въображение работеше и вече бе започнало да я изпълва с тревожност.

Остро изпикване от високоговорителя я накара да подскочи. Някой беше започнал да регулира озвучителната уредба.

— Какво всъщност ще става тук? — попита тя Веспа.

Той не отговори и с непроницаемо лице сви наляво. Грейс го последва. Надпис над сцената известяваше, че бандата „Екстаз“ е по средата на триседмично турне и че музиката им е това, което „Лично Господ има на MP3“.

Членовете на групата излязоха на сцената за звукова проба. Слез кратко разискване помежду си започнаха да свирят. Грейс беше изненадана. Саундът им беше твърде добър, макар и текстовете да бяха сиропирани и пълни с неща от рода на небеса, разперени крила и възнесения. Хем обратното на простотиите на Еминем, хем също толкова дразнещи глупости.

Вокалът им беше момиче на вид около четири на седем години с платинено руса коса, което пееше с вдигнати към небесните висини очи. Отдясно до момичето дънеше китарист със смолисти къдри и татуиран огромен кръст на десния си бицепс. Свиренето му беше твърдо, хевиметълско — удряше по струните, сякаш ги мразеше. Когато решиха да прекъснат за почивка, Карл Веспа каза:

— Последната песен е написана от Дъг Бонди и Медисън Силинджър.

Грейс сви рамене. Веспа доуточни:

— На Дъг Бонди е музиката, а текстът — на певицата Медисън Силинджър.

— И какво от това? — попита Грейс.

— Дъг Бонди е на барабаните.

Минаха отстрани на сцената, за да имат по-добра видимост. Групата отново засвири. Грейс и Веспа сега се намираха до една от тонколоните. Музиката тътнеше в ушите ѝ, но при нормални условия едно време тази музика щеше да ѝ достави удоволствие. Барабанистът Дъг Бонди беше почти изцяло скрит от инструментите, които го обграждаха. Тя мина още малко встрани. Сега вече можеше да го види. Той налагаше ударните със затворени очи, с израз на душевен покой. Изглеждаше по-възрастен от останалите музиканти. Косата му беше ниско подстригана, а лицето — гладко избръснато. Носеше тъмни очила ала Елвис Костело.

Грейс почувства стягане в гърдите.

— Искам да си вървя — каза тя.

— Той е, нали?

— Искам да си вървя.

Както самовгълбено налагаше опънатата кожа на барабаните, барабанистът изведнъж се обърна и я позна. А и тя него — това беше Джими Екс.

Тя тутакси закуцука към най-близкия авариен изход, сподиряна от звуковите талази на музиката.

— Грейс! — извика след нея Веспа.

Но без да му обръща внимание, тя излезе навън и вдъхна дълбоко хладния въздух, за да дойде на себе си. Отвън усмихнат я пресрещна Крам, който сякаш бе знаел, че тя ще излезе именно оттам.

Карл Веспа я застигна.

— Това е той, нали?

— И какво, ако е той?

— Какво, ако?... — повтори изненадан Веспа. — Та той не е невинен. Не по-малко виновен е от...

— Искам да си ида вкъщи.

Веспа застина, като че тя му бе ударила шамар.

Бе направила грешка, като му се бе обадила. Сега тя си даваше сметка за това. Все пак беше оживяла. Беше се оправила. Да, понакуцваше и чувстваше смътна болка, а и от време на време я мъчеха нощни кошмари. Но общо взето, беше добре. Беше го преодоляла. Докато родителите на загиналите никога нямаше да се съзвземат. Тя видя това още първия ден в очите им. Виждаше го и сега в очите на Карл Веспа.

— Моля те — каза му, — просто искам да се прибера.

ГЛАВА 15.

Ву погледна към празния тайник на ключа.

Камъкът лежеше обрънат като умираш рак на пътечката до задната врата. И дъската беше отмествена. Ву видя, че ключа го няма. Той си спомни първия път, когато бе видял проникване с взлом. Тогава беше на шест години. В онази едностайна барака без водопровод живееше с майка си. Спецслужбите на Ким не бяха се церемонили. Просто бяха издънили вратата и бяха отмъкнали майка му. Ву я намери два дни по-късно. Бяха я обесили на едно дърво. Ако някой се опиташе да свали тялото, го чакаше смъртно наказание. Но след още един ден я откриха птиците...

Майка му бе обвинена в предателство към Великия вожд, но виновна или не, това нямаше значение. Важното бе случаят ѝ да служи за назидание и поука: ето какво става с онези, които се съпротивляват. Ето какво ще стане с всеки, за когото ние смятаме, че иска да ни се опълчи.

Никой не пое грижата за шестгодишния Ерик. Никое сиропиталище не го прибра. Държавата не го взе под своята опека. Така че той се отдаде на скитничество. Спеше в горите. Хранеше се от кофите за боклук. На тринайсетгодишна възраст бе арестуван за кражба и хвърлен в затвора. Главният надзирател, психически поизвратен, от който и да е криминален елемент в затвора, забеляза потенциала на Ву и се зае с него.

Ву стоеше и гледаше празния тайник.

В къщата имаше някой.

Той погледна към съседната къща. В най-лошия случай беше онази съседка. Тя явно имаше навика да гледа от прозореца. Би трябвало да знае къде крие ключа Фреди Сайкс.

Ву се замисли над вариантите оттук нататък. Те бяха два.

Единият — просто да си тръгне.

Джак Лосън беше в багажника. Ву имаше кола. Можеше да потегли и да се установи някъде по-надалече. Проблем: отпечатъците

му бяха из къщата, включително върху тежко ранения, а може би и мъртъв Фреди Сайкс. Жената по бельо можеше да идентифицира Ву, който неотдавна бе пуснат от затвора условно. Областният прокурор го подозираше в ужасни престъпления, но те не можаха да се докажат. Така че склучиха споразумение срещу някои негови свидетелски показания. Но Ву все пак прекара известно време при най-строг охранителен режим в затвора „Уолдън“ в Ню Йорк. Обаче в сравнение с онова, което бе преживял в родината си, този затвор беше като курорт. Без това да означава, че би искали да се върне там.

Не, този вариант не беше добър. Оставаше вариант номер две.

Ву безшумно отвори вратата и се промъкна вътре.

* * *

Когато се качиха пак в лимузината, Грейс и Карл Веспа потънаха в мълчание. Грейс се върна в спомените си петнайсет години назад. Тогава Джими Екс я бе посетил, по-скоро бе накаран от организатора на концерта да я посети в болницата, където мълчаливо и с наведена глава се изправи до леглото ѝ с букет в ръка. Постоя така, без да смееш да я погледнеш, камо ли да си отвори устата, също като ученик, очакващ да бъде смъррен от учителката, подаде ѝ цветята и си тръгна.

След това Джими Екс изостави музикалната кариера и замина нанякъде. Според слуховете се бил оттеглил на един частен остров до Фиджи. И ето че петнайсет години по-късно той е в Ню Джърси като барабанист на християнска рок банда. Загледана през прозореца на лимузината, Грейс промълви: — Все пак не той стреля.

— Знам — отвърна Веспа.

— Тогава какво искате от него?

— Той изобщо не показва съчувствие.

— И какво би помогнало това?

След кратко мълчание Веспа каза:

— Имаше едно момче на име Дейвид Рийд, което също оцеля.

Помниш ли го?

— Да.

— То е стояло редом до Райън и когато тъпканицата започнала, нечие рамо го изхвърлило на сцената.

— Да, знам.

— Помниш ли какво казаха тогава родителите му?

Тя помнеше, но не отвърна.

— Че Иисус го изтеглил там. Такава била Божията воля — Веспа говореше с равен тон, но Грейс долавяше спотаения му гняв. — Господин и госпожа Рийд се били молели, видиш ли, и Господ ги чул. Те заявиха, че това било чудо, и непрекъснато повтаряха, че именно Той се погрижил за сина им. Като че ли е бил против да стори същото и за моя.

Отново настъпи тишина. На Грейс ѝ се искаше да му каже, че много други добри хора са умрели през онзи ден, много добри хора, чиито добри родители също са се молели на Господ; и да му каже също, че Господ не дискриминира. Но Веспа знаеше всичко това. То не носеше успокоение.

Когато заявиха по алеята пред къщата ѝ, вече се свечеряваше. Грейс видя силуетите на Кора и децата на кухненския прозорец. Веспа каза:

— Искам да ти помогна да намериш мъжа си.

— Не ми е много ясно по какъв начин...

— Мога повече, отколкото предполагаш — отвърна той. — Имаш телефона ми. При нужда се обади. По което и да е време на дененощието. Винаги.

Крам отвори вратата на лимузината, а Веспа я изпрати до вратата.

— Ще държим връзка — каза той.

— Благодарят.

— Освен това ще оставя Крам да наблюдава къщата ти.

Тя погледна към Крам. Той леко ѝ се усмихна.

— Няма да е необходимо.

— Позволи ми.

— Не, наистина не ми се ще. Моля те.

Веспа се позамисли.

— И все пак, ако промениш решението си...

— Ще ти съобщя.

Той се обърна и си тръгна. Тя го гледаше, докато крачеше към колата си, и не беше наясно доколко умно бе от нейна страна да сключва пакт с дявола. Крам отвори вратата и лимузината погълна

Веспа в огромния си търбух. Крам ѝ кимна. Грейс стоеше неподвижно. Тя се считаше за добър познавач на хората, но Веспа ѝ промени мнението. Никога не бе усетила и капка зло в него. А знаеше, че го изпълва.

Злото, същинското зло беше такова.

* * *

След като сложи спагетите в кипналата вода и отвори буркана със сос, Кора пошепна на Грейс:

— Отивам да проверя в пощата дали няма някой отговор.

Грейс кимна и продължи да помага на Емма и Макс в писането на домашните им. След малко Кора се върна, разочаровано поклати глава: още няма нищо. Взе бутилка австралийско шардоне Lindemans и я отвори. През това време Грейс поведе децата към втория етаж, за да ги сложи да си легнат.

— Къде е татко? — попита Макс.

Грейс даде някакво смътно обяснение в смисъл, че баща им бил много зает. Децата обаче не изглеждаха много убедени.

— Към стихотворението си добавих куплет за хокейния стик — обяви Емма.

— Много бих искала да го чуя — каза Грейс.

Емма разтвори дневника си и прочете:

*Стик за хокей, стик за хокей,
обичаш ли да отбелязваш точки?
Как то удряш със замах,
искаш ли и да си точен?*

И ги погледна победоносно. Грейс възклика: „Ох!“ — и изръкопляска, но не умееше да се вживява в игрите като Джак. След което ги целуна за лека нощ и се върна долу. С Кора наченаха току-що отворената бутилка. Джак ѝ липсваше. Не беше изминало и едно дененощие, откакто го нямаше — а много пъти се беше случвало да

заминала по работа за доста по-дълго време, — и къщата някак пустееше по безвъзвратен начин.

Продължиха да пийват вино. Грейс си мислеше за децата. Мислеше си вече и за възможен по-нататъшен живот без Джак. Това без съмнение щеше да е голямо крушение за нея, но как ще опази децата от болката? А те вече явно чувстваха, че нещо не е наред.

Грейс се загледа в семейните фотографии по стената. Кора се приближи до нея.

— Той е свестен човек.

— Да — промълви Грейс.

— Добре ли си?

— Май пийнах повечко.

— Недостатъчно, ако питаш мен. Къде те води господин Гангстер?

— На един християнски рок концерт.

— Доста оригинално.

— Това е дълга история.

— Цялата съм слух.

Но Грейс поклати глава. Не ѝ се говореше за Джими Екс. Хрумна ѝ нещо, което я накара да се замисли.

— Какво? — попита Кора.

— Може би Джак е звънял не само веднъж.

— Имаш предвид: освен на сестра си?

— Да.

Кора кимна.

— Имате ли разплащателна сметка в мрежата?

— Ползваме „Америка онлайн“.

— Не, говоря за телефонна сметка. Към коя компания сте?

— „Каскейд“.

И те седнаха пред компютъра на Джак. Кора разкърши пръсти и зачатка по клавиатурата. Влезе в сайта на „Каскейд“. Грейс ѝ подаде необходимата информация — адрес, номер на социалната осигуровка, кредитна карта. „Каскейд“ изпрати електронно потвърждение за открита разплащателна сметка.

— Готово — каза Кора.

— Нищо не разбрах.

— Ето, открих ти разплащателна сметка онлайн. Сега вече ще можеш да проверяваш и да плащаш телефонната ви сметка по интернет.

Грейс надникна през рамото й:

— А това е сметката за последния месец.

— Да.

— Но в нея не може да фигурират обаждания от последните дни. Дай да видим дали се е обаждал на сестра си преди това — и погледът й мина по извлечението за телефонните разговори.

Липсваха непознати номера, включително и този на сестра му.

— Кой плаща сметките? — попита Кора.

— Повечето пъти Джак.

— И получавате телефонната си сметка вкъщи?

— Да.

— Ти поглеждаш ли я?

— Разбира се.

Кора замислено поклати глава.

— Джак има клетъчен телефон, нали?

— Разбира се.

— А неговата сметка?

— Какво неговата сметка?

— Поглеждаш ли я?

— Не, тя си е негова.

Кора се усмихна.

— Защо се хилиш? — попита Грейс.

— Когато бившият ми ме мамеше, той използваше джиесема си, защото аз никога не поглеждах сметките му и номерата, които е набирал.

— Джак не ме мами.

— Но може би крие някакви свои тайни, нали?

— Може би — съгласи се Грейс. — Добре де, възможно е.

— Така че къде би могъл да събира сметките за мобилния си телефон?

Грейс внимателно претърси. Нищо.

— Не са тук.

Кора потри длани.

— Ох! Става все по-съмнително! Сега малко магии и да си представим какво бихме правили на негово място.

— И какво по-точно бихме правили на негово място?

— Нека допуснем, че Джак е криел нещо от теб. При това положение той би трябвало да е унищожавал сметките за мобилния си още при получаването им. Нали така?

Грейс поклати глава:

— Всичко това е толкова невероятно!

— Но все пак съм права, нали?

— Да, ако Джак е криел тайни от мен...

— Всеки си има своите тайни, Грейс. Хайде, ти го знаеш. Да не искаш да кажеш, че всичко ти идва като тотална изненада?

При по-спокойни обстоятелства подобна постановка щеше да потопи Грейс в дълбоки размисли, но сега нямаше време.

— Добре, да предположим, че Джак е унищожавал сметките на клетъчния си телефон. Тогава как ще ги проверим?

— По същия начин. Ще отворим друга разплащателна сметка — сега за „Безжични комуникации Verizon“.

И Кора нападна клавиатурата.

— Кора?

— Да?

— Откъде знаеш как се прави всичко това?

Кора спря да чатка и погледна Грейс.

— От собствен опит. Как мислиш, че разкрих Адолф и Ева?

— Шпионирала си ги?

— Точно така. Купих си една книга, която се казваше „Наръчник за Dos-шпиониране“ или нещо от този род. Там е описано всичко необходимо. Исках да разполагам с всевъзможни факти, преди да сритам жалкия му задник.

— И как реагира той, когато му представи тези факти?

— Много съжалявал. Никога вече нямало да прави така. Щял да зареже въпросната Ивана Имплантанта и никога нямало да се вижда с нея.

— Но ти наистина го обичаш, нали?

— Безумно — отвърна Кора, зачатка пак по клавишите, след което попита: — Какво ще кажеш да отворим още една бутилка?

— Само ако не шофирате тази нощ.

- Искаш да спя тук?
- Не е редно да се кормува, Кора.
- Добре, разбрано.

Грейс стана и почувства, че от пиенето леко ѝ се вие свят. Отиде пак в кухнята. Според нея Кора често пиеше твърде много, но сега чувствува желание да се присъедини към нея. Отвори нова бутилка, ала виното не беше студено и тя сложи по кубче лед в двете чаши.

Когато се върна в кабинета, принтерът жужеше. Подаде на Кора едната чаша, седна, вгледа се в своята и заклати глава.

- Какво има? — попита Кора.
- Най-накрая се срещнах със сестрата на Джак.
- Е?
- Казва се Сандра Ковал. Досега дори не знаех името ѝ.
- Никога ли не си питала Джак за нея?
- Всъщност не.
- Защо не?

Грейс отпи от виното.

- Трудно ми е да го обясня.
- Опитай все пак.

Грейс вдигна поглед от чашата си, затърси подходящите думи:

— Казвах си, че е по-добре да запазим по нещо тайно в личния живот. И аз през цялото време избягвах да се връщам към някои неща от миналото ми. Той никога не ме е разпитвал.

- И ти от своя страна не си разпитвала.
- Има и още нещо.
- Какво?

Грейс се позамисли.

— Никога не съм си въобразявала, че нямаме тайни един от друг. Джак произхожда от заможно семейство, с което не желае да контактува. В миналото е имало някакъв разрыв помежду им. Това е, което зная.

- И откъде произхожда това благосъстояние?
- Какво имаш предвид?
- В какъв бизнес са?
- Нещо свързано с охранителни фирми. Дядото на Джак е положил началото. Притежават фондови капитали, опции, акции и неща от този род. Е, не са фамилията Онасис, но никак не им е зле, А

Джак не иска да има нищо общо с това. Не участва по никакъв начин, не пипа от парите. Уредил е така нещата, че правата да паднат върху наследниците му.

— Тъй че правата се наследяват от Емма и Макс?

— Да.

— А ти как гледаш на това?

Грейс сви рамене:

— Знаеш ли за какво си давам сметка сега?

— Слушам.

— За причината, поради която не съм притискала Джак за каквото и да било. Тя няма нищо общо със зачитането на правото за личен периметър.

— А е?

— Обичах го. Обичах го повече от всеки мъж, когото съм познавала...

— Тук явно следва „но“.

Грейс усети, че в очите ѝ напират сълзи.

— Но всичко ми се струваше толкова несигурно. Когато бях с него — може и да звуци глупаво, — но когато бях с Джак, за пръв път се чувствах щастлива, откакто баща ми почина.

— Доста болка си имала в живота си — каза Кора. — И си се страхувала, че щастието ти може внезапно да се изпари, затова не си смеела да се почувствува спокойна и сигурна.

— Затова съм избрала нищо да не знам?

— Ами нали незнанието било блаженство.

— Вярваш ли?

Кора сви рамене:

— Ако не бях се втурнала да проучвам Адолф, той вероятно щеше да изживее страстта си и да я забрави. Може би сега щях да си живея с мъжа, когото обичам.

— Все още можеш да си го върнеш.

— Не.

— Защо не?

Кора помисли малко.

— Пречи ми, че вече знам — и отпи дълга гълтка.

Принтерът спря да жужи. Грейс откъсна разпечатката и взе да преглежда телефонните номера. Повечето ѝ бяха познати. Или по-

точно почти всички. Но един, който правеше изключение, веднага ѝ се наби в очи.

— За кой район е кодът шестстотин и три? — попита Грейс.

— Кой е самият телефонен номер? — попита Кора на свой ред.

Грейс ѝ го показа на монитора. Кора отиде с курсора на него.

— Какво правиш? — обади се Грейс.

— Като кликнеш тук, излиза името.

— Наистина ли?

— Господи, в кой век живееш? А знаеш ли, че вече има и говорящи филми?

— Значи трябва само да кликнеш?

— Да. И ще се изпише всичко. Стига номерът да фигурира.

Кора кликна с левия бутон на мишката. Появи се надпис: „Този номер не е записан.“

— Въпросният случай — не е включен.

Грейс погледна часовника си и каза:

— Не е много късно за обаждане. Девет и половина.

— Като се има предвид, че става дума за изчезнал съпруг, никак даже не е късно.

Грейс взе телефона и набра номера. От слушалката се чу пронизително пищене като от микрофонните проби преди концерта на „Екстаз“, после автоматичен запис съобщи с метален глас без допълнително обяснение, че въпросният номер е изключен.

Грейс смръщи вежди.

— Какво? — попита Кора.

— Кога Джак е набирал този номер за последен път?

Кора провери.

— Преди три седмици. Разговорът е продължил осемнайсет минути.

— Изключен е.

— Хм... регионален код шестстотин и три — промърмори Кора и влезе в друг сайт. Написа „603“ и влезе с „Enter“. Отговорът се появил веднага: — Ню Хампшир. Чакай да проверим в „Гугъл“.

— Какво в „Гугъл“? Ню Хампшир?

— Телефонният номер.

— И какво ще даде това?

— Твоят номер не фигурира никъде, нали така?

— Точно така.

— Почекай, остави ме да ти покажа нещо. Невинаги се получава, но нека видим. — Кора написа номера на мобилния телефон в „search“.

— Тази команда стартира началото на търсене из цялата мрежа. Не само в телефонните справочници. В случая едва ли ще даде резултат, тъй като твойтелефон не фигурира. Но все пак...

Появи се само един резултат. В сайт за художествен приз, даден от университета „Брандейс“, нейния алма матер. След като Кора кликна тук-там из него, изведнъж се появила номерът на мобилния на Грейс, както и името й.

— Ти си била в жури за присъждане на някаква художествена награда...

Грейс кимна:

— Да, по-скоро конкурс за стипендия за изучаване на изобразително изкуство.

— Ето те и теб: име, адрес, номер на мобилен. Ти трябва да си им дала тези данни. А сега излез най-после от средновековието и ела в информационната епоха. Оттук нататък, след като знам името ти, мога да проверя купища неща за теб. Ще излезе и уеб страницата ти. Но сега нека извършим същата процедура и с номера, който в случая ни интересува.

Пръстите на Кора отново заиграха по клавиатурата.

— Ето — вече имаме нещо — тя впи поглед в экрана. — Боб Дол.

— Боб?

— Да, Боб. Не Робърт, а Боб. Това име познато ли ти е?

— Не.

— Тук фигурира номер на пощенска кутия във Фицуилям, Ню Хампшир. Била ли си там някога?

— Не.

— А Джак?

— Не мисля. Той е учил в колеж във Върмонт, та е възможно тогава да е отскочил някой път до Ню Хампшир, но никога не сме ходили там заедно.

От горния етаж се чу звук. Макс викаше насиън.

— Иди горе — каза Кора. — А пък аз през това време ще видя какво мога да изнамеря за нашия човек господин Дод.

Докато се качваше към спалнята на сина си, Грейс с болезнено присвиване в гърдите си спомни, че обичайно Джак бе дежурният за децата през нощта. Той бе този, който притичваше при тях, за да ги успокоява при нощните им кошмари или да им даде вода, или ги съпровождаше до тоалетната. През деня Грейс поемаше грижите около хремите, температурите, кашлиците.

Когато влезе при Макс, той хълщаеше. Но тихите му ридания звучаха по-жално от силни вопли. Грейс прегърна малкото му треперещо телце и с успокоително нашепване му каза, че мама е при него, че всичко е наред и че той е в безопасност.

Когато Макс се поуспокои, Грейс го заведе до тоалетната. Макар и само шестгодишен, той пикаеше като мъж — със силна струя, която рядко улучваше гърнето. Той се поклащаеше в полуসънно състояние.

Грейс му помогна да вдигне пижамката си „Търсенето на Немо“ и го отведе обратно в стаята му, където го попита какво е сънувал. Той поклати глава и веднага пак заспа.

Тя поостана малко до него, гледайки как спокойно диша. Много приличаше на баща си.

Слезе долу. Вече не се чуваше потракването на компютърната клавиатура. Грейс влезе — столът пред компютъра бе празен. Кора стоеше в ъгъла, стисната чашата си в ръка.

— Кора?

— Знам защо телефонът на Боб Дод е изключен.

Каза го с толкова свито гърло, че Грейс не попита нищо, а зачака приятелката ѝ да дообясни. Но тя продължаваше да стои някак странно в ъгъла.

— Какво има? — попита Грейс.

Кора отпи нервно от чашата си.

— Според статия в „Ню Хампшир Поуст“ Боб Дод е мъртъв. Убит е преди две седмици.

ГЛАВА 16.

Ву влезе в дома на Сайкс.

Вътре нямаше осветление — точно както бе оставил къщата. Значи неизвестното лице, взело ключа от тайника, не беше си светнало. Това го учуди. Първоначалното му предположение бе, че е любопитната жена по нощница, която бе зърнал на прозореца. Нима е толкова хитра, че да не запали някоя от лампите? Той се замисли: който е проявил достатъчно съобразителност да не светне лампите, защо не я е проявил и при ваденето на ключа, а е оставил камъка видимо обърнат?

Нещо не се връзваше.

Приведен се прокрадна навътре. После се спря и се ослуша. Нищо. Все щеше даолови никакво движение, ако някой се намираше в къщата. Изчака още малко. Все така нищо.

Дали след идването си натрапникът не си е отишъл? Ву се съмняваше в подобна възможност. Онзи, който бе поел риска да си послужи със скрития ключ, щеше да огледа къщата. Щеше да намери Фреди Сайкс в банята на втория етаж. И щеше да се обади за помощ. Или пък, ако този някой не бе открил нищо, което да представлява интерес за него, щеше да напусне, оставяйки ключа на мястото му под камъка. Ала нещата не стояха така.

Тогава кое е най-логичното заключение?

Натрапникът все още се намира в къщата. И се спотайва.

Ву запристиъпва тихо напред. Къщата имаше три изхода. Първото, което направи, е да се увери, че и трите са заключени. Две от вратите бяха с резета. Той внимателно ги затвори, после препреши всяка врата със столове от трапезарията, с цел да затрудни евентуален опит за бягство на онзи, който се притаяваше в мрака.

Стълбището за горния етаж беше застлано с пътека, което го улесни да стъпва съвсем безшумно. Ву искаше да провери дали Фреди Сайкс е все още във ваната. Докато се качваше нагоре, се сети пак за

тайника на ключа, оставен открит. Нищо с нищо не се връзваше. И колкото повече мислеше за тези неща, толкова повече забавяше стъпки.

Ву се зае да подреди фактите: лице, което знае къде Сайкс крие ключа, отваря вратата и прониква в къщата. После какво? Ако открие Сайкс, лицето би трябвало да изпадне в паника. Да повика полицията. Ако не открие Сайкс, лицето трябва просто да напусне, да прибере ключа на мястото му и да върне камъка отгоре.

Но нито едното, нито другото не е станало.

Това до какъв извод води?

Тогава единствената възможност, която се очертава, е неизвестното лице да се е натъкнало на Сайкс точно когато Ву е влязъл в къщата. И не му е останало време за никаква друга реакция, освен да се скрие.

Но и този сценарий поставя въпроси. При влизането си натрапникът не е ли запалил осветлението? Трябва да е светнал, а после да е угасил, когато е забелязал идването на Ву. След което да се е притаил там, където се е намирал.

В банята при Сайкс.

Сега Ву се намираше в спалнята. Оттук можеше да различи пролуката под вратата на банята. Вътре не светеше. Напомни си да не подценява противника. И без това напоследък бе допуснал доста грешки. Първо — Роки Конуел. Беше проявил небрежност, оставяйки се да бъде проследен от него. И втората небрежност от негова страна — бе допуснал да го види жената от съседната къща.

А сега и това.

Колкото и да е трудно човек да е критичен към себе си, Ву се опита да се погледне отстрани и да направи точно това. Не бе непогрешим. Само глупаците вярват, че са такива. Може би времето, прекарано в затвора, е допринесло малко да ръждяса. Но няма значение. Сега трябва да се съсредоточи. Да се концентрира.

В спалнята на Сайкс имаше още фотографии. Тя е била обитавана около петдесет години от майката на Сайкс. Ву бе научил някои подробности от своите интернет контакти с Фреди. Баща му загинал в Корейската война, когато синът им бил още невръстен. Майката на момчето не успяла да се съвземе от този удар. Хората реагират различно на смъртта на близките си. Госпожа Сайкс бе избрала да живее с призрака на съпруга си вместо с живите. И бе

прекарала остатъка от живота си в същата стая и в същото легло, което бе споделяла с мъжа си, загиналия войник. Както бе доверил Фреди на Ву, включително бе продължила да спи на своята половина на леглото и не бе позволявала дори на сина си, когато се будел нощем, да припарва до другата, където бе спал покойният ѝ любим мъж.

Сложи ръка върху бравата.

Банята беше малка. Той се опита да си представи възможния ъгъл, от който можеше да бъде нападнат. Всъщност нямаше такъв. Ву носеше пистолет в брезентовата си мешка. Не знаеше дали да го извади. Може би спотайващият се беше въоръжен, което щеше да създаде проблем. Дори да беше вероятно проява на твърде голяма самоувереност. Ву обаче реши, че не ще има нужда от оръжие.

Той врътна ръчката и рязко отвори вратата.

Фреди Сайкс все така си лежеше във ваната с втъкнат в устата парцал. Очите му бяха затворени. Кой знае дали не бе умрял. Вероятно. В малкото помещение нямаше друг. Никой не се бе притекъл на помощ на Фреди.

Ву се приближи до прозореца и погледна към отсрещната къща. Жената, същата жена, стоеше на същия прозорец. В своята къща. И го гледаше.

И тогава Ву чу тръшването на вратата на автомобил. Не бе прозвучала никаква сирена, но като се обърна към алеята, видя червените светлинни.

Полицията.

* * *

Шарлейн Суейн не беше луда.

Гледаше филми и четеше книги. И то много. Може би за да избяга от действителността. Или за развлечение. Като начин да се бори със сивотата на ежедневието. Но освен всичко друго тези филми и книги се бяха оказали по своеобразен начин поучителни. Те неведнъж ѝ бяха давали повод като читателка да се моли горещо красивата и решителна главна героиня да не влиза в нечия прокълната къща. Така че сега, когато... пу-пу-пу, не беше никак склонна да прави тази вечна грешка на филмовите и литературните героини.

Така че, озовавайки се пред задната врата на Фреди, загледана в тайника на ключа, Шарлейн Суейн нито можеше да си позволи да влезе поради филмово-литературния си опит, нито можеше да остави нещата така. Нещо не беше наред. Човекът беше загазил. Тя не можеше просто да се обърне и да си отиде.

И тогава ѝ хрумна идея, която беше доста проста, затова я реализира на мига: след като взе ключа изпод камъка, тя го прибра в джоба си и остави тайника открит, но не за да го види азиатецът, а за да ѝ послужи като мотив да повика полицията.

В момента, в който азиатецът влезе в къщата на Фреди, тя набра 911 и съобщи:

— Някой е проникнал в къщата на съседа.

И обясни за отворения тайник на ключа му.

Та полицията бе вече тук.

Полицейската кола бе пристигнала бързо и безшумно. Шарлейн погледна към дома на Фреди.

Азиатецът се взираше в нея.

ГЛАВА 17.

Грейс видя вестникарското заглавие.

— Бил е убит?

Кора кимна.

— Как?

— Боб Дол е бил застрелян в главата пред жена му. Типично по гангстерски.

— Хванали ли са извършителя?

— Не.

— Кога?

— Кога е бил убит ли?

— Да, кога?

— Четири дни след като Джак му се обадил.

Грейс се замисли.

— Не би могло да е Джак.

— Ами...

— Невъзможно е. Той не е напускал щата повече от месец.

— Ти го казваш.

— Какво намекваш?

— Нищо, Грейс. Все пак съм на твоя страна, нали? Аз също не мисля, че Джак е убил някого, но нека се разберем за нещо.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид да спреш с глупостите от рода на „той не е напускал щата“. Та Ню Хампшир ей го къде е. Пътят дотам с кола е четири часа, а със самолет — един час.

Грейс разтърка очи.

— И още нещо — продължи Кори. — Знам Защо е Боб, а не Робърт.

— Защо?

— Защото е репортер. С това име подписва материалите си. В „Гугъл“ фигурират сто двайсет и шест текста с името му, публикувани в „Ню Хампшир Поуст“. А ето тук, в некролога за него пише:

„неуморим разследващ репортер, известен със своите смели статии“. Човек остава с впечатлението, че нюхампширските мутри са го очистили, за да заглушат опасния му глас.

— А ти не вярваш да е такъв случаят...

— Кой знае? Но прегледах материалите му и бих казала, че се занимава с дребни битови проблеми: поправяч на миялни машини задиря достопочтени домакини или недобросъвестен сватбарски фотограф се омъглил с взетия аванс, и други от този род.

— Все пак е възможно да е настъпил някого по мазола.

— Не е изключено. А и мислиш ли, че няма връзка между обаждането на Джак и последвалата смърт на Дод?

— Има, разбира се — отвърна замислено Грейс. — О, я почакай...

— Какво?

— Фотографията. На нея са снимани пет души — две жени и трима мъже. Доста е стара, но...

— ... Боб Дод може да е един от тях? — довърши Кора и пак зачатка с клавиатурата.

— Някъде трябва да има снимки, нали?

— Вече съм там — обяви Кора, плъзна мишката и отиде с курсора на „search“. Появиха се общо дванайсет снимки на лика с името Боб Дод. Еднайсетата от тях се оказа от някаква благотворителна акция в Бристъл, Ню Хампшир. На нея първият отляво беше репортерът от „Ню Хампшир Поуст“ Боб Дод.

Нямаше нужда да се вглеждат продължително — публицистът Боб Дод беше афроамериканец. А на тайнствената фотография всички бяха бели.

Грейс смръщи вежди.

— Все пак трябва да има някаква връзка.

— Чакай да видим дали не бих могла да изкопая биографични данни за него. Може да са учили заедно в колеж или нещо подобно.

В този момент от входната врата се дочу леко почукване. Грейс и Кора се спогледаха. Почукването се повтори. На вратата имаше звънец, но който и да стоеше отвън, беше решил да не го използва. Очевидно знаеше, че в къщата има деца, които по това късно време спят. Грейс стана, следвана от Кора. При вратата Грейс запали външното

осветление и надникна през малкото странично прозорче. Би трябало ужасно да се изненада, но вече явно беше над нещата.

— Кой е? — попита я шепнешком Кора.

— Човекът, който промени живота ми — отвърна Кора и отвори вратата.

На прага с наведена глава стоеше Джими Екс.

* * *

Устните на Ву се изкривиха в усмивка.

Още като видя светлините на полицейската кола, той свърза нещата. Жената. Нейната изобретателност беше впечатляваща, но и вбесяваща.

Сега обаче нямаше време да размишлява върху това.

Какво да предприеме?

Джак Лосън лежеше вързан в багажника. Чак сега Ву си даде сметка, че трябваше да се омете още щом видя отворения тайник на ключа. Поредната му грешка. Още колко такива можеше да си позволи да направи? Да минимизира белите, доколкото е възможно — ето единственото решение. Няма възможност да ги заличи, стореното — сторено. Ще понесе щети, ще си плати. Пръстовите му отпечатъци са навсякъде из къщата. Съседката вероятно вече го е описала на полицията. Сайкс, бил той жив или мъртъв, ще бъде намерен. И Ву нищо не можеше да направи, за да промени нещата.

Заключение: ако го хванат, заминава в затвора за много дълго време.

Полицейската кола влезе в алеята пред къщата.

Не му оставаше нищо друго, освен да импровизира според обстоятелствата. Спусна се надолу по стълбите, като междувременно с поглед през прозореца установи, че колата спира. От нея слезе висок чернокож полицай. Пистолетът му си бе в кобура. Това е добре.

Чернокожият полицай още вървеше към вратата, когато Ву я отвори, широко усмихнат.

— Какво има, офицер?

Полицаят дори не посегна за оръжието си. Ву бе разчитал на това. В тези големи периметри, наричани предградия, имаше някакъв

общ дух на семейственост. В място като Хо-хо-къс полицейски офицер вероятно проверява през професионалната си кариера стотици сигнали за жилищни обири. И повечето се оказват фалшиви тревога.

— Имаме обаждане за вероятно проникване в чужда собственост — каза офицерът.

Ву сви вежди учудено и пристъпи напред, но внимателно и с бавни и отмерени движения, за да не бъдат изтълкувани като агресивни.

— А, почакайте, сещам се. Бях забравил ключа си. Някой вероятно ме е видял да влизам отзад.

— Вие тук ли живеете, господин...

— Чанг — кимна Ву. — Да, тук живея. Но къщата не е моя, ако това имате предвид. Собственост е на партньора ми Фредерик Сайкс.

— Разбирам — каза офицерът. — А самият господин Сайкс е...

— Горе.

— Може ли да го видя, ако обичате?

— Разбира се, влезте — извърна се назад и се провикна към горния етаж: — Фреди! Фреди, наметни си нещо и слез! Дойде полиция!

Ву продължи навътре, знаеще, че високият чернокож полицай — на баджа му пишеше Ричардсън — го следва само на пет метра отзад. Когато разстоянието помеждуним се скъси до метър. Ву се извъртя.

В последния миг офицер Ричардсън спря, може би усетил нещо нередно, но бе твърде късно. Класическият саблен удар с ръба на дланта го улучи в стомаха и го накара да се сгъне като шезлонг. Ву се приближи до него. Целта му бе да го приведе в безпомощно състояние, а не да го убива. Ранен полицай прави положението напечено. Убит полицай — десеткратно повече.

Ричардсън бе превит одве. Ву го удари отзад в сгъвката на краката и той падна на колене. След това Ву използва акупресурна техника: заби кокалчетата на показалците си от двете страни на главата на Ричардсън във вдълбнатините зад ушите. За да не го убие, Ву се постара да бъде прецизен както в точността, така и в силата на натиска. Ричардсън подбели очи и се свлече като чувал.

Но полицаят нямаше да остане в несвяст дълго време. Ву откачи белезниците от колана му и закопча китката му за парапета на

стълбите. Свали и радиотелефона от рамото му. И се замисли за жената от съседната къща.

Тя сигурно продължаваше да наблюдава. И щеше отново да се обади на полицията. Това му бе пределно ясно, но не разполагаше с време. Ако тръгне да ѝ види сметката, тя ще го види и ще се заключи. Значи трябва да я изненада. Отиде в гаража, хвърли поглед отзад в минивана на Джак Лосън. Багажът — самият Лосън — си беше на мястото. Качи се зад волана. Вече имаше план.

* * *

Шарлейн се изпълни с лошо предчувствие още от момента, в който видя полицая да слиза от колата.

Първо на първо, той беше сам. Тя си бе представяла, че ще бъдат двама като в полицейските филми по телевизията. Сега си даде сметка, че бе направила грешка. Обаждането ѝ бе много обикновено. Трябаше да наблегне, че става нещо крайно опасно, тогава те щяха да дойдат по-бдителни и подгответи. А тя се бе проявила като скучаеща любопитна махленка, която от няма работа се занимава да вика полиция по най-незначителен повод.

А и поведението на полицая беше крайно неадекватно. Той се запъти към вратата с безгрижна походка, с цялото нехайство на света. Оттам, където се намираше, Шарлейн не можеше да види предната врата, а само алеята. И когато полицаят излезе от полезнерието ѝ, тя почувства стомахът ѝ да се свива.

Хрумна ѝ да извика предупредително. Но проблем, колкото и чудновато да звучи, бяха новите прозорци на Pella, монтирани предната година. Те се отваряха вертикално с ръчки, което отнемаше известно време. А и какво ли можеше да извика? Какво предупреждение? Какво ли конкретно знаеше в крайна сметка?

Така че не ѝ оставаше нищо друго, освен да изчака.

Майк си беше също вкъщи, но долу в бърлогата си, където зяпаше по телевизията футбол или бейзбол. Отдавна не гледаха телевизия заедно, защото вкусовете им относно програмите се различаваха. В момента децата ги нямаше, братът на Майк ги беше завел на кино. Но и когато си бяха вкъщи, никое от тях не излизаше от

стаята си, където сърфираха из интернет. Шарлейн се бе опитала да сложи някакви времеви ограничения на това им занимание, но без никакъв успех. По същия начин в нейната младост с приятелките ѝ си говореха по телефона с часове. А сега комуникациите бяха по интернет.

Така постепенно нейното семейство се бе разделило на четири самостоятелни части в мрака на вечерите, които влизаха във взаимоотношения само при нужда.

Шарлейн видя, че в гаража на Сайкс свети. Видя също, че в него се движи някаква сянка. Защо? Нямаше причина полицейският офицер да е там. Тя протегна ръка към телефона, набра 911 и каза:

— Обаждах ви се преди малко.

— И?

— За проникване в къщата на съседа ми.

— Пратихме полицай да провери.

— Да, знам това. Видях го да пристига. Но мисля, че нещо трябва да му се е случило.

— Какво видяхте по-точно?

— Мисля, че вашият колега е бил нападнат. Изпратете подкрепление. Бързо.

И затвори. Колкото повече затънеше в обяснения, толкова по-глупаво щяха да звучат.

В този момент дочу познат звук отвън. Електронно отварящата се врата на гаража на Фреди. Азиатецът бе направил нещо на полицая и сега щеше да избяга.

И тогава Шарлейн взе решение да направи нещо наистина глупаво. Сети се за онези тъповати героини от книгите и филмите и си помисли, че дори някоя от тях не би направила нещо толкова колосално идиотско. Беше сигурна, че ако се отърве жива щеше да се смее на своето решение, пред което въпросните героини, влизачи в тъмни и злокобни къщи само по сутиен и гащи, изглеждаха като върха на мъдростта и благоразумието.

Фактът беше налице: азиатецът щеше да избяга. Тя беше сигурна, че той е нападнал и може би убил и Фреди, и полицая. Докато другите полицаи дойдат, ще е изчезнал. Нямаше да го намерят. Щеше да е късно. И после какво? Той я бе видял на прозореца и се бе досетил, че именно тя е извикала полицията. Фреди и полицаят

вероятно бяха мърти. И кой е единственият свидетел? Шарлейн. Значи той ще се върне да я очисти, нали така? А дори да не стане така, тя ще е обречена оттук насетне да живее в страх. Което значи неспокойни нощи, а денем да се взира тревожно в хорските тълпи с ужаса, че ще зърне лицето му. А дали няма да си отмъсти, като посегне на Майк или децата...

Тя не можеше да го допусне. Трябваше да го спре сега.

Но как?

Да възпрепятства бягството му беше желателно, но нека бъдем реалисти. Какво можеше да направи? Не разполагаше с оръжие. А не можеше просто да му скочи на гърба и да му издере очите. Не, трябва да прояви хитрост.

По-добре да го проследи.

На пръв поглед изглежда смешно, но само на пръв поглед, защото, ако не го стори, резултатът ще е безкрайен страх, докато той не бъде заловен, което не е задължително да се овчи. А тя бе видяла лицето му. Бе видяла очите му. Това ѝ стигаше.

Така че при дадения избор на възможности най-логично изглеждаше проследяването му. Ще се лепне след него с колата си, пазейки разумна дистанция. Ще може по клетъчния си телефон да съобщи на полицията местонахождението му. Не възнамеряващо да се впуска в дълго преследване — само докато насочи полицията. А не предприемеше ли нещо веднага, знаеше какво ще се случи: докато дойде полицията, азиатецът ще е изчезнал.

Нямаше друг избор. Колкото повече го обмисляше, толкова по-разумно ѝ звучеше. Какво толкова? Ще се метне в колата, ще се движи след него на безопасно разстояние с телефона си в ръка, готова всеки мигла позвъни на номер 911. Не е ли по-безопасно така, вместо да го остави да избяга?

И тя бързо се спусна по стълбите.

— Шарлейн?

Беше гласът на Майк, който стоеше до мивката и нагъваше фъстъковки. Спра за миг, погледна я — очите му бяха все същите, не оstarяваха.

— Какво става?

— Налага се — каза тя и се прокашля — да отида на едно място.

Гърлото ѝ се сви, защото очите му бяха същите — очите, с които я гледаше на млади години, когато двамата бяха влюбени.

Той заряза фъстъковките и тръгна към нея с думите:
— Да тръгваме. Аз ще шофирам.

ГЛАВА 18.

Кора поднови ролята си на кибердетектив и остави насаме Грейс и Джими.

Той не беше казал нито дума, а седеше с наведена глава и ръце върху бедрата. Грейс си спомни, че навремето беше седял досущ по същия начин, когато тя дойде в съзнание в болничната стая.

Сега виждаше, че му се иска тя да заговори първа. Но нямаше какво да му каже. Накрая той отрони:

- Съжалявам, че се отбивам в толкова късен час.
- Мислех, че имате участие тази вечер.
- То вече приключи.
- Много рано.
- Обикновено концертите са до девет. Такова е желанието на повечето организатори.
- Как разбрахте къде живея?
- Май винаги съм знал — сви рамене Джими.
- И как така?

Той не отговори, а и тя не настоя. Пак се възцари тишина.

— Не знам как да започна — каза накрая Джими. И след кратка пауза добави: — Вие още накуцвате.

- Прекрасна увертюра — отбеляза тя. — Да, накуцвам.
- От...
- Да.
- Съжалявам.
- Лесно свикнах.

През лицето му мина сянка и той пак оброни глава по познатия начин. Все още бе запазил хубавите си скули, но прочутите навремето руси къдици ги нямаше вече, не личеше дали поради годините или е играл бръснач. Беше поостарял, разбира се, младостта му бе отминала и Шарлейн си помисли дали това не се отнася и за нея самата.

— Онази нощ загубих всичко — започна отново той. После мълкна, поклати глава. — Не се изразих добре. Не съм тук да търся

съжаление.

Тя мълчеше. Той продължи:

— Спомняте ли си, когато дойдох да ви видя в болницата?

Тя кимна.

— Тогава изчетох всичко в пресата. Гледах всички репортажи по телевизията. Мога да ви разкажа за всяко дете, което умря онази нощ. Знам лицата им и като затворя очи, още ги виждам.

— Джими?

Той отново вдигна глава.

— Няма нужда да го казваш на мен. Онези деца имат семейства.

— Знам.

— Не съм аз човекът, който ще ти даде о прощение.

— Вие мислите, че съм дошъл за това?

Грейс не отвърна нищо. Той продължи, клатейки глава:

— Аз просто... Всъщност не знам точно защо дойдох. Тази вечер ви видях в черквата. И забелязах, че ме познахте. Между другото, как ме намерихте?

— Не съм ви намерила аз.

— Мъжът, с когото бяхте?

— Карл Веспа.

— Господи! — възклика той и стисна очи. — Бащата на Райън.

— Да.

— Той ли ви доведе?

— Да.

— Какво иска?

Грейс се замисли.

— Не съм сигурна дали знае какво иска. Може би някакво извинение.

— Извинение ли?

— Всъщност би искал сина си жив — това е, което иска.

Въздухът като че натежа. Грейс се размърда на стола си.

Лицето на Джими беше пребледняло.

— Той е прав. Опитах да се извиня. Дължа им го на всичките. Не говоря за онази глупава снимка в болничната ви стая. За нея настоя мениджърът ми. А аз бях толкова потресен от станалото, че механично се съгласих, ако и да ми беше толкова трудно — загледа се в нея с

дълбоките си очи, с които навремето мигом бе станал любимецът от MTV. — Помните ли Томи Гарисън?

Тя го помнеше. И той загина стъпкан. Родителите му се казваха Ед и Селма.

— Снимката му ме покърти — продължи Джими. — За всички ме болеше, за всички тези млади животи... Но Томи... той изглеждаше като мой брат близнак. Не можех да го забравя. Така че отидох у тях с намерение да поднеса извиненията и съболезнованията си на родителите му...

— И какво стана?

— Отидох там. Седнах. Помня, че подпрах лакти на кухненската им маса и тя се разклати. Балатумът на пода беше изтъркан, тапетите по стените — олющени. Томи е бил единственото им лете. Погледите на двамата бяха празни. Не можах да понеса всичко това. Избягах...

— И къде беше? — попита Грейс.

— На много места.

— Защо заряза всичко?

Той сви.

— Не съм зарязал кой знае какво. Бях все още нов в музикалния бизнес и не взимах много пари. Иска се доста време, докато стигнеш до по-значителни печалби. Така че заминах, без да се обръщам назад.

— Накъде?

— Първо отидох в Аляска. Ако щете вярвайте, но там в продължение на една година кормех и чистех риба. После попътувах с две малки музикални формации. В Сиатъл попаднах на група стари хипита, които между другото се занимаваха и с изработката на фалшиви документи за нечетните от „Уедърмен“. Та от тях се сдобих с нови лични документи. Започнах да се местя все по-близо насам — известно време свирих с една банда в казино „Тропикана“ в Атлантик Сити. Боядисах си косата и се прехвърлих на барабаните. Никой не ме позна. Ако пък са ме познали, хич не са ми придирияли.

— Щастливо ли живя?

— Истината ли? Не. Искаше ми се да се върна; исках да ми бъде простено и да продължа напред. Но колкото повече минаваше времето, толкова по-трудно ставаше за осъществяване, а аз го исках все по-силно. Така се получи порочен затворен кръг. И тогава срещнах Медисън.

— Певицата на „Екстаз“?

— Да. Казва се Медисън — като Медисън Скуеър, представяте ли си? Тя е от едно градче в Минесота. Петнайсетгодишна бяга от къщи с мечта за Ню Йорк и след разни премеждия накрая попада в приют за тийнейджъри в Атлантик Сити. Там открива Иисус по метода на „нова пристрастеност избива старата“ и започва да пее. Гласът ѝ е досущ като на Дженис Джоплин.

— Тя знае ли кой си?

— Не. Нали сте наясно как Шаная дръпна с подкрепата на Мът Ланг? Това е, което исках. Обичам да работя с нея. Обичам музиката, но през цялото време гледах да оставам незабелязан. Поне се старая. Медисън е болезнено затворена. Тя пее само ако съм с нея на сцената. След време ще го преодолее. Досега смятах, че добре се прикривам зад барабаните — подсмихна се и за миг изльчването му доби някогашното си очарование. — Ама не било точно така.

Помълчаха.

— Все пак не разбирам — каза Грейс и той я погледна. — Не съм тази, която да дава опрощение. Така е. Но все пак не ти стреля онази вечер. И концерт на „Ху“ в Синсинати предизвика безредици и имаше жертвии. И концерт на „Стоунс“ — когато Ангелите на ада убиха един техен фен, а те продължиха да свирят. Добре, имат си нужда да се измъкнеш временно, за година-две разбирам...

Джими извърна глава.

— Трябва да тръгвам.

— Пак ли изчезваш? — попита тя.

Той се поколеба, после бръкна в джоба си и извади визитна картичка. На нея имаше десет цифрен номер и нищо друго.

— Нямам постоянен домашен адрес, това е мобилният ми телефон.

Обърна се и тръгна към вратата. Грейс не го последва. При нормални обстоятелства щеше да го задържи за по-обстоен разговор, но в края на краищата при сегашното развитие на нещата неговото неочеквано посещение, както и миналото ѝ не бяха от особено значение.

— Всичко добро. Грейс.

— И на теб, Джими.

Тя седна, чувствуваше се изтощена. Къде ли можеше да е Джак в този момент?

* * *

Майк беше на волана. Азиатеца имаше около минута аванс пред тях, но хубавото при тези пътища в предградията с еднопосочни разклонения, лъкатушни извивки и гористи парнели е, че в крайна сметка водят в една основна посока.

В тази част на Хо-хо-къс всички пътища водят към Холивуд Авеню.

Шарлейн разкри картинаката пред Майк колкото се може по-експедитивно. Той я слушаше, без да я прекъсва. В разказа ѝ имаше неясноти, които той сигурно вече бе отбелязал, но засега поне не ѝ зададе никакъв въпрос.

Гледайки го в профил, тя се върна в мислите си към времето и мястото, където се бяха запознали. Шарлейн беше първокурсничка в университета „Вандербилт“. В Нашвил недалеч от кампуса имаше парк с имитация на атинския Партенон, построен за изложението през 1897, за да знаят хората как е изглеждал този мраморен храм. Та в един топъл есенен ден, едва навършила осемнайсет години, тя седеше там и размишляваше за живота в древна Гърция, когато глас зад нея каза: „Не е този начинът, нали?“ Това беше Майк, дяволски хубав и с ръце в джобовете, той непринудено я въвлече в разговор за древногръцките философи. Оттогава Шарлейн не бе обичала друг мъж. Години наред за годишнините от запознанството си ходеха до псевдо-Партенона. Тази година за първи път пропуснаха.

— Ето го — каза Майк.

Фордът Уиндстар се движеше по Холивуд Авеню към път № 17. Грейс за поредно се свърза с операторката на телефон 911. Пролича си, че сега тя я взима вече на сериозно, защото каза с напрегнат глас:

— Загубихме радио контакт с офицера на място.

— Обектът се движи по Холивуд Авеню към път номер седемнайсет — изстреля Шарлот. — Кара Форд Уиндстар.

— Регистрационен номер?

— Не мога да го видя.

— Имаме полицейски постове и в двете посоки. Можете да преустановите проследяването.

* * *

Ако и да не бе склонен да се изненадва лесно, забелязвайки зад себе си познатата му вече жена и мъжа, за когото предположи, че е съпругът ѝ, Ерик Ву си даде сметка, че не бе предвидил такъв развой. Трябаше да помисли как да действа.

Тази жена го следеше. Беше се обадила на полицията. Оттам бяха изпратили онзи офицер. Сега беше ясно, че тя пак ще се обади на полицията, ако не го е направила вече. Ву бе разчитал, че ще успее да се отдалечи максимално от къщата на Сайкс и съседите му, преди полицията успее да реагира. Когато се касае за проследяване на коли полицайтите са далеч от съвършенството. Преди няколко години след едно снайперистко убийство във Вашингтон въпреки многобройните си подкрепления и блокадата на пътищата те не успяха да засекат двама аматьори в продължение на срамно дълго време. И сега, ако той успее да вземе по-голяма преднина, щеше да е в безопасност.

Но ето че тази жена отново му създаваше проблем.

Тя и съпругът ѝ го проследяваха. Те щяха да съобщят на полицията на кой път се намира и накъде кара. При това положение нямаше да може да изчезне под носа на силите на реда.

Извод: трябва да неутрализира семейната двойка.

При знака за Парамъс Парк Мол той отби по страничния еднопосочен път. Жената и съпругът ѝ го последваха. Беше късно. Магазините бяха затворени, никъде нямаше жива душа. Колата зад него пазеше дистанция. Ву разполагаше с пистолет валтер PPK. Не обичаше да го използва. Не за друго, а просто предпочиташе да работи с ръце. Беше добър с огнестрелните оръжия, но истински спец си оставаше в ръцете. Владееше ги до съвършенство. Те бяха част от него. Докато огнестрелното оръжие си е механика, на която нямаше пълна вяра.

Но сега се налагаше.

Спра колата, провери, за да е сигурен, че пистолетът е зареден, дръпна предпазителя, слезе от колата и се прицели.

* * *

Майк възклика:

— Какво, по дяволите, прави тоя?

Шарлейн наблюдаваше как Фордът Уиндстар влиза в страничната алея, добре осветена от неоновите светлини на един търговски център, и накрая спира.

— Дай заден — каза Шарлейн.

— Колата е заключена — отвърна Майк. — Какво ще ни направи?

В движението на азиатеца имаше гъвковост и дори грация, но нямаше спонтанност, а сякаш бяха предварително премислени. Тази комбинация им придаваше нещо нечовешко. Мъжът застана неподвижно до колата си, протегна ръка напред.

И тогава предното стъкло на колата им внезапно експлодира с оглушителен трясък. Шарлейн наддаде вой. Нещо мокро опръска лицето й. Замириса на кръв. Шарлейн инстинктивно се съмкна на пода на колата, а върху главата ѝ се посипа дъжд от стъкла. Нещо тежко я притисна отгоре.

Беше Майк. Тя отново запища. Писъкът ѝ се сля с трясъка на нов изстрел. Трябваше да направи нещо. Трябваше да се измъкне, да ги измъкне оттук. Майк не помръдва. Тя го избута и надигна глава. Изсвистя куршум и се заби някъде в облегалката. Тя отново се сниши. Ушите ѝ кънтяха от собствените ѝ писъци. Минаха няколко секунди, докато се осмели да погледне.

Азиатецът вървеше към нея.

Сега какво?

Бягай. Изчезвай.

Как?

Превключи на заден ход. Стъпалото на Майк бе още върху спирачката. Тя го отмести и с все сила натисна с длан педала на газта. Колата се задвижи назад на тласъци. Шарлейн нямаше представа накъде отива. Но все отиваше нанякъде. Тя продължаваше да натиска газта. Автомобилът подскочи на някаква неравност, при което главата ѝ се бълсна в таблото. С рамо се мъчеше да застопори волана. Колата още веднъж подскочи на бабуна, после тръгна по равен път. Но само

секунда след това Шарлейн дочу истеричен писък на клаксони, скърцане на спирачки и свистене на гуми, обединени във всеобщия ужасяващ шум на неуправляеми превозни средства.

Последва удар и силно раздрушване, съпроводени от раздиращ звук, а подир още миг настъпи пълен мрак.

ГЛАВА 19.

Дейли пребледня.

Пърлмътър се изпъна на стола.

— Какво има?

Дейли гледаше листа в ръката си така, сякаш се страхуваше да не отлети.

— Нещо тук не се връзва, капитан.

Още от началото на службата си в полицията капитан Пърлмътър мразеше нощните смени. Тъй като беше израснал в голямо семейство със седем деца, спокойствието и тишината го потискаха. По-късно с жена си Марион бяха планирали да създадат също многолюдно семейство. Беше замислил и нагласил предварително всичко: и барбекюта, и спортуване с децата в почивните дни, и родителски срещи, и петъчни семейни кино вечери, и заседявания пред портата през летните нощи — онзи живот, който му бе познат от детството му в Бруклин, само че този път в по-голяма къща извън града.

Баба му обичаше постоянно да използва еврейски поговорки. На него лично любимата му беше „A mentsh tracht und Gott lacht“^[1]. Марион, единствената жена, която бе обичал, умря от внезапна емболия на трийсет и една. Това се случи най-неочаквано, докато един ден правеше в кухнята сандвич на единственото им все още дете Сами. Тя умря, преди да беше паднала на пода.

От този ден нататък животът почти приключи за Пърлмътър. Той направи всичко възможно да отгледа Сами, но истината бе, че го направи, паднал духом. Той обичаше момчето, държеше на службата си, но бе живял за Марион. Намери утеша в полицейската работа. Когато беше вкъщи със Сами, се сещаше за Марион и за несъбъднатите им копнежи. А в полицейското управление до голяма степен забравяше за всичко.

Но вече бе минало доста време. Сега Сами учеше в колеж. Беше израснал свестен въпреки бащините пропуски във възпитанието.

Пърлмътър направи знак на Дейли да седне.

— За какво става дума?

— Тази жена. Грейс Лосън.

— А! — каза Пърлмътър.

— Какво „а!“?

— Тъкмо и аз си мислех за нея.

— Нещо в нейния случай смущава ли ви, капитане?

— Да.

— Аз пък си мислех, че само мен.

Пърлмътър люшна стола си назад.

— Знаеш ли нещо за нея?

— За госпожа Лосън?

— Именно.

— Художничка е.

— И друго: забеляза ли, че накуцва?

— Да.

— Тя е Лосън по мъж. Но моминското и име е Грейс Шарп.

Дейли го погледна неразбиращо.

— Чувал ли си за голямото бостънско меле? — продължи Пърлмътър.

— А, имаш предвид безредиците по време на онзи рок концерт?

— Безредици е слаба дума — там намериха смъртта си мнозина.

— И тя е била, така ли?

Пърлмътър кимна утвърдително.

— Та и то сериозно ранена. Известно време остана в кома. И беше център на вниманието на медиите още по-дълго време.

— Преди колко години е станало?

— Преди около петнайсет-шестнайсет години.

— И си спомняте всичко?

— Беше огромно събитие. А и аз бях голям почитател на групата на Джими Екс.

Дейли го погледна изненадан.

— Вие?

— Невинаги съм бил дъртак.

— Слушал съм тяхно CD. То беше доста добро. Радиостанциите все още често пускат „Бледо мастило“.

И Марион бе обичала бандата на Джими Екс. Пърлмътър си спомняше как на стария си уокмен тя непрекъснато въртеше това

парче, устните ѝ мърдаха, припявайки беззвучно заедно със записа. Но сега той бързо отпъди болезнения спомен.

— И какво стана с тях?

— След трагедията в Бостън групата се разпадна. Те се разделиха. Джими Екс — не си спомням вече истинското му име — беше фронтменът и пишеше всички песни. Той напусна и замина нанякъде — Пърлмътър посочи листа в ръката на Дейли. — Та какво е това?

— Нещо, за което исках да говорим.

— Във връзка със случая Лосън ли?

— Не знам. Може би.

Пърлмътър събра длани зад тила си.

— Говори.

— Снощи Дибартола е записал обаждане за друг случай на изчезнал съпруг.

— Някакво сходство с този на Лосън?

— Не. Поне на пръв поглед. Въпросният човек дори вече не бил съпруг на тази жена, а бивш мъж. При това криминално проявен.

— Осъждан ли е?

— Лежал е за упражняване на насилие.

— Име?

— Роки Конуел.

— Роки ли?

— Да, така е вписан и в акта си за раждане.

Пърлмътър се навъси напрегнато.

— Чакай, това име ми звуци познато?

— Известно време е играл професионален футбол.

Пърлмътър прерови в паметта си, сви рамене.

— Е, и нататък?

— Та този случай изглежда дори по-банален от Лосъновия. Роки Конуел имал уговорка с бившата си съпруга да направят заедно някои покупки тази сутрин. Дотук нищо интересно. Но Дибартола вижда въпросната жена — името ѝ е Лорейн — и тя се оказва страховто парче. А вие знаете какъв е Дибартола.

— Патологичен женкар — кимна Пърлмътър. — Направо е в топ десет на световните агенции.

— Повече от вярно. Та той си казва, че тя няма особена причина да е особено разстроена. А и нали е разведена, знае ли човек? Може пък нещо да излезе.

— Много професионално, няма що — смръщи се Пърлмътър. — Давай нататък.

— И тук вече нещата стават странны — подхвана Дейли. — Дибартола прави най-простото нещо: проверява пътния пропуск.

— Също като теб.

— И точно като при мен оттук изскуча заекът.

— Какво имаш предвид?

Дейли продължи да крачи из стаята.

— Оказва се, че Роки Конуел е минал през контролната караулка на изход номер шестнайсет на Нюйоркската магистрала. Снощи точно в десет и двайсет и шест.

Пърлмътър го погледна.

— Да, ясно. Същото време и място като Джак Лосън — и прегледа рапорта. — Сигурен ли си? Няма ли вероятност Дибартола случайно да е объркал регистрационния номер или нещо от този род?

— Проверих два пъти. Няма грешка. Конуел и Лосън са минали през караулката по едно и също време. Трябва да са били заедно.

Пърлмътър се замисли и поклати глава:

— Не.

Дейли изглеждаше объркан.

— Смятате ли, че е случайност?

— Две отделни коли на изчезнали хора, които да са минали през контролния пункт по едно и също време? Не съвсем.

— Тогава как си го представяте?

— Не съм сигурен — отвърна Пърлмътър. — Да речем — и аз не знам, — че са забегнали заедно. Или Конуел е отвлякъл Лосън. Или пък, по дяволите, Лосън е отвлякъл Конуел. Но при тези версии би трябвало да са в една кола, а не в две, както е регистрирано.

— Така е.

— Те са пътували в две отделни коли. Това е, което ме озадачава. Двама мъже в две отделни коли минават през контролния пункт по едно и също време. И сега и двамата липсват.

— Като изключим, че Лосън се обади на жена си — допълни Дейли, — че се нуждаел от свобода. Нали помните?

И двамата се замислиха.

Дейли предложи:

— Да се обадя ли на госпожа Лосън — да я питам дали не познава въпросния Конуел?

Пърлмътър прехапа устна и след като помисли малко, отвърна:

— Още не. Пък е и късно. Все пак е с две малки деца.

— Тогава какво да правим?

— Да проучим още нещата. Нека първо говорим с бившата съпруга на Роки Конуел. Да видим дали няма някаква връзка между Конуел и Лосън.

Телефонът иззвъня. Дейли вдигна слушалката, изслуша какво му се казва и се обърна към Пърлмътър, които попита:

— Кой беше?

— Фил от управлението в Хо-хо-къс.

— Какво има?

— Смятат, че е пострадал един полицай. Искат помощ от нас.

[1] Човек копнее, Господ му се смее (идиш). — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 20.

Биатрис Смит беше петдесет и две годишна вдовица.

Отново на волана на Форда Уиндстар, Ерик Ву пое по Риджуд Авеню към Гардън Стейт Паркуей. После тръгна в източна посока по междущатски път № 287 към Тапън Зий Бридж. При Армънк сви по второстепенни шосета. Знаеше точно къде отива. Ако и да бе сторил грешки, още не бе загубил опорните си точки.

А една от тези опорни точки винаги бе наличието на резервна резиденция.

Съпругът на Биатрис Смит бил известен кардиолог, а по някое време — и кмет на града. Те имали много приятели, всичките семейни. Когато Мори — това беше името на съпруга ѝ — починал от внезапен сърдечен удар, приятелите им поддържали връзка с нея още месец-два, след което я изоставили. Синът ѝ, лекар като баща си, живеел в Сан Диего със съпругата си и трите им деца. Тя самата останала в къщата, в която е живяла с Мори, но сега тази къща ѝ се струвала голяма и пуста. Смятала да я продаде и да се премести в Манхатън, но в момента съотношението на цените било твърде неблагоприятно. А и се страхувала. Не била мръдвала от Армънк. Виждало ѝ се като скок в неизвестността.

Тя бе доверила всичко това по интернет на постоянния си онлайн събеседник Кърт Макфадън, вдовец от Филаделфия, който замисляше да се пресели в Ню Йорк.

Ву влезе в улицата, където бе къщата ѝ, и намали ход. Околността бе гориста и много закътана. Беше късно и в този час номерът с уж доставка не вървеше. Но нямаше и необходимост от подобни церемонии. Така или иначе, сега не можеше да остави жив обитателя на поредното си убежище.

Абсолютно нищо не би могло да подскаже за някаква връзка между Биатрис Смит и Фреди Сайкс.

Накратко, Биатрис Смит никога нямаше да бъде намерена. Ву паркира колата, сложи си ръкавиците — не трябваше да оставя

никакви отпечатъци този път — и тръгна към къщата.

ГЛАВА 21.

В пет сутринта Грейс намъкна хавлията на Джак и слезе долу.

Открай време обичаше да носи неговите неща. Първото, което направи, бе да провери имейла, който използваха, за да получат евентуален отговор на запитването относно снимката. За нейно разочарование нямаше нито един отговор.

В къщата цареше тишина. Емма и Макс още спяха. А също и Кора, тя се беше проснала по гръб и похъркваше с отворена уста.

Налага се смяна на подхода, каза си Грейс. Тя си даваше вече сметка, че убитият Боб Дод сега е единствената водеща нишка, макар и доста тънка. Не разполагаше с никакви други негови координати и ориентири, освен вестник „Ню Хампшир Поуст“. Значи това ще е отправната ѝ точка.

Доколкото знаеше, редакциите на ежедневниците никога не спират напълно работа. Тоест и в „Поуст“ дори в този час би трябвало да има някой дежурен в очакване на сензационен случай. И този дежурен би трябвало да е вече твърде отегчен и съответно предразположен към словоохотливост. Така че, без да му мисли повече, тя вдигна телефонната слушалка и започна да набира номерата на вестника. Пъrvите две набирания не дадоха нищо. В отдел „Новини“ попадна на неконтактен мъж, който се оказа, че знаел Боб Дод само по име. Двайсетина минути по-късно Грейс улучи някаква млада жена, ако се съди по гласа, която пък я осведоми, че не само е нова във вестника, но и че това е пъrvата ѝ работа въобще и че била само чула за случая с Боб Дод, и че това било ужасно.

След това Грейс пак провери имайлите. Все така нищо.

— Мамо!

Беше Макс.

— Мамо, ела бързо!

Грейс се втурна нагоре по стълбището.

— Какво има, миличко?

— Вторите ми пръсти на краката растат по-напред от големите.

— Нормално е, скъпи. При много хора е така. И при татко също.

— Ами?

— Така е — потвърди Грейс и той се поуспокои.

— Може ли да погледам телевизия?

— Добре — въздъхна Грейс. — Да ти пусна ли Уолт Дисни?

— Да.

След като го остави на канапето, удобно настанен сред куп възглавнички, тя се спусна обратно и набра отново „Ню Хампшир Поуст“, този път отдел „Рубрики“. Гласти на мъжа, който вдигна там, напомняше звука на автомобилна гума, минаваща по чакълест път.

— К'во има?

— Добро утро — каза Грейс с преиграна жизнерадостност, като дори се ухили глуповато в слушалката.

Мъжът отсреща изпусна звук, който в свободен превод трябва да означаваше нещо като „аре давай!“.

— Интересувам се от информация за Боб Дод — продължи Грейс.

— Кой се обажда?

— Бих предпочела да не казвам.

— Това да не са шегички? Слушайте, драга, ей сега затварям телефона...

— Хей, чакайте малко! В момента не мога да вляза в подробности, но това би могло да се превърне в голяма сензация...

— Голяма сензация ли? Да не казахте голяма сензация?

— Да.

Мъжът се изкикоти:

— Вие какво си мислите? Че съм кучето на Павлов? Че като кажете „голяма сензация“, и започвам да слюноотделям?

— Просто трябва да знам някои неща за Боб Дод.

— Защо?

— Защото съпругът ми изчезна и мисля, че това има нещо общо с убийството на Боб Дод.

Последва тишина. После:

— Правите си шега, нали?

— Не — отвърна Грейс. — Търся някой, който е познавач Боб Дод.

— Аз го познавах — каза мъжът с по-мек тон.

— Добре ли го познавахте?

— Достатъчно добре. Какво всъщност искате?

— Знаете ли върху какъв случай е работил напоследък?

— Вижте, госпожо, разполагате ли с някаква информация за убийството на Боб? Ако разполагате, забравете за големите сензации и просто я споделете с полицията.

— Нищо подобно.

— Тогава какво?

— Преглеждах някои стари телефонни сметки и разпечатки.

Моят съпруг е говорил с Боб Дол малко преди убийството му.

— А вашият съпруг е?

— Няма да ви кажа. Може всичко да е просто случайно съвпадение.

— Но вие казахте, че съпругът ви е изчезнал.

— Да.

— И вие проследявате телефонното обаждане, за което споменахте?

— Не разполагам с нищо друго — отговори Грейс. Последва пауза, след което мъжът каза:

— Ще трябва да потърсите други нишки.

— Няма откъде.

Пауза.

— Лошото е, че и аз не знам. Боб не ми е споделял нищо.

— Все с някого е споделял.

— Бихте могли да се обърнете към съпругата му.

Грейс за малко да се плесне по челото. Как можа да не се сети за нещо толкова близко до ума?

— Знаете ли как бих могъл да се срещна с нея?

— Нямам представа. Срещал съм я само един-два пъти.

— Как се казва?

— Джилиан.

— Джилиан Дод?

— Предполагам.

Тя си записа.

— Можете да опитате и с още един човек. Бащата на Боб — Робърт старши. Той трябва да е към осемдесетгодишен, но двамата бяха много близки.

— Знаете ли адреса му?

— Да, той е в някакъв старчески приют в Кънектикът. Изпратихме нещата на Боб там.

— Нещата?

— Изпразних саморъчно бюрото му и прибрах всичко в един кашон.

Грейс се навъси:

— И изпратихте кашона в приюта?

— Да.

— А защо не на жена му Джилиан?

Той помълча малко, после отвърна:

— И аз не знам. Мисля, че тя малко се смахна след убийството.

Нали е станало пред очите й, та... Изчакайте малко да намеря телефонния номер на приюта...

* * *

Искаше ѝ се да седне до болничното легло. Беше виждала това във филмите и телесериалите — всеотдайната съпруга обикновено седи до ложето и държи ръката на любимия. Но в тази стая имаше само сгъваемо легло, което може би щеше да свърши работа по-късно, засега обаче ѝ се налагаше да стои права. От време на време присядаше на ръба на депото, но за малко, тъй като се опасяваше да не смути покоя на Майк. И пак ставаше. Стоеше права. Сякаш бе на покаяние.

Братата зад нея се отвори и непознат мъжки глас попита:

— Как сте?

— Добре — отвърна тя, без да се обръща.

— Имали сте късмет.

Шарлейн кимна:

— Все едно съм спечелила от лотарията.

Тя опипа превръзката на челото си. Имаше незначителни одрасквания и евентуално леко мозъчно сътресение.

— Как е съпругът ви?

Шарлейн не се осмели да даде категоричен отговор на този въпрос. Куршумът бе улучил Майк във врата. Той все още не беше

дошъл в съзнание, макар лекарите да я бяха осведомили, че според тях „най-лошото“ е минало, каквото и да означаваше това.

— А господин Сайкс оцеля — продължи мъжът зад гърба ѝ. — Благодарение на вас. Дължи ви живота си. Още няколко часа в онази вана и...

Най-сетне Шарлейн се обрна и видя, че е поредният полицай. От надписа на ръката му ставаше ясно, че е от полицейското управление в Каселтън.

— Следователите от Хо-хо-къс вече говориха с мен.

— Това ми е известно.

— Не знам нищо повече от онова, което им казах, офицер?...

— Пърлмътър. Капитан Стюарт Пърлмътър.

Тя пак погледна към леглото. Виждаше се как коремът на Майк се вдига и спада като напомпван в газостанция. През последните години бе напълнял и дори спокойното дишане го затрудняваше.

— Кой е в момента с децата ви? — попита Пърлмътър.

— Братът и снахата на Майк.

— С нещо да ви помогна?

— Не.

— Прегледах показанията ви.

Тя не каза нищо.

— Ще позволите ли да ви задам няколко уточняващи въпроса?

— Не съм сигурна, че разбирам — каза Шарлейн.

— Моля?

— Живея в Хо-хо-къс. Какво общо има с Каселтън?

— Просто помагам.

Тя кимна неубедено.

— Разбирам.

— Според вашите показания вие сте погледнали през прозореца на спалнята си и сте видели, че в задния двор на господин Сайкс тайникът за ключа е отворен. Така ли е?

— Да.

— И това е причината, поради която сте извикали полицията?

— Да.

— Познавате ли господин Сайкс?

Тя сви рамене, приковала поглед във все така мърдащия корем на Майк.

— Колкото за едно „здрасти“.

— Просто като съсед, така ли?

— Да.

— Кога за последен път говорихте с него?

— Не съм. В смисъл: никога не съм говорила с него.

— Като се изключат съседските поздрави?

Тя кимна.

— И кога за последен път се поздравихте?

— Не си спомням точно. Може би преди около седмица.

— Малко съм объркан, госпожо Суейн, и се надявам да ми помогнете. Видели сте тайника в задния двор отворен и сте решили да се обадите в полицията...

— Видях и някакво движение.

— Моля?

— Някакво движение в къщата.

— Движение на някого вътре?

— Да.

— Как разбрахте, че това не е господин Сайкс?

— Не съм, но нали видях тайника.

— Отворен?

— Да.

— Разбирам. И свързахте едното с другото?

— Точно така.

Пърлмътър кимна, сякаш бе получил внезапно просветление:

— И ако тайникът е бил използван от господин Сайкс, той нямаше да го остави отворен. Това ли си мислехте?

Шарлейн не отвърна нищо.

— Защото, вижте кое ми е странно, госпожо Суейн: Защо на човека, проникнал в къщата и нападнат господин Сайкс, му е трябвало да оставя тайника отворен по толкова видим начин?

Мълчание.

— И нещо друго. Господин Сайкс е бил малтретиран най-малко двайсет и четири часа преди да го намерим. Мислите ли, че тайникът е бил отворен през цялото това време?

— Не мога да знам.

— Предполагам, че не можете да го знаете. А защо вие и вашият съпруг тръгнахте да го проследявате? Имам предвид човека,

проникнал в къщата на Сайкс.

— Казах на другия полицай...

— Искали сте да помогнете на нас. Да не загубим дирите му.

— А и ме беше страх.

— От какво?

— От това, че е знаел, че аз съм извикала полицията.

— Как сте разбрали, че е знаел?

— Когато полицейската кола пристигна, аз гледах през прозореца. Той се обърна, погледна към нашата къща и ме видя.

— И сте решили, че може да ви отмъсти?

— Не знам точно. Бях толкова изплашена...

Пърлмътър кимна отново с подчертано разбиране:

— Всичко горе-долу пасва. Е, някои подробности не съвсем, но в повечето случаи е така.

Шарлейн не го погледна.

— Казвате, че е карал Форд Уиндстар — продължи Пърлмътър.

— Точно така.

— И с него излезе от гаража, така ли?

— Да.

— Видяхте ли регистрационния номер?

— Не.

— Хм... Защо според вас го е направил?

— Кое?

— Вкарал е колата си в гаража.

— Нямам идея. Може би за да не я види никой.

— Добре, звуци разумно.

Шарлейн взе ръката на мъжа си в своята. Спомни си за последния път, когато си бяха държали ръцете — преди два месеца, когато бяха отишли да гледат една романтична комедия с Мег Райнън. Странно, че Майк сипадаше по сапунени мелодрами. Очите му се навлажняваха, когато гледаше сиропени истории. А в реалния живот тя го бе виждала да плаче само веднъж — когато умря баща му. На такива филми обаче лицето му се изкривяваше и се виждаше, че сълзи напират в очите му. Та онази вечер той бе хванал ръката ѝ и сега я измъчваше споменът, че това я бе оставило равнодушна. Дотолкова ли нищо не означаваше вече за нея този възпълен мъж?

— А сега, ако обичате, бихте ли ме оставили сама? — помоли тя Пърлмътър.

— Знаете, че не мога.

Тя затвори очи.

— Разбрах, че имате данъчен проблем — додаде той.

Тя мълчеше.

— Затова сте се обаждали сутринта в компанията за данъчни консултации H&R, нали така? А там работи господин Сайкс.

Шарлейн не искаше да пуска ръката на Майк, но ѝ се стори, че тя самата я отблъсква.

— Госпожо Суейн?

— Не тук — каза Шарлейн на Пърлмътър, пусна ръката на Майк и стана. — Не тук пред съпруга ми.

ГЛАВА 22.

Обитателите на старческите домове са винаги намираеми и се радват на всеки посетител.

С тази мисъл Грейс набра телефонния номер и жизнерадостен женски глас каза:

— Старчески дом „Сияйна звезда“!

— Бих искала да знам кои са часовете ви за посещения — каза Грейс.

— Нямаме такива! — все така радостно обяви жената.

— Моля?

— Нямаме часове за посещения. Можете да посетите всекиго по всяко време на денонощето.

— О! Бих искала да посетя господин Робърт Дод.

— Боби? Добре, ей сегичка ще ви свържа със стаята му. Не, почакайте. Сега е осем. По това време сигурно е в гимнастическия салон. Той обича да се поддържа във форма.

— Има ли начин да си уредя среща с него?

— Предварително? Не е нужно. Просто елате.

Пътят дотам с кола щеше да й отнеме по-малко от два часа. Така щеше да бъде по-добре, отколкото да се впуска в обяснения по телефона, при това без да е съвсем наясно какво точно ще го пита. Пък и с възрастните хора е по-добре да се разговаря лице в лице.

— Смятате ли, че ще е удобно да дойда предобед?

— О, разбира се. Боби не излиза с колата от около две години.

Така че ще е тук.

— Благодаря.

— Няма защо. Приятно ми е.

След като събуди децата и закусва с тях, Грейс ги откарала до автобусната спирка, надяваше се всичко да е наред.

Върна се вкъщи и завари Кора да седи пред компютъра с кротки стонове.

— Какво да направя за теб? — попита я Грейс.

— Като се има предвид как ме цепи главата — в момента ми трябва само анестезиолог.

— Имах предвид да ти направя кафе.

Пръстите на Кора отново затанцуваха по клавиатурата, после тя се приведе към монитора и сръещи вежди.

— Нещо тук не е наред.

— Със съобщенията ли?

— Не получаваме никакви отговори.

— И на мен ми направи впечатление.

Кора се облегна назад. Грейс застана до нея, гризейки кожичка на пръста си. След няколко секунди Кора пак се приведе напред.

— Я да пробвам — влезе в „напиши писмо“, изчатка набързо нещо и го прати.

— Какво правиш? — попита Грейс.

— Пратих съобщение до наш адрес. Искам да видя дали ще пристигне.

Те изчакаха. Никакво съобщение не се появи.

— Хм — Кора пак се облегна назад. — Или нещо изобщо не е наред с имайлите, или Гъс е прецакал работата.

— Как ще разберем кое от двете е?

Кора се загледа в монитора.

— С кого говори по телефона сутринта?

— Със старческия дом, в който се намира Боб Дод. Днес преди обед ще го навестя.

— Добре — отрони Кора, без да откъсва поглед от екрана.

— Какво има? — попита Грейс.

— Нещо с телефонните сметки, но едва ли е кой знае какво — отвърна Кора и продължи да чука по клавишите. — Ако се окаже от значение, ще ти съобщя веднага.

* * *

В края на краищата с цялата си настойчивост Пърлмътър изкопчи от Шарлейн старательно пазената ѝ тайна, но по-добре да не бе я насиливал. Шарлейн имаше право да я крие, пък и разкриването ѝ,

освен че бе смущаващо и за двамата, не помагаше ни най-малко за разследването.

Сега той седна, разтвори бележник, написа в него думата „Уиндстар“ и прекара около петнайсет минути в рисуване на кръгчета около нея.

Форд Уиндстар.

Каселтън не беше малко и заспало градче. В него имаше трийсет и осем щатни полицаи. Те работеха по случаите на обири, проверяваха съмнителните коли, държаха наркоплъсъорите далеч от училищата, разследваха вандалщини, справяха се с уличните задръствания, неправилното паркиране, автопроизшествията. Правеха всичко възможно да предпазят града от урбанистичния упадък, идващ откъм Патерсън, отстоящ на три мили. Проверяваха и безброй фалшиви тревоги.

Пърлмътър никога не бе стрелял със служебния си револвер, освен по време на тренировки в стрелбището. Иначе не му се беше случвало да изважда оръжието си при изпълнение на професионалните задължения. През последните три десетилетия бе имало само три случая на насилиствена смърт, и при трите извършителите бяха заловени за часове. В единия от тях пиян бивш съпруг бе решил да докаже безсмъртната си любов към изоставилата го жена, като я убие и след това убие себе си. Екссъпругът бе успял да осъществи само първата част от плана си — с два изстрела бе пръснал главата на бившата си, но както при всяко нещо в патетичния си живот после се бе провалил. Оказалось се, че е заредил само два патрона. След час вече беше в ареста. Жертва номер две беше юноша побойник, убит от тормозен от него хилав съученик. След което тормозеният маляк прекара три години в поправителен дом и там разбра какво са истински побои и тормоз. Последният случай бе с умиращ от рак мъж, който бе убедил четирийсет и осем годишната си жена да сложи край на страданията му. Тя бе изпълнила желанието му. И получи условна присъда, в справедливостта на която Пърлмътър се съмняваше.

Що се отнася до стрелбите, имаше ги бол в Каселтън, но повечето бяха със самоубийствен характер. Пърлмътър не беше сигурен в сигурността на контрола върху притежанието на оръжие — отличен опит знаеше, че оръжията, купени за самозащита, по-често —

много-много-много по-често — биваха употребявани за самоубийства и съвсем рядко за отбрана.

Форд Уиндстар. Той загради думите с още едно кръгче.

Сега, след всичките години служба, имаше случай, който включваше и опит за убийство, и странно отвличане, и необичайно брутално нападение, а и дявол знае какво още. В левия горен ъгъл написа „Джак Лосън“, в десния — „Роки Конуел“. И двамата изчезнали мъже са минали през контролния пункт към съседния щат по едно и също време. Пърлмътър ги свърза с една линия.

Взаимовръзка номер едно.

По-долу вляво Пърлмътър изписа „Фреди Сайкс“ — жертвата на брутално покушение. А вдясно — „Майк Суейн“, потенциален смъртник. Тук взаимовръзка номер две беше очевидна. Съпругата на Суейн беше видяла извършителя на двете действия — як китаец, сякаш изскочил от някой стар филми за Джеймс Бонд.

Но всъщност нищо не свързваше помежду им четирите случая. Липсваща връзка между двамата изчезнали мъже и енигматичния азиатец. Освен може би едно: Форда Уиндстар.

При изчезването си Джак Лосън е карал син Форд Уиндстар. Азиатецът също е карал син Форд Уиндстар, когато е напуснал къщата на Сайкс и е стрелял по Суейн.

Но тази предполагаемо свързваща нишка беше доста тънка. В това предградие колите Форд Уиндстар бяха като силиконовите имплантанти в стриптийз клуб. Така че, без да е за пренебрегване, тази връзка не беше особено сигурна. И все пак като извод:

Всичко е никак взаимосвързано.

Пърлмътър не знаеше как, пък и още беше твърде рано да се вгъльбява в размисли по въпроса. Първо техническите лица и лабораторията да свършат своята работа. Да претърсят къщата на Сайкс за пръстови отпечатъци и косми. Да се очертае картинаката. Вероник Балтръс, техният безподобен компютърен гений, да прерови за информация компютъра на Сайкс. Прекалено е рано за премисляне и догадки.

— Капитане! — прозвуча гласът на Дейли.

— Какво има?

— Намерихме колата на Роки Конуел.

— Къде?

— Нали знаете паркинга за връзка с градския транспорт на път номер седемнайсет?

Пърлмътър свали очилата си за четене.

— В долната част?

Дейли кимна:

— Ясно ми е. Звучи неправдоподобно, след като знаем, че е напуснал щата.

— Кой я намери?

— Пепе и Палян.

— Кажи им да останат на място и да охраняват. Ще отидем да обследваме возилото.

ГЛАВА 23.

Шофирайки, Грейс си бе пуснala диск на „Колдплей“ с надежда да се поразсее, но резултатът беше спорен.

Тя донякъде разбираше какво ѝ се е случило, без да се нуждае от специална интерпретация. Но истина беше твърде жестока, просто парализираща. Може би подобни неща раждат и сюрреализма, си помисли тя — стремежът за себе съхранение, за самоопазване чрез филтриране на действителността. Дали, за да събере сили да намери съпруга си, да не прибегне именно до сюрреалистично виждане на произходящото, вместо да се гърчи и да се свива на кълбце пред безпощадното око на голата истина?

Клетъчният ѝ телефон иззвъня. Погледна името, което се изписа. Не, не беше Джак. Кора.

— Здрави.

— Не се наемам да определя новините като добри или лоши, така че нека ти ги изложа такива, каквито са. Коя искаш да чуеш първо — странната или още по-стрannата? — изстреля Кора.

— Странната.

— Не мога да се свържа с Гъс. Не отговаря. Включва се само гласовата му поща.

Точно в този момент като по ирония CD-то начена мрачно парче, озаглавено „Shiver“. „Зловеща тръпка“. Грейс бе хванала здраво волана с две ръце, придържаше се в средната лента и спазваше с точност скоростното ограничение. Колите профучаваха и от двете ѝ страни.

— А още по-стрannата?

— Спомняш ли си, че искахме да проверим обажданията отпреди две вечери? На Джак?

— Да.

— Ами аз се обадих в телефонната компания, представяйки се за теб. Предположих, че няма да възразиш.

— Правилно си предположила.

— Единственото му обаждане през последните три дни е до твоя кметъчен телефон вчера.

— Обаждането му, докато бях в полицейското управление.

— Точно така.

— Не виждам кое му е странното.

— Нищо. Странното се отнася за домашния ви телефон.

— А именно?

— Обаждането в офиса на сестра му.

— Да, което установих, като натиснах „redial“.

— Та как беше името на сестра му?

— Сандра Ковал.

— Точно така. Сандра Ковал. Тя ти беше казала, че не е била там и не са говорили.

— Да.

— Но са говорили цели девет минути.

Тръпка премина по цялото ѝ тяло. Грейс стисна още по-здраво волана.

— Значи ме е излъгала.

— Така изглежда.

— Това е все пак някаква следа. Досега Сандра се бе очертала като задънена улица. А вече става ясно, че по някакъв начин е замесена.

— От което какво следва?

— Не знам — отвърна Грейс. — Предполагам, че ще се стигне до конфронтация.

След като приключиха разговора, Грейс отби да зареди колата.

Поседя вътре в размисъл. После слезе, за да си купи бутилка минерална вода. И реши, че няма време за излишен финес и трябва да се обади на Сандра.

Беше запаметила в мобилния си телефон номера на адвокатската кантора „Бъртън и Кримстайн“. Набра го и след две позвънявания оттам вдигнаха, поискав да говори със Сандра Ковал. Беше изненадана, когато почти веднага чу гласа ѝ:

— Ало?

— Ти ме излъга.

Сандрата Ковал запази мълчание. Грейс тръгна към колата си.

— Говорили сте с Джак и разговорът ви е продължил девет минути.

Пак мълчание.

— Какво става, Сандро?

— Не знам.

— Защо ти се обади Джак?

— Сега затварям. И те моля повече да не ми се обаждаш. Каза, че вече ти е позвънил.

— Да.

— Съветът ми е да изчакаш, докато ти се обади пак.

— Не искам съвета ти, Сандро. Искам да знам какво ти каза Джак.

— Мисля, че трябва да спреш.

— Да спра какво?

— От мобилен телефон ли ми се обаждаш?

— Да.

— Къде се намираш?

— На бензиностанция в Кънектикът.

— Защо?

— Сандро, искам да ме изслушаши. Ти си последният човек, които е говорил със съпруга ми, преди той да изчезне. Но ме изльга. И не искаш да ми кажеш какво ти е съобщил. Защо пък аз да ти казвам каквото и да било?

— Правилна забележка, Грейс. Сега ти ме изслушай. Преди да затворя телефона, ти давам последна препоръка: върни се вкъщи и се грижи за децата си.

И връзката прекъсна. Грейс се качи в колата и се опита отново да набере Сандро, но никой не отговори. Сега какво? Да пробва отново да се видят очи в очи?

Тя подкара колата. След около две мили видя табелата за старческия дом „Сияйна звезда“. Спомни си за времето, прекарано в болницата, спомни си училищните години. Помисли си за цикличността на живота. Започваш го в някоя от тези тухлени постройки и го завършваш пак там.

Старческият дом „Сияйна звезда“ обаче представляваше триетажен псевдовикториански хотел с купички и портици в жълт цвят и ужасен алуминиев обков. Пространството пред него бе така

старателно изравнено, че приличаше на застлано с балатум. Положеното усилие всичко да вдъхва бодрост прехвърляше мярката. Цялостният ефект напомни на Грейс за ЕПКОТ Сентър в Света на Дисни — хубава имитация, но имитация^[1]. До портала старица в люлеещ се стол четеше вестник. Тя поздрави Грейс с добро утро и Грейс отвърна на поздрава ѝ. Фоайето също бе замислено с претенции за малко по-старинен вил. По стените в претруфени рамки висяха маслени картини, сякаш купени от разпродажба по \$ 19,99 парчето. Репродукцията си е винаги репродукция дори да не сте виждали на живо картини на Реноар или Хопър.

Иначе помещението се оказа изненадващо пренаселено. От възрастни хора, разбира се, в различни стадии на възрастовите промени. Едни ходеха нормално, други се тътреха едва-едва, трети си помагаха с бастуни или патерици, четвърти бяха в инвалидни колички. Някои изглеждаха бодри, други придрямваха. Ако и всичко да блестеше от чистота, все пак във въздуха се чувстваше миризът на старческа плът, неотвратимо вървяща към тлен, и дори освежителният спрей, с който се бяха постарали да напръскат, не можеше да го маскира.

Единствената млада личност в помещението — жена на около двайсет и пет години — седеше зад едно писалище, което също трябваше да минава за старинно, но приличаше на доставено от „Бомбай Къмпани“. Тя се усмихна на Грейс.

— Добър ден. Аз съм Линдзи Баркли.

Грейс позна гласа, който бе чула по телефона.

— Дойдох да се видя с господин Дод.

— Боби е в стаята си. Етаж втори, стая двеста и единайсета. Ще ви заведа дотам.

Линдзи беше хубавичка с хубостта на младите същества, имаше усмивката и ентузиазма на невинните и новопокръстените.

— Имате ли нещо против да се качим по стълбите? — попита тя.

— Ни най-малко.

Обитателите на дома спираха да поздравят. Линдзи жизнерадостно отвръщаща на всеки поздрав, не подминаваше никого. Грейс дори не се усъмни дали всичко това не е шоу за посетителите. Линдзи знаеше всяко име, всекиму намираше да каже и по нещо лично, което обитателите видимо оценяваха.

— Май повечето са жени — отбеляза Грейс.

— Още в училище веднъж чух по радиото, че в домове като този жените са общо пет пъти повече от мъжете.

— О!

— Така е. А Боби се шегува, че цял живот се е надявал на подобни старини.

Грейс се усмихна.

Линдзи махна с ръка.

— Но това са само приказки. Жена му — той я нарича „моята Моди“ — е умряла преди около трийсет години. Надали оттогава въобще е поглеждат жена.

Коридорите бяха в тревисто зелено и розово. По стените бяха окачени всеизвестните репродукции на Норман Рокуел, играещите покер кучета на Кулидж, черно-бели снимки от стари филми като „Казабланка“ или „Непознати във влака“. Грейс понакуцваше до Линдзи, която го забеляза — видя няколко бързи нейни погледа, — но естествено не каза нищо.

— Тук, в „Сияйна звезда“, различните зони са посветени на различни теми. Този „квартал“ се нарича „Носталгия“. Смятаме, че обитателите го намират приятен.

Спряха пред врата с табелка „Б. Дод“. Линдзи почука, после извика:

— Боби!

Не последва никакъв отговор, тогава тя отвори вратата. Озоваха се в неголяма, но уютна стая. Вдясно имаше малък кухненски бокс. Върху масичка беше подпряна — така че да се вижда и от входа, и от леглото — увеличена черно-бяла снимка на много красива жена от типа на Лена Хорн може би на около четирийсет, но човек не можеше да бъде сигурен, тъй като снимката беше твърде стара.

— Това е неговата Моди.

Грейс кимна, загледана в този обрамчен в посребрена рамка образ. Замисли се отново за „своя Джак“. За пръв път допусна вероятността за най-лошото: можеше никога вече да не го види. Никога да не го прегърне, никога да не се смее на изтърканите му шагички. И — помисли си го тук — да не остане заедно с него.

— Добре ли сте? — попита Линдзи.

— Да, да.

— Боби трябва да е горе с Айра от „Реминисценция“. Играят карти.

Тръгнаха си от стаята.

— „Реминисценция“ друг хм... „квартал“ ли е?

— Не. Така наричаме трети етаж. Той е отреден за обитателите ни с Алцхаймер.

— О!

— Ира не разпознава собствените си деца, но все още е много добра в покера.

Отново бяха в коридора. Чак сега Грейс обърна внимание, че до вратата на Боби Дод има нещо като витринка. Тя се вгледа. Вътре висяха куп медали, военни, а и спортни, потъмнели от времето. Имаше и фотографии от различни периоди в живота на Боб. Едната беше на убития му син, същата, която Грейс бе видяла на монитора снощи.

Линдзи отбеляза:

— Мемориална витрина.

— Хубава е — каза Грейс, понеже не знаеше какво друго да каже.

— Всеки пациент има такава до вратата си. Това е начин да се представиш пред останалите.

Грейс кимна. Цял един живот, сумиран в рамка двайсет на трийсет сантиметра. Като всяко нещо тук — едновременно уместно и зловещо.

До третия етаж се качиха с асансьор с кодирано табло.

— За да не се мотаят обитателите постоянно нагоре-надолу — обясни Линдзи.

В което също имаше и смисъл, и ограничение.

Етажът, наречен „Реминисценция“, беше уютен, подреден и злокобен. Някои от пребиваващите те кимаха все още нормален вил, но повечето бяха клюмнали като вехнешци цветя в инвалидните си колички. Едни тътреха нозе, други си говореха сами. Почти всички бяха с безжизнени празни погледи.

Една жена, вероятно наближаваща деветдесетте, тръгна към асансьора, подрънквайки връзка ключове в ръка.

Линдзи я попита:

— Къде отиваш. Сесил?

Старицата се обърна.

— Трябва да взема Дани от училище. Сигурно ме чака вече.

— Всичко е наред — каза й Линдзи. — До края на часовете остават още два часа.

— Сигурна ли сте?

— Разбира се. Виж, нека първо хапнем, после ще отидеш да прибереш Дани. Става ли?

— Днес е на урок по пиано.

— Знам.

Един от персонала дойде и отведе Сесил. Загледана след тях, Линдзи обясни:

— С нашите пациенти с напреднал Алцхаймер използваме терапия на потвърждението.

— Терапия на потвърждението?

— Не спорим с тях, не им натрапваме истината. Не ѝ обяснявам например, че Дани е вече на шестдесет и две годишен банкер с трима внуци. Просто им отклоняваме вниманието.

Тръгнаха по коридора, тоест из „квартала“, пълен с кукли като деца в естествен ръст, имаше и плюшени мечета.

— Да не си играят на кукли? — попита Грейс.

— Онези, които са все още в час. Това им помага при срещите с правнуците.

— А другите?

— Някои се мислят за млади майки. Това ги успокоява.

Съзнателно или не, ускориха крачка. След секунди Линдзи леко повика:

— Боби!

Боби Дод се надигна от масата за игра на карти. Това, което от пръв поглед можеше да се каже за него, бе, че е спретнат. Имаше жив и свеж вид. Лицето му бе черно и набраздено с дълбоки бръчки като кожа на алигатор. Беше издокаран елегантно със спортно сако от туид, мокасини в тон, червено фишу и червена кърпичка в горния джоб. Сивата му коса беше късо подстригана и гладко сресана.

Той запази весел вид, когато Грейс му обясни, че искала говорят за убития му син. Тя дебнеше за никакъв израз на скръб: сълзи в очите или потреперване на гласа, но не установи нищо подобно. Наистина се стремеше да му говори със заобикалки, но все пак дали е възможно голямата жизнена трагедия да не бе засегнала стареца така, както би засегнала всеки други? Дали с възрастта някои хора при перспективата

за близкия им земен край не се изпълват със себичност като защитен механизъм?

Боби прояви желание да помогне, но не му беше известно кой знае колко. Грейс почти веднага го установи. Неговият син го беше посещавал два пъти месечно. Да, нещата на Боб му бяха изпратени опаковани, но той дори не ги е отворил.

— Те са в склада — каза Линдзи.

— Имате ли нещо против да ги видя? — попита Грейс.

— Разбира се, че не, детето ми — потупа я по коляното Боби Дод.

— Ще трябва да ви ги изпратим — каза Линдзи, — защото складът е далеч оттук.

— Много е важно.

— Мога да уредя да стане експресно.

— Благодаря ви.

След това Линдзи ги остави насаме.

— Господин Дод... — започна Грейс.

— Наричай ме Боби, ако обичаш.

— Боби — поде пак Грейс, — кога синът ти идва за последен път?

— Три дни преди да бъде убит.

Той отговори бързо, без да се замисля. Но тя все пак най-сетне забеляза някакво трепване зад фасадата, което я накара отново да се замисли за възрастта: дали наистина притъпява болезнеността, или просто прави маската по-изкусна?

— Видя ли ти се тогава различен от друг път?

— Различен ли?

— По-тревожен или нещо подобно.

— Не. А и да е било така, не съм го забелязал.

— За какво си говорихте?

— Никога нямахме да си казваме кой знае колко. Понякога споменавахме майка му. Повечето време просто гледахме телевизия. Тук имаме кабелна.

— Джилиан идваше ли с него?

— Не — отсече моментално.

През лицето му мина сянка.

— Тя въобще идваше ли?

- Понякога.
- Но не и последния път.
- Точно така.
- Това изненадали те?
- Това ли? Това не ме изненада — натърти той.
- Защо, кое те е изненадало?

Той отвърна поглед и прехапа устна.

- Тя не дойде на погребението.

Грейс си помисли, че не е чула добре. Боби Дод кимна, сякаш прочел мислите й:

- Точно така. Собствената му жена.
- Имаха ли съпружески конфликти?
- И да са имали, Боб не ми е казват нито дума.
- Имат ли деца?
- Не — той понагласи фишуто и попита на свой ред: — Защо ровите във всичко това, госпожо Лосън?
- Просто Грейс.

Той я гледаше с очи, изпълнени с мъдрост и тъга. Може би обяснението за привидната старческа студенина е по-просто: тези очи са видели много злощастия, те не желаят да виждат повече.

— Собственият ми съпруг изчезна — каза Грейс. — Имам чувството, не знам, струва ми се, че двата случая са някак свързани.

- Как се казва съпругът ти?

— Джак Лосън.

Той поклати глава. Това име не му говореше нищо. Тя го попита дали няма някакви координати на Джилиан Дод. Той пак поклати глава. Тръгнаха към асансьора. Боби не знаеше кода, така че надолу ги придружи един санитар. Спуснаха се до партера в мълчание.

Когато стигнаха до външната врата, Грейс му благодари за любезността.

- Обичаш съпруга си, нали? — попита я Боби Дод.

— Много.

— Надявам се да си по-борбена от мен — отрони той и се върна навътре.

Грейс си помисли за снимката в посребрена рамка в стаята му. И излезе навън.

[1] EPCOT Center (Experimental Prototype Community of Tomorrow, Експериментален прототип на общност на бъдещето) — международни павилиони, посветени на историята и културата на народите по света. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 24.

Пърлмътър си даде сметка, че нямат законно право да отворят колата на Роки Конуел.

Той попита Дейли:

— Дибартола на служба ли е днес?

— Не.

— Обади се на съпругата на Роки Конуел. Попитай я дали има никакви резервни ключове за колата. Кажи ѝ, че сме я намерили и че искаме позволението ѝ да я претърсим.

— Тя му е бивша съпруга. Ще важи ли позволението ѝ?

— За този случай — да.

Това не им отне много време. Жената се оказа готова да съдейства. Отидоха до апартамента ѝ на Мейпъл Стрийт и Дейли се качи да вземе ключовете. След пет минути бяха пак на паркинга.

Обективно погледнато, оставена тук кола не бе причина за подозрения. Тъкмо обратното. Хората паркираха колите си на това място, което беше отправна точка за много дестинации. Един автобус откарваше желаещите до сърцето на Манхатън. Друг отиваше на север близо до Джордж Уошингтън Бридж. Имаше автобуси до трите близки международни летища — Кенеди, Да Гуардиа, Нюарк Либърти, откъдето човек можеше да отлети навсякъде по света. Така че намирането на колата на Роки Конуел тук не представляваше само по себе си нещо необичайно.

Поне на пръв поглед.

Поне за Пепе и Пашаян, двамата полицаи, които пазеха колата. А дори и за Дейли. Личеше по безучастните им лица — не очакваха оттук да изскочи следа.

Пърлмътър загледа колата, а Пепе подхвърли:

— Капитане, дали да не разпитаме продавачи на билети. Може някой от тях да е продал билет на Конуел и да си го спомни.

— Не вярвам — отвърна Пърлмътър.

Доловили особена нотка в гласа на началника си, тримата гледи мъже се спогледаха. Пърлмътър нищо не обясни.

Колата на Конуел беше Тойота Селика. Малка кола стар модел. Но големината и възрастта ѝ нямаха значение. Нито пък имаше значение това, че металните части бяха разядени от ръжда, че тасовете на две от колелата липсваха, а другите е бяха така мръсни, че не личеше къде свършва металът и къде започва гумата. Не това занимаваше Пърлмътър.

Той се бе загледал в задницата на колата с мисъл за онези малки градчета от хорър филмите, където стават странни неща, пък и местните жители започват да се държат странно, тайнствени убийства следват едно подир друго, а местният доблестен шериф е безсилен да направи каквото и да било. Точно това си мислеше Пърлмътър, защото отзад, откъм багажника, колата бе клекнала.

Съвсем явно клекнала.

И обяснението беше едно-единствено: в багажника има нещо тежко.

Разбира се, то можеше да е какво ли не. Роки Конуел е бил футболист. Вероятно е помпал мускули. Може би е сложил вътре гири, за да ги откара в апартамента на Мейпъл Стрийт, където живееше бившата му жена. Тя май беше угрожена за него. Били в процес на сдобряване. Така че с оглед на връщането си при нея Конуел може да бе натъпкал в багажника на колата всевъзможни свои вещи.

Подрънквайки с ключовете, Пърлмътър се приближи до Тойотата. Дейли, Пепе и Пашаян останаха зад него. Той се спря и подуши въздуха. Не долови нищо. Пъхна ключа в ключалката и го завъртя. После вдигна капака. И сега вече лъхна мириз, чийто произход беше несъмнен.

В багажника беше натъпкано нещо като сгънат матрак. Освободено от натиска на капака, то отскочи нагоре и навън като пружинено човече в кутия. В паважа се удари глава и Пърлмътър инстинктивно отскочи назад.

Но ударът не беше от значение. Роки Конуел и без това си беше мъртъв.

ГЛАВА 25.

Грейс пое по Уошингтън Бридж, после по Джоунс Роуд и спря да хапне в китайски ресторант, наречен, колкото и да е невероятно, „Баумгарц“.

Докато ядеше, се опита да забрави чувството за самота и да събере мислите си. Какво всъщност се беше случило? За вчера — нима наистина беше толкова скоро? — беше прибрала снимките от ателие „Фотомат“. Нищо повече. Жivotът ѝ беше чудесен. Имаше съпруг, когото обожаваше, и две прекрасни будни дена. Имаше и време да рисува. Всички бяха здрави и семейството разполагаше с достатъчно пари в банката. И след това бе попаднала на някаква стара фотография, а после...

Почти беше забравила за Джош Бялото мъхче.

Той именно бе проявил филмчето. И бе напуснал ателието веднага след като тя си взе снимките. И несъмнено той бе пъхнал проклетата снимка в плика с нейните.

Тя грабна клетъчния си телефон и поиска от „Телефонни справки“ номера на „Фотомат“ в Каселтън. След третото позвъняване някой вдигна.

— Студио „Фотомат“.

Никакво съмнение: това беше гласът на отегчения млад тип Бялото мъхче. Отново е в ателието.

Първият ѝ импулс беше да затвори, но ѝ дойде на ум, че това може да го стресне някак и да го накара пак да изчезне. Така че с променен глас и леко веселяшки тя попита в колко затварят.

— Нормално — в шест — отвърна Бялото мъхче.

Грейс понечи да му благодари, но той затвори на секундата. Тя извади пари за сметката и тръгна към колата, едва сържайки се да не спринтира. Мина по път № 4, после по плетеница от пресечки и паркира недалеч от „Фотомат“. В този момент иззвъння клетъчният ѝ телефон.

— Ало?

— Обажда се Карл Веспа.

— А, здравей!

— Съжалявам за вчера. Задето ти сервирах сюрприза с Джими Екс.

Тя се поколеба дали да не му каже за късната визита на същия, но реши, че не е моментът.

— Няма нищо.

— Знам, че това не те интересува особено, но Уейд Лерю май излиза на свобода.

— Може би така е редно да стане — отвърна тя.

— Може би — повтори Веспа, но в гласа му нямаше и капка убеденост. — Сигурна ли си, че не се нуждаеш от охрана?

— Абсолютно.

— Ако все пак промениш мнението си...

— Ще се обадя.

Последва странна пауза.

— Нещо ново за съпруга ти?

— Не.

— Той има ли сестра?

Грейс премести телефончето на другото си ухо.

— Да. Защо?

— Сандра Ковал ли се казва?

— Да. Но какво общо...

— Ще говорим по-късно.

И затвори. Грейс остана загледана в телефона си. Какво, по дяволите, означава всичко това? Поклати глава. Няма смисъл сега да му звъни. Трябва да се съредоточи.

Взе чантата си и забързано закуцука към „Фотомат“. Кракът я болеше и вървеше мъчително. Сякаш някой я беше хванат за глазена и тя трябваше да го мъкне със себе си.

Ненадейно мъж в делови костюм се появи насреща ѝ.

— Госпожа Лосън?

Грейс го погледна, мина ѝ странна мисъл: костюмът му беше почти с цвета на пясъчно русата му коса. И сякаш бяха изработени от едно и също.

— Какво има? — попита тя.

Мъжът бръкна в джоба си, извади снимка и я поднесе пред очите й, така че тя да може да я види максимално добре.

— Вие ли пуснахте това в интернет?

И Грейс видя точно тази част от мистериозната фотография, която беше пуснала в мрежата.

— Кой сте вие?

Русокосият мъж отговори:

— Името ми е Скот Дънкан. Аз съм от Федералната прокуратура, а това — посочи блондинката със зачеркнатото с кръстче лице, която гледаше към Джак — е сестра ми.

ГЛАВА 26.

Пърлмътър съобщи новините на Лорейн Конуел по възможно най-деликатен начин.

Полицейското поприще много пъти му бе налагало да става вестител на лоши новини. Обикновено те се отнасяха за автопроизшествия на път № 4 или Гарън Стейт Паркуей. Лорейн първо избухна в ридания, но после застина вцепенена. Реакциите при внезапно нещастие са различни. Един проумява веднага ужасната истина — че няма никога вече да види близък обичан човек. Това е удар — краката му се подкосяват, сърцето му ще се пръсне. Друг не може да понесе такъв внезапен потрес и като самозащита чрез отрицание отказва да приеме на първо време кошмара на случилото се. При трети се проявяват и двете реакции една подир друга.

Лорейн Конуел седеше като парализирана. Само устните ѝ потреперваха. Очите ѝ бяха вече сухи. Изглеждаше смалена и самотна и Пърлмътър почувства спонтанен порив да я прегърне и да я притисне до рамото си.

— Ние с Роки — промълви тя — се канехме пак да се съберем.

Пърлмътър кимна.

— Знаете ли — продължи Лорейн, вдигайки към него виолетови очи, — вината беше моя. Аз го натирих, а не трябваше. Той беше толкова различен, когато се срещнахме. Имаше мечти. Беше сигурен в себе си. Обаче отпадна от спорта и това го съсира, а аз не проявих разбиране.

Пърлмътър пак кимна. Искаше му се да ѝ помогне, да поостане с нея, но наистина не разполагаше с време да слуша пълен животопис. Трябваше да ѝ зададе определени въпроси и да си тръгне.

— Имаше ли някой, който да желае злото на Роки? Имаше ли врагове или нещо от този род?

Тя поклати глава.

— Не. Никакви.

— Бил е в затвора.

— Да. Беше глупаво. Сби се в някакъв бар и не можа да се овладее.

Пърлмътър погледна към Дейли. Те вече бяха събрани сведения за въпросния побой с оглед на възможността жертвата да е отмъстила. Но беше малко вероятно.

— Роки работеше ли?

— Да.

— Къде?

— В бирената фабрика „Будвайзър“ в Нюарк, дето е близо до летището.

— Вчера сте били в нашето управление — каза Пърлмътър.

Тя кимна, загледана право пред себе си.

— Говорили сте с офицер Дибартола.

— Да, той беше много любезен.

— Казали сте му, че Роки не се е приbral след работа.

Тя пак кимна.

— Било е рано сутринта. Казали сте, че предната нощ е работил.

— Точно така.

— Това значи ли нощна смяна във фабrikата?

— Не. Имаше нещо като втора, допълнителна работа.

— В какво се състоеше тя?

— Работодателка му беше някаква жена. Роки не говореше много за това. Май разнасяше някакви призовки.

— Знаете ли името на жената?

— Беше едно непроизносимо чуждестранно име.

Пърлмътър обаче без затруднение изрече:

— Индира Каривала?

— Точно така — погледна го Лорейн Конуел. — Познавате ли я?

Да, той я познаваше. Доста време беше минало оттогава, но я познаваше много добре.

* * *

Грейс подаде на Скот Дънкан фотографията, но сега вече цялата, с всички петима, фигуриращи на нея, а не само частта, която беше

пусната в интернет. Вперил поглед в сестра си, той прокара пръст през лицето ѝ. Грейс отвърна очи.

Бяха в дома ѝ, седнали в кухнята. Бяха говорили около половин час.

— И сте попаднали на това преди два дни? — попита Скот Дънкан.

— Да.

— И съпругът ви е този, така ли? — посочи той Джак.

— Да.

— И той избяга?

— Изчезна, а не избяга — поправи го тя.

— Мислите, че е бил отвлечен?

— Не знам какво точно е станало с него. Знам само, че е в беда.

Все така вперил поглед в старата фотография. Скот Дънкан продължи да питат:

— Защото ви го е намекнал, споменавайки, че се нуждае от свобода?

— Господин Дънкан, бих искала да разбера как попаднахте на снимката и как ме намерихте.

— Вие сте я разпространили чрез спам. Един човек я е видял и ме уведоми. Аз от своя страна открих източника и упражних известен натиск.

— Затова ли не получихме нито един отговор?

Дънкан кимна утвърдително.

— Исках пръв да говоря с вас.

— Казах ви всичко, което знам. Тъкмо се бях запътила да разпитам младежа във „Фотомат“, когато се появихте вие.

— Ние ще го разпитаме, нямайте грижа.

Той продължаваше да не откъсва очи от снимката. Грейс му бе казала всичко, което знаеше, а той не ѝ каза нищо, с изключение на това, че жената от фотографията е сестра му. Грейс посочи задрасканото лице и помоли:

— Кажете ми за нея.

— Името ѝ беше Джери. Говори ли ви нещо?

— Съжалявам, не.

— Вашият съпруг никога ли не го е споменавал? Джери Дънкан.

— Не, доколкото си спомням. А защо „беше“?

— Кое защо?

— Казахте „беше“. „Името ѝ беше Джери.“

Скот Дънкан кимна:

— Тя умря при пожар на двайсет и една годишна възраст. В спалнята си.

Грейс се смрази.

— Учеше в „Тъфтс“, нали?

— Да. Откъде знаете?

Сега вече ѝ се изясни защо лицето на момичето ѝ се бе сторило познато. От снимките във вестниците навремето. Тогава Грейс бе още в период на възстановяване и разполагаше с предостатъчно време да чете цялата преса.

— Спомням си, че четох. Не ставаше ли въпрос за злополука? Късо съединение или нещо от този род?

— Така си мислех и аз. Допреди три месеца.

— Защо, какво е станало?

— Заловиха човек, който се подвизава под името Монте Сканлън. Наемен убиец. Той е направил така, че да изглежда като злополука.

Грейс се помъчи да осмисли това.

— Тоест вие сте го научили едва преди три месеца?

— Да.

— Проведе ли се разследване?

— Все още го провеждам. Но твърде дълго време е минало и нямам много-много за какво да се хвана. Открих, че по онова време Джери е ходела с някакво местно момче на име Шейн Олуърт. Това говорили ви нещо?

— Не.

— Сигурна ли сте?

— Напълно.

— Та той е имал досие, не е било нищо кой знае колко сериозно.

По него тръгнах да го търся.

— И?

— Изчезнал е.

— Изчезнал?

— Никаква следа от него. Нито работна, нито данъчна, нито осигурителна.

— От колко време?

— От колко време е изчезнал ли?

— Да.

— Стигнах до десет години назад: нищо — Дънкан бръкна в джоба на сакото си, извади оттам друга снимка и я подаде на Грейс. — Разпознавате ли го?

Грейс се вгледа — нямаше съмнение: това беше другият младеж от нейната фотография. Тя вдигна въпросителен поглед към Дънкан.

— И озадачаващо, и зловещо, нали? — подхвърли той.

— Къде я намерихте? — попита тя.

— Даде ми я майката на Шейн Олуърт. Тя твърди, че синът ѝ живее в някакъв малък град в Мексико. Че бил мисионер или нещо от този род и затова името му не фигурирало никъде. Шейн има и брат, който живее в Сейнт Луис. По професия психолог. Той казва същото като майката.

— Но вие не им вярвате.

— А вие?

Грейс сложи тайнствената фотография на масата и каза:

— Така че са ни известни трима души от тази снимка: сестра ви, която е била убита, нейният приятел Шейн Олуърт, който е изчезнал, и моят съпруг, който също изчезна веднага след като видя тази фотография. Правилно ли обобщих?

— Съвсем правилно.

— Какво друго каза майката?

— Че Шейн трудно можело да бъде открит, защото се намирал в амазонската джунгла.

— Амазонската джунгла? В Мексико?

— Географските ѝ познания явно са доста объркани.

Грейс посочи снимката:

— Така че остават другите две жени. Някаква индикация кои може да са те?

— Не, не още. За червенокосата все нещо може скоро да разберем. Но за онзи с гръб към фотоапарата — едва ли.

— Нещо друго да сте научили?

— Нищо особено. Поискаха ексхумация на тялото на Джери. Това ми отне известно време. Сега се извършва обстойна аутопсия, но надеждата да научим нещо не е голяма.

Грейс сложи длани на масата.

— Смятате ли, че между съпруга ми и смъртта на сестра ви има някаква връзка?

— Уместен въпрос — отвърна Дънкан.

Тя го изчака да продължи.

— Някаква връзка — може би. Но не мисля, че той я е убил, ако това ме питате. Преди много време с всички тях се е случило нещо. Не знам какво. Сестра ми загина в пожар. Мъжът ви е потърсил спасение отвъд океана. Казахте, че във Франция, нали?

— Да.

— И Шейн Олуърт е избягал. Всичко това трябва да е някак свързано.

— Зълва ми май знае нещо.

Скот Дънкан кимна:

— Споменахте, че тя е адвокат.

— Да. При „Бъртън и Кримстайн“.

— Това не е добре. Познавам Хестър Кримстайн. Ако тя откаже да ни съобщи нещо, почти нямам как да я притисна.

— Така че сега какво да правим?

— Ще продължим да изтръскваме чуvalа.

— Да изтръскваме чуvalа?

Дънкан кимна.

— Изтръскването на чуvalа е единственият начин да отбележим напредък.

— Тогава нека първо поизтръскаме Джош във „Фотомат“ — предложи Грейс. — Нали той ми даде фотографията.

Дънкан се надигна.

— Става за начало.

— Сега там ли отивате?

— Да.

— Бих искала да дойда с вас.

— Да тръгваме тогава.

* * *

— Все още живея и дишам, капитан Пърлмътър. На какво дължа удоволствието?

Индира Каривала беше дребна и съсухrena. Тъмната ѝ кожа, която бе започнала да загрубява, както и името ѝ подсказваха достатъчно ясно факта, че е родом от Индия, по-точно беше от Бомбай. Все още интересна жена, тя обаче не бе вече някогашната екзотична прелъстителка.

— Доста време мина — каза Пърлмътър.

— Да — съгласи се тя и устните ѝ едва се разтегнаха в усмивка, загубила предишната си ослепителност. — Но предпочитам да не ровим в миналото.

— Аз също.

Когато Пърлмътър започна работа в Каселтън, първият му партньор по служба бе ветеран на име Стив Гъодърт, оставаше му една година до пенсия и беше голям пич. Между двамата се установиха истински приятелски отношения. Гъодърт имаше три пораснали деца и жена на име Сюзан. Пърлмътър не знаеше как той бе срецнал Индира, но те завъртяха любов и Сюзан откри този факт. Последва бърз и бурен развод.

След като адвокатите го опоскаха, Гъодърт остана без пари. И започна работа като частен детектив, но със специфична насоченост: изневери. Поне според неговите думи. За Пърлмътър това си беше мошеничество — подвеждане и вкаране в клопка по най-подъл начин. Гъодърт използваше Индира като стръв. Тя се завърташе около даден съпруг, прелъстяваше го, а Гъодърт правеше снимки. Пърлмътър му каза да прекрати. Верността не е игра, недостойно е хората да бъдат подлагани на подобни изпитания.

Гъодърт вероятно осъзнаваше, че не е редно. Започна да пие все повече. Накрая и той използва оръжието си вкъщи не за самоотбрана. Индира заряза заниманията си и пое детективската агенция, като запази на вратата името на Гъодърт.

— Да, наистина много време изтече — промълви тя сега.

— Обичаше ли го?

— Не е твоя работа.

— Ти разби живота му.

— Наистина ли мислиш, че мога да упражня чак такова влияние върху мъж? — тя се позавъртя на стола си. — Какво мога да направя за

теб, капитан Пърлмътър?

— Имаш служител на име Роки Конуел.

Тя не отвърна нищо.

— Знам, че работи нелегално за теб, но това не ме интересува.

Индира продължаваше да мълчи. Тогава той шляпна на бюрото ѝ полароидна снимка с трупа на Конуел. Тя го погледна и само възклика:

— Господи боже!

Пърлмътър изчака, но тя не каза нищо повече.

— Жена му твърди, че е работел за теб.

Тя кимна.

— Какво правеше?

— Нощни обиколки.

— И каква беше по-точно дейността му по време на тези нощни обиколки?

— Най-вече възвръщане на дължими пари или собственост. От време на време издирваше свидетели.

— Какво друго?

Тя мълчеше.

— В колата му имаше някои неща — продължи Пърлмътър. — Намерихме камера с телеобектив за далечни разстояния, както и бинокъл.

— Е, и?

— Не значи ли това, че се е занимавал с наблюдение и проследяване?

Тя го погледна с наслезени очи:

— Мислиш, че е бил убит по време на работа?

— Това е логичният извод, но не мога да бъда сигурен, докато не ми кажеш какво точно е правил.

Индира зарея поглед и се размърда на стола си.

— Той изпълняваше ли някаква задача по-миналата нощ?

— Да.

— И каква беше тази задача?

— Не мога да ти кажа.

— Защо?

— Имам клиенти. Те имат права. Знаеш правилата, Стю.

— Ти не си адвокат.

— Не, но може би работя за такъв.

— Искаш да кажеш, че този случай е бил свързан с адвокатска поръчка?

— Нищо не съм казала.

— Не би ли искала пак да погледнеш фотографията?

Тя се подсмихна.

— Мислиш, че това ще ми развърже езика? — но все пак отново погледна снимката и отбеляза: — Не виждам никаква кръв.

— Защото нямаше кръв.

— Не е ли застрелян?

— Не. Нито е намушкан с нож.

— Как е убит тогава? — попита Индира с объркан вид.

— Още не знам. От аутопсията ще се разбере. Но засега имам едно предположение. Искаш ли да го чуеш?

Тя не искаше. Но кимна.

— Умрял е от задушаване.

— Тоест е бил удушен?

— Съмнително е. Няма следи по шията.

Тя се навъси:

— Роки беше едър и силен като бивол. Трябва да е било отрова или нещо такова.

— Не мисля. Патологът каза, че има значително увреждане на ларинкса. Казано по друг начин, дихателната му тръба е размазана.

— Тоест все пак е бил удушен?

— Не знаем.

— Беше твърде силен, за да го допусне — пак подчертва тя.

— Кого следеше? — попита Пърлмътър.

— Трябва да звънна по телефона. Би ли почакал в приемната.

Не се наложи да чака дълго. След малко Индира излезе и каза с категоричен тон:

— Съжалявам, но не мога да ти кажа.

— Нареждане на адвоката?

— Не мога да ти кажа.

— Ще се върна със съдебно разпореждане.

— Късмет — пожела му тя и си влезе.

Пърлмътър си помисли, че може би дори бе искрена.

ГЛАВА 27.

Грейс и Скот Дънкан отидоха във „Фотомат“.

Сърцето на Грейс подскочи, когато при влизането им в студиото се оказа, че Бялото мъхче го няма. Налице беше заместник-управителят Брус. Скот Дънкан му показва значката си и го попита къде е Джош.

— Отиде да обядва — отвърна Брус.

— Да знаете къде?

— Обикновено ходи в „Тако Бел“. През една пресечка оттук.

Грейс знаеше къде е заведението и се втурна натам, следвана от Скот Дънкан. Още щом влязоха вътре, посрещнати от убийствена воня на свинска мас, тя забеляза Джош. Той също я видя и опули изненадано очи. Скот Дънкан я попита:

— Това ли е момчето?

Грейс кимна.

Джош седеше сам с наведена глава и паднала напред коса. Лицето му — очевидно не сменяше израза — беше навъсено. Той забиваше зъби в такото си с такава ярост, сякаш то не зачиташе любимата му грънддж група. Слушалките си бяха по местата, част от жицата им беше паднала в мексиканска храна. Без да смята себе си за старомодна, Грейс бе убедена, че по цял ден да се вкарва такъв вид музика директно в мозъка не може да е здравословно.

Джош още повече наведе глава, преструвайки се, че не ги е забелязал. Докато се приближаваха към него. Грейс продължаваше да го гледа. Изглеждаше толкова млад и трогателен в своята самота. Тя си помисли за надеждите и мечтите му и как ли вече е отчаян от житейските разочарования. Помисли и за своя мъничък Макс — как ли би се чувствала, ако го види да кривне по същия път.

Двамата с Дънкан спряха пред масата му. Той отхапа още една хапка и бавно вдигна поглед към тях. Музиката, която се носеше от слушалките му, беше толкова ситна, че Грейс успя да дочуе и текста. Нещо за курви и педали. Скот пое инициативата:

— Позна ли тази госпожа?

Джош вдигна рамене, но все пак намали звука.

— Махни слушалките — каза Скот. — Веднага.

Макар и без да бърза, Джош го направи.

— Попитах те дали познаваш тази госпожа — натърти Скот.

Джош хвърли поглед към Грейс.

— Мисля, че да.

— И откъде я познаваш?

— От работата.

— Работиш във „Фотомат“, нали?

— Да.

— А госпожа Лосън е ваш клиент.

— Нали това казах.

— Спомняш ли си кога за последен път тя идва във фотото?

— Не.

— Помисли си.

Джош сви рамене.

— Дали не е било преди два дни? — продължи Скот.

— Може.

Скот Дънкан му подаде плика от „Фотомат“.

— Ти си проявил тази лента, нали?

— Щом казвате.

— Не, питам те. Погледни плика.

Джош погледна. Грейс мълчеше. Момчето не бе попитало нито кой е Дънкан, нито какво искат от него. Това я учуди.

— Да, аз проявих този филм.

Дънкан извади фотографията със сестра си и я сложи на масата.

— Ти ли сложи тази снимка в плика на госпожа Лосън?

— Не — отвърна Джош.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

Грейс беше наясно, че той лъже, и се обади за пръв път:

— Откъде знаеш?

И двамата погледнаха към нея, а Джош произнесе:

— Ъ?

— Как вадиш снимките?

В отговор последва пак въпросителното „ъ?“.

— Слагаш лентата в машината — продължи Грейс, — снимките излизат готови и ти ги пъхаш в плик. Не е ли така?

— Да.

— Нима оглеждаш всяка снимка?

Джош не отвърна нищо. Само се озърна наоколо, сякаш търсеше помощ.

— Нали те видях — добави Грейс. — Четеш си списания, слушаш си музика, изобщо не проверяваш снимките. Тъй че въпросът ми. Джош, е: откъде знаеш какви снимки е имало в моя плик?

Джош погледна умолително Скот Дънкан, не видя подкрепа от никъде и пак обърна очи към Грейс:

— Ами тази снимка е странна. Като че ли е отпреди сто години. А и не е на хартия „Кодак“. Това имах предвид. Никога не бях я виждал преди — по очите му личеше, че лъже. — Това си помислих, като той ме попита дали съм я сложил аз. Вижте какво, не следя какво точно минава през онзи апарат, но така или иначе, никога не съм виждал тази снимка.

— Джош — обади се Скот Дънкан. — Тази снимка е попаднала в тестето със снимки на госпожа Лосън. Имаш ли някаква идея как е станало това?

— Може би тя я е направила.

— Не — отсече Дънкан.

Джош за пореден път вдигна рамене. Трябва да беше много здрав в плещите при това редовно упражнение.

— Я ми кажи — продължи Дънкан — как вадиш снимките.

— Ами както тя каза. Слагам филма в устройството и то си върши работата. Аз само му задавам какъв да е форматът и броят.

— Броят?

— Ами да, по една снимка от всеки негатив или примерно по две, каквато е поръчката.

— И те си излизат вече на тесте?

— Ъхъ.

— И после ги слагаш в плик?

— Да. В плика, в който е било филмчето на клиента. След това ги подреждам по азбучен ред. И това е.

Скот Дънкан се обърна към Грейс. Тя не каза нищо. Той извади значката си.

— Знаеш ли какво означава тази значка, Джош?

— Не.

— Тя означава, че работя във Федералната прокуратура. Тя означава също, че мога да направя живота ти ад, ако ме будалкаш. Разбиращ ли?

Джош едва кимна, възвърнал уплашения си вид.

— Така че те питам още веднъж: знаеш ли нещо за тази снимка?

— Не, кълна се — Джош се огледа наоколо. — А сега трябва да се връщам на работа.

И той стана, а Грейс му препречи пътя.

— А защо онзи ден излезе от работа толкова рано?

— Ъ?

— Един час след като прибрах снимките, се върнах в студиото. Ти си беше тръгнал. Нямаше те и на следващата сутрин. Какво ти се беше случило?

— Разболях се — отвърна Джош.

— Така ли?

— Така.

— А сега по-добре ли си?

— Май да — той се опита да мине край нея.

— Защото — продължи Грейс — твойт шеф ми съобщи, че си имал семеен проблем. Това ли си му казал?

— Трябва да се връщам на работа — повтори Джош и успял най-сетне да се откопчи, почти хукна към вратата.

* * *

Ерик Ву влезе в къщата на Биатрис Смит без затруднение и веднага установи, че я няма. Включи компютъра ѝ и провери календара в програмата ѝ за персонална информация Time & Chaos.

Установи, че е на гости при сина си доктора в Сан Диего. Щеше да се приbere след два дни — точно колкото да си спаси живота. Игри на съдбата. Провери програмата ѝ два месеца назад и два месеца напред — никакви пътувания. Ако беше дошъл по всяко друго време, Биатрис Смит щеше да се прости с живота. Ву обичаше да размишлява за подобни неща — как често дребни и неосъзнаваеми неща, за които и

не подозирате, нито можем да ги управяваме, променят живота ни. Дали ще ги наречем съдба, късмет, случайност, Бог, няма значение. Тази тема привличаше Ву.

Биатрис Смит имаше гараж за две коли. Светлокафявият й Ленд Роувър беше отляво. Лявата половина беше празна, но по пода имаше петна от масло и бензин. Ву се досети, че там Мори приживе е паркирал своята кола, и неволно помисли за майката на Фред — сякаш тук също се пазеше неговата страна на леглото. Ву паркира там и отвори багажника на колата. Джак Лосън имаше доста грохнал вид. Ву развърза краката му, за да може да ходи, ръцете му остави вързани в китките. После го вика в къщата. Джак Лосън падна на два пъти. Явно кръвообращението му още не се бе възстановило. Ву го хвана за яката на ризата и му каза:

— Ще извадя парцала от устата ти.

Джак Лосън кимна. По очите му Ву виждаше, че е съсипан. Той не го бе наранил много — още не, — но когато човек е прекарат известно време в пълна тъмнина насаме с мислите си, това е достатъчно. Силата на живота е в движението, в енергията. След подобно изживяване вече не мислиш за минало, мечти, радости, разочарования. Единственият ти стремеж е да оцелееш, на каквато и да е цена.

Ву махна парцала. Лосън нито взе да се моли, нито зададе въпроси. Този стадий беше преминал. Ву го сложи да седне и върза краката му за стола. После затършува в килера и хладилника. Ядоха мълчаливо. Когато приключиха, Ву изми чиниите и разтреби. Джак Лосън си остана вързан за стола.

Клетъчният телефон иззвъня.

— Да.

— Имаме проблем.

Ву изчака.

— Когато го хвана, снимката беше у него, нали?

— Да.

— И той каза, че няма копия?

— Да.

— Е, бил е в грешка. У жена му има копие и тя го разнася навсякъде.

— Разбирам.

— Ще се погрижиш ли за това?

— Не — отвърна Ву. — Не мога да се върна в онзи район.

— Защо?

Ву не отговори нищо.

— Както и да е. Ще използваме Мартин. Той е информиран за децата ѝ.

Ву пак не отвърна. Идеята не му хареса, но се въздържа да изкаже мнение.

Гласът по телефона каза:

— Ще се погрижим за това — и разговорът приключи.

ГЛАВА 28.

Грейс каза:

— Джош лъже.

Намираха се отново на Мейн Стрийт. По небето се носеха застрашителни облаци, но засега беше само влажно.

— Аз бих пийнал нещо — рече Скот Дънкан и посочи с брадичка близкото кафене от веригата „Старбъкс“.

— Чакайте — настоя Грейс. — Не ви ли се струва, че лъже?

— Нервен е. Има разлика.

Скот Дънкан бутна стъклена врата и Грейс влезе. Обичайната обстановка на кафенетата от веригата, от уредбата се лееше стар класически блус, изпълняван от познат от миналото женски глас — може би Били Холидей, Дина Уошингтън или Нина Саймън, нещо такова. Подир блуса последва една от певиците с китара — Джуъл, а може би Ейми Ман или Лусинда Уилямс.

— А противоречията в приказките му? — попита Грейс.

Скот Дънкан смръщи вежди.

— Нашият приятел Джош прилича ли на човек, който охотно би сътрудничил на властите?

— Не.

— Тогава какво да очакваме, че ще ни каже?

— Шефът му обясни, че имал семеен проблем, а той ни каза, че бил болен.

— Това е противоречие — съгласи се Дънкан.

— Но?

Скот Дънкан заповдига рамене като Джош:

— Работил съм по много случаи. И знаете ли какво научих за противоречията?

Тя поклати глава. Млякото за капучино фучеше като от пароструйка.

— В случая щях да съм по-недоверчив, ако всичко беше гладко. Да се изгради лъжа без противоречия не е толкова трудно. Но колкото

до това момче, стига само да го попитате два пъти какво е ял за закуска, и ще се обърка.

Най-после им дойде редът. Дънкан я погледна. Тя си поръча кафе „Американо“ с лед без вода. Той кимна и каза да бъдат две. Плати с карта „Старбък“ и почакаха до бара.

— Та смятате, че не лъже? — попита Грейс.

— Не знам. Но нищо от онова, което каза, не буди подозрения.

Грейс не беше на същото мнение.

— Само той трябва да го е направил.

— Защо?

— Защото няма кой друг да е.

Взеха си кафетата и намериха маса до прозореца.

— Да върнем лентата за мен — каза той.

— Какво да върнем?

— Припомните си всичко. Джош ви подава снимките, вие ги взимате. Веднага ли ги погледнахте?

Грейс се загледа нанякъде замислено.

— Не.

— Добре, взели сте плика. В чантата си ли го сложихте?

— Държах го в ръка.

— И после какво?

— Качих се в колата си.

— Пликът си беше с вас?

— Да.

— Къде?

— Между двете предни седалки.

— И после къде отидохте?

— Да взема Макс от училище.

— Спирахте ли някъде по пътя?

— Не. Вижте, само си губим времето. Знам, че е Джош...

— Все пак междувременно никой ли не е имал възможност докосне плика дори за секунди?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Един-единствен човек, но го споменавам формално, след което можем да махнем с ръка и да продължим нататък.

Дънкан кимна:

— И кой е този човек?

— Седях в колата и чаках Макс. Отворих плика и погледнах първите няколко снимки. После се качи приятелката ми Кора.

— В колата ви?

— Да.

— Къде седна тя?

— До мен.

— А в този момент къде бяха снимките?

— Не помня със сигурност, но мисля, че ги сложих обратно между седалките — отвърна Грейс ядно. Беше ѝ ужасно неприятно.

— Тъй че тя е имала възможност?

— Но аз бях там през цялото време.

— Коя от вас слезе първа?

— Слязохме едновременно, мисля.

— Вие накуцвате.

Тя го погледна.

— Е-е?

— Значи би трябвало да слизате от колата малко по-трудно.

— Справям се.

— Вижте какво, Грейс, нека си го представим и двамата. Възможно е — не казвам, че е сигурно, просто е възможно — именно докато сте слизали, вашата приятелка да е пъхнала снимката в плика.

— Просто е възможно да, но е изключено.

— Абсолютно?

— Напълно.

— Чак толкова голямо доверие ли ѝ имате?

— Да. Но дори и да нямах, помислете само: значи тя се е мотала наоколо с тази снимка с надеждата, че ще имам в колата си цял плик с фотографии?

— Не непременно. Може първоначалният ѝ замисъл да е бил да я пъхне в бележника ви. Или в жабката. Или под седалката. Къде ли не. После да е видяла плика и...

— Не — вдигна ръка Грейс. — Нищо подобно. Не е Кора. В тази насока просто си губим времето.

— Как е фамилното ѝ име?

— Няма значение.

— Кажете ми го и приключвам с въпроса.

— Линдли. Кора Линдли.

— Добре, приключих — каза Дънкан, но все пак си го отбелаяза в едно бележниче.

— Сега какво? — попита Грейс.

Дънкан си погледна часовника.

— Трябва да се връщам на работа.

— А аз какво да правя?

— Проверете вкъщи. Възможно е съпругът ви някъде да е скрил нещо.

— Предлагате ми да претърсвам личните му неща?

— Изтръсквайте чуvalа, Грейс. И се дръжте. Обещавам, че скоро ще ви потърся.

ГЛАВА 29.

Но животът продължаваше.

Грейс трябваше да напазарува някои хранителни продукти. Това можеше и да звуци странно при така стеклите се обстоятелства. Сигурна беше, че двете ѝ деца с удоволствие биха утолявали глада си с поръчани пици, но те все пак се нуждаеха и от други неща: мляко, портокалов сок, яйца, месо, зърнени закуски, франзели, спагети, готов сос Prego, всякакви такива работи. Пък и пазаруването ѝ действаше терапевтично.

Тя пое към „Кингс“ на Франклайн Авеню. Иначе нямаше предпочтания към определен супермаркет. Нейните познати и приятели си имаха твърди вкусове и не пазаруваха къде да е. Кора обичаше „A&P“ в Мидланд Парк. Нейният съсед пък имаше слабост към „Всички храни“ в Риджуд. Други познати предпочитаха „Спри и си купи“ в Уолдуик. В това отношение Грейс беше стихийна и пазаруваше, където ѝ падне — портокаловият сок „Тропикана“ си беше портокалов сок „Тропикана“ във всеки супермаркет.

Сега най-близо до „Старбъкс“ се намираше „Кингс“. Това продуктува избора ѝ.

Тя забута една количка, опитвайки се да си внуши, че е обикновен гражданин в обикновен делничен ден. Но нямаше как — много скоро отново затъна в мисли за Скот Дънкан, за сестра му и какво означава всичко това. Накъде трябва да се насочи?

На първо място — загатнатата „следа Кора“. Отхвърли я веднага. Няма начин. Дънкан не познава Кора, а и работата му е да бъде подозрителен. Грейс я познаваше добре и тъй като тя бе извън всякакво съмнение, затова и започна от нея — за да я зачеркне като вероятност. Бяха се запознали на един училищен концерт по времето, когато Лосънови бяха все още новопристигнали в града. Тогава се оказа, че няма достатъчно места, и останаха правостоящи във фоайето. По едно време стоящата до нея Кора се обърна и ѝ прошепна: „По-лесно се добрах веднъж до място на първия ред на концерт на Брус

Спрингстийн.“ Грейс се засмя. И така малко по малко бяха започнали взаимоотношенията им.

Така че категорично я отхвърли от схемата взаимовръзки, която се опитваше да изгради. Какъв ли мотив би могла да има Кора? Нито помен от такъв. Друго е Джош Бялото мъхче. Да, може да е нервен. Но буди недоверие. А зад това сигурно се крие нещо. Следователно трябва да се съсредоточи върху него.

Тя се бе загледала в един рафт, когато усети нечий поглед прикован в нея. Както държеше кутия с някакъв нов беконов полуфабрикат, тя бавно измести поглед встрани. В дъното между рафтовете стоеше мъж и открито я гледаше. Наоколо нямаше никой друг. Беше среден на ръст и тегло. Лицето му бе небръснато може би от два дни. Носеше дънки, кафява тениска, лъскаво черно яке и бейзболна шапка със знака на „Найк“.

Грейс никога преди не бе виждала този човек. Той стоя още известно време, загледан в нея, после с полуушепот издиктува:

— Госпожа Лам, стая седемнайсета.

В първия момент думите сякаш не стигнаха до съзнанието й. Тя стоеше като закована. Не че не бе ги чула, но това е толкова извън всичко, че мозъкът ѝ отказваше да схване смисъла. След няколко секунди този смисъл все пак проникна в съзнанието ѝ: госпожа Лам беше учителката на Емма, а стая 17 беше класната ѝ стая.

Мъжът вече бързаше към края на прохода между рафтовете.

— Чакайте! — извика Грейс. — Хей!

Непознатият свърна между щандовете. Грейс се завлече след него. Опита се да ускори крачка, но проклетото накуцване ѝ пречеше. Когато все пак излезе от прохода в частта с пилетата, се огледа наляво и надясно, но от мъжа нямаше и следа.

Ами сега?

„Госпожа Лам, стая седемнайсета...“

Пое надясно, заглеждайки проходите. Пъхна ръка в чантата си и след като порови малко из нея, напипа клетъчния си телефон. „Запази спокойствие — каза си тя. — Набери училището.“ Колкото повече бързаше, толкова повече куцаше. А когато се опита да тича, заприлича на Квазимодо, забързан из камбанарията. Но сега не я бе грижа на какво прилича. Проблемът и бе, че не може да се движи достатъчно бързо.

„Госпожа Лам, стая 17... Ако този е направил нещо на детето ми?“

Грейс достигна до последния проход и оттам към изхода, като в същото време преглеждаше запаметените телефони, за да види дали е вкарала номерата на училището.

Нямаше ги.

По дяволите! Сигурна беше, че другите майки, добрите майки, не биха направили такъв пропуск.

„Госпожа Лам, стая 17...“ Ама разбира се! Ще провери в „Справки“ — 411. Тя набра номера и докато чакаше, отново видя мъжа. Той бе извън супермаркета и вървеше подчертано нехайно, като дори си подсвиркваше и размахваше ръце. Тя тъкмо щеше да продължи към изхода, когато нещо, което съзря в ръката му, смрази кръвта ѝ.

Не може да бъде.

Съзнанието ѝ и този път отказа да възприема. Но само за секунда-две. И я обзе неизразим ужас. В сравнение с който бостънският кошмар би бил детскa игра. Мъжът се отдалечаваше. Устните му се бяха изкривили в усмивка. Все още си подсвиркваше и размахваше ръце.

А в едната си ръка, дясната, която беше откъм витрината на супермаркета, държеше кутия за училищни закуски с нарисуван Батман.

ГЛАВА 30.

С типичния тон, който училищните директори използват за разговор с истерични родители, Силвия Стайнър, директорката на „Уилард Скул“, заяви на Грейс:

— И Емма, и Макс са добре.

Докато Грейс успее да излезе от „Кингс“, мъжът с кутията за храна бе изчезнал. Тя се развика, призова за помощ, но хората наоколо я изгледаха, като да бе избягала от местната лудница. Нямаше време да им обяснява каквото и да било, така че, куцукайки, се втурна към колата си, откъдето се обади в училището, като караше междувременно със скорост, която би впечатлила и професионален автомобилен състезател като Марио Андрети, и накрая влетя в директорския кабинет.

— Говорих с учителите им — доуточни директорката. — Те са си в клас.

— Искам да ги видя.

— Разбира се, това е ваше право, но може ли да ви посъветвам нещо? — Силвия Стайнър говореше толкова бавно, че на Грейс ѝ се прииска да протегне ръка и лично да ѝ измъкне думите от гърлото. — Очевидно сте много изплашена от нещо, но поемете си дълбоко въздух и се успокойте. Ще изплашите децата си, ако ви видят в такова състояние.

Сега вече Грейс се изпълни със страстното желание да я хване за натруфените букли и да ѝ отскубне скалпа и самодоволната назидателна физиономия. Но някъде в себе си все пак проумя, че жената говори истината, което я накара да каже вече по-спокойно:

— Просто искам да ги видя.

— Разбирам. Какво ще кажете да им хвърлим по едно око през стъклата на вратите на класните стаи? Става ли, госпожо Лосън?

Грейс кимна.

— Добре, да тръгваме тогава.

Госпожа Стайнър хвърли многозначителен поглед на портиерката госпожа Динсмонт, която едва се въздържаше да не се опули.

Коридорите пламтяха в експлозии от цветове. Такива образци на наивистичното изобразително изкуство на децата винаги късаха сърцето на Грейс — отлитаща безвъзвратна невинност.

Стигнаха първо до класната стая на Макс. Грейс залепи лице на стъклото и веднага видя сина си. Седнал на пода с кръстосани крака, както и другите ученици, той слушаше онова, което учителката госпожица Лайънс им четеше от една книга. Тя седеше на стол и държеше книгата с илюстрации така, че децата да я виждат.

Довод на ли сте? — попита директорката Стайнър.

Грейс кимна. Продължиха нататък по коридора. Грейс видя стая № 17.

Госпожа Лам, стая 17...

Тръпки я полазиха и тя направи усилие да не бърза. Директорката Стайнър със сигурност беше забелязала куцането. Болката не отминаваше с времето. Тя надникна през стъклото. Само дето не се разрева. Дъщеря ѝ си седеше на мястото с наведена глава и потънала в размисъл, дъвчеще гумичката на молива си. Защо ли, запита се Грейс, наблюдаваме с такава болезнена нежност децата си, когато те не знаят, че сме наблизо?

Оттук нататък какво? Дишай дълбоко. Спокойно. Децата са добре. Това е най-важното. Бъди разумна.

Най-добре ще е да се обади в полицията.

Зад нея директорката Стайнър се покашля. Грейс я погледна.

— Може да ви се стори наудничаво, но бих искала да видя и кутията за храна на Емма.

Очакваше реакция на изумление или досада, но не, Силвия Стайнър просто кимна. Не попита защо, досега изобщо не бе попитала за причината за странното ѝ поведение, за което Грейс ѝ бе благодарна.

— Всички кутии за храна са в столовата — обясни госпожа Стайнър. — Всеки клас си има собствен шкаф. Тъй че нека отидем там, за да ви ги покажа.

Редицата от шкафове беше подредена по класове, та бързо намериха надписа „Сюзан Лам, стая 17“ и взеха да оглеждат съдържанието му.

— Как изглежда? — попита директорката.

Грейс тъкмо щеше да отговори, когато видя кутията с Батман върху капака. Тя бавно я вдигна и зърна на дъното й изписано името на Емма.

— Това ли е? — попита Стайнър.

Грейс кимна.

— Много е на мода тази година.

Преодолявайки желанието да притисне кутията до гърдите си, Грейс я върна на мястото й внимателно, сякаш беше от венецианско стъкло. Върнаха се в мълчание до директорския кабинет. Грейс усети импулс да отведе веднага децата от училище. Така или иначе, беше два и половина и до края на часовете оставаше само половин час. Но не, това щеше само да ги обърка. Трябаше й време да обмисли нещата, да потърси някои отговори, пък и като се замислеше, не са ли те в най-голяма сигурност тук, сред другите деца?

Грейс благодари пак на директорката и си стиснаха ръцете.

— Ако мога да съм ви полезна с нещо друго? — попита госпожа Стайнър.

— Не, не мисля — отвърна Грейс и си тръгна.

Навън се спря на тротоара и затвори за миг очи. Страхът й беше започнал да се превръща в чиста първична ярост, от която пот се стече по врата и. Този кучи син! Този копелдак беше дръзнал да заплаши дъщеря й!

Сега какво? Полицията. Трябва да им се обади. Това е близо до ума. Телефонът бе в ръката й. Тъкмо щеше да набере номера, когато приста мисъл я спря: какво всъщност ще им каже?

Здрави, бях в супермаркета и близо до саламите някакъв тип ми изшептя името на учителката на дъщеря ми, а! — и номера на класната й стая. Да, да точно при саламите, отлясно на месото. И после мъжът изчезна. Но след това го видях, че върви с кутията, с която дъщеря ми си носи закуски в училище. Не, отвън пред супермаркета. Ами какво е правил — нищо, просто се разкарваше отпред. Не, не беше всъщност кутията на Емма. Не, просто подобна. С Батман. Не, не е отправял никакви заплахи. Моля? Да, аз съм същата жена, дето каза, че мъжът й е отвлечен. Да, и после той ми се обади, че иска свобода. Ми да, аз съм, същата истеричава тъпачка...

А какво друго можеше да им каже?

Само ще затвърди убеждението им, че е чалната. Но дори ако ги убеди в правотата си, какво ще направят те? Ще прикрепят ли към детето някой, който денонощно да бди над сигурността му? Едва ли.

После си спомни за Скот Дънкан. Той е от Федералната прокуратура. Значи е от федералните сили на реда, нали така? Той има влияние. Има власт. И най-вече ще ѝ повярва.

Дънкан ѝ беше дал номера на клетъчния си телефон. Потърси в джобовете си, но не го намери. Да не го е изтървала в колата? Възможно. Няма значение. Той ѝ каза, че се връща на работа. Това трябва да е в Нюарк. Или в Трентън. Ще провери първо в Нюарк.

Обърна се и се загледа в сградата на училището. Децата ѝ бяха вътре. Те прекарваха дните си в този тухлен бастион, което обстоятелство сега за пръв път ѝ се стори малко странно. Обади се в служба „Справки“ и поиска номера на Федералната прокуратура в Нюарк, след което го набра. Отсреща един глас каза:

— Федерална прокуратура Ню Джърси.

— Скот Дънкан, ако обичате.

— Момент.

След две позвънявания женски глас се представи:

— Голдбърг.

— Търся Скот Дънкан.

— Във връзка със?

— Моля?

— Във връзка с кой случай?

— Не е във връзка с определен случай, а просто искам да говоря с господин Дънкан.

— Може ли да попитам по какъв въпрос?

— По личен въпрос.

— Съжалявам, но не мога да ви помогна. Скот Дънкан вече не работи тук. Аз поех повечето от случаите му. Ако мога да ви помогна в това отношение...

Грейс изключи, после отиде до колата си, седна в нея и след като доста дълго време остана отново загледана в сградата, приютила децата ѝ, набра телефона на Карл Веспа.

— Да? — чу гласа му.

— Обажда се Грейс Лосън.

— Всичко наред ли е?

— Промених решението си — каза Грейс. — Нуждая се от помощта ти.

ГЛАВА 31.

— Казва се Ерик Ву.

Пърлмътър се върна в болницата. Действаше да се сдобие със съдебно решение, което да задължи Индира Каривала да му съобщи името на клиента си, но областният прокурор му създаваше повече пречки от очакваното. Междувременно момчетата от лабораторията си вършеха работата по пръстовите отпечатъци и ако можеше да се вярва на Дейли, вече били наясно със самоличността на извършителя.

— Има ли досие? — попита Пърлмътър.

— Пуснати са го от „Уолдън“ преди три месеца.

— За какво е бил там?

— За въоръжено нападение. Много кофти тип.

— Колко кофти?

— Невероятно отвратителен. Ако и десет процента от това, което се говори, е вярно, не ти трябват нощи телевизионни ужаси.

— Слушам.

— Израснал е в Северна Корея. Сирак е от малък. Работил е в затвор за политически дисиденти. Имел талант в изтезанията в болезнени точки или нещо от този род. Така е увредил гръбначния стълб на Сайкс. За него чух следната история: отмъкнал жената на единого и я обработвал около два часа. После извикат съпруга и го накарат да слуша. Жената започнала да крещи. След това му казала, на съпруга си, че го мрази в червата. И го псуvala. Това били последните думи, които чул от нея.

— Кореецът е убил жената?

Дейли отвърна с необичайно напрегнат вид:

— Там е работата. Не я убил.

Температурата в стаята като че ли изведнъж падна с десет градуса и Пърлмътър го побиха тръпки.

— Не разбирам.

— Ву я пуснал да си върви. Оттогава не е проговорила. Само седи, клати се, а щом мъжът ѝ се доближи, започва да крещи.

— И какво е искал този от Фреди Сайкс?

— Не се знае.

В дъното на коридора се появи Шарлейн Суейн. Тя не бе и напускала болницата след стрелбата. Най-после я бяха склонили да говори с Фреди Сайкс. Това, как Шарлейн се опитваше да измъкне някаква информация от плачещия Сайкс, бе странна сцена. Той като че ли не знаеше нищо. Нямаше представа кой е неговият нападател, нито пък защо въобще някой би искал да му стори зло. Та той не беше нищо повече от самотен дребен счетоводител, който нямаше защо да попада в нечие полезрение.

— Всичко е свързано — каза Пърлмътър.

— Имате ли някаква теория?

— Засега трохи.

— Ще я споделите ли?

— Нека започнем с данните от пътните пропуски.

— Добре.

— Имаме Джак Лосън и Роки Конуел, които минават през контролния пункт по едно и също време.

— Така.

— Мисля, че вече знаем защо. Конуел е работел за частен детектив.

— Вашата приятелка Индия еди-коя си.

— Индира Каравала, която едва ли може да се нарече моя приятелка. Но това не е важно. Онова, което е от значение тук, е, че на Конуел му е била поставена задачата да проследи Лосън.

— Което обяснява едновременното им преминаване на пункта.

Пърлмътър кимна, преди да продължи мисълта си:

— Какво става после? Конуел среща смъртта си. Според патоанатома това е станало преди полунощ. Ние знаем, че той е минавал през пункта в десет и двайсет и шест, тъй че става ясен времевият интервал, в който са се стекли фаталните обстоятелства. Логичният заподозрян би трябвало да бъде Джак Лосън: той забелязва, че е следен, изчаква го и го убива.

— Има логика — отбеляза Дейли.

— Да, ама няма. Представи си само: Роки Конуел е бил с тегло доста над сто килограма и височина близо два метра, а и в добра

физическа форма. Мислиш ли, че човек като Лосън е можел да го убие с голи ръце?

— Господи! — плесна се по челото Дейли. — Ерик Ву?

Пърлмътър кимна.

— Това вече се връзва. По някакъв начин Конуел е налетят на Ву. Ву го е убил, напъхал е тялото му в багажника и го е оставят на онзи паркинг. А Шарлейн каза, че Ву е карал Форд Уиндстар — същия модел и цвят като на Джак Лосън.

— Значи има връзка между Лосън и Ву?

— Не знам.

— Може би Ву работи за него.

— И това не знаем. Това, което знаем все пак, е, че Лосън е жив или поне е бил жив след убийството на Конуел.

— Правилно. Защото се обади на жена си, докато тя се намираше в управлението. И какво е станало по-нататък?

— Нямам представа.

Пърлмътър се загледа в Шарлейн Суейн, която стоеше в коридора и гледаше през стъклото на стаята, където бе настанен съпругът ѝ.

Дейли го побутна и двамата насочиха очи към току-що влизашата Вероник Балтърс. Тя беше в отдела от три години. Понастоящем трийсет и осем годишна, с рошава черна коса и неотменен загар на лицето. Сега беше облечена в уставната полицейска униформа, която ѝ отиваше, доколкото го позволяваха коланът с кобура, но в извънслужебния си живот обичаше да носи спортни дрехи от ликра или каквато и да е материя, подчертаваща плоския ѝ корем. Беше миньонче с тъмни очи и всеки мъж в управлението, дори и Пърлмътър, таеше определени помисли спрямо нея.

Вероник Балтърс бе не само изискана красавица, но и компютърен експерт — интересна и вълнуваща комбинация. Преди шест години, докато работела в Ню Йорк за един търговец на бански костюми, някакво неизвестно лице започнало да я преследва. Обаждало и се по телефона, изпращало ѝ имайли било вкъщи, било на работното ѝ място. Главното му оръжие бил компютърът — обичайното средство на страхливците и подлеците. Полицията не

могла да го открие. А и се смятало, че този преследвач, който и да е той, не ще направи следваща крачка.

Но той я направил.

В една спокойна есенна вечер Вероник Балтърс била брутално нападната, след което нападателят и избягал. Но Вероник се възстановила. Поначало добра в компютрите, тя била обзета от амбицията да вдигне нивото си в тази област и скоро станала спец. И тъй като непознатият продължавал да ѝ изпраща маниакални имейли, тя използвала ново придобитите си познания, за да го открие и да го изправи пред съда. После напуснала работата си и постъпила в полицията.

Сега, въпреки че носеше униформа и изпълняваше полицейски задължения, тя имаше репутацията на най-добрия компютърен специалист в този край. Никой в отдела, с изключение на Пърлмътър, не знаеше историята и. Така се бяха разбрали, когато постъпваше на работа.

— Добра ли се до нещо ново? — попита я той.

Вероник Балтърс се усмихна. Имаше хубава усмивка.

„Помислите“ на Пърлмътър към нея се различаваха от щенията на другите мъже. Вероник Балтърс беше първата жена, предизвикала у него някакъв трепет след смъртта на съпругата му. Но това не означаваше нищо. Би било непрофесионално. Би било неетично. А и честно казано, бяха малко в различни категории.

Тя махна в посока на Шарлейн Суейн.

— Заслужава благодарност.

— За кое?

— Ал Сингър.

Сайкс бе казал на Шарлейн, че Ерик Ву използват това име, когато се представян за доставчик. Шарлейн го бе попитала кой е все пак този негов познат Ал Сингър, чието име го е накарало да отвори вратата, Сайкс бе започнат да увърта, отричайки да познава какъвто и да било господин Сингър. И бе обяснил, че все пак е отворил от любопитство.

— Аз мислех, че Ал Сингър е измислено име — каза Пърлмътър.

— И да, и не — отвърна Балтърс. — Аз порових доста обстойно в компютъра на господин Сайкс. Okaza се, че той е поддържат твърде редовна онлайн връзка с мъж на име Ал Сингър.

- Хомосексуална? — направи физиономия Пърлмътър.
- По-скоро тук имаме бисексуалност. Това проблем ли е?
- Не. Значи Ал Сингър е бил, така да се каже, неговият онлайн любовник?
- Ал Сингър не съществува. Това е било измислено име.
- Не е ли такава обичайната практика — особено когато хомосексуалисти си комуникират чрез мрежата?
- Така е — съгласи се Балтъс. — И ето къде е ключът. Ерик Ву се е представял за доставчик, като е използвал името Сингър. Как е могъл да знае това име, освен ако...
- Искаш да кажеш, че Ерик Ву е Ал Сингър?
- Балтъс кимна.
- Склонна съм да мисля така. Ето какво предполагам: Ву влиза в мрежата с името Ал Сингър. Там започва контакти с потенциални жертви като Фреди Сайкс. После прониква в домовете им и ги напада. Смяtam, че е щял да убие Сайкс.
- Мислиш ли, че го е правят и преди?
- Да.
- Излиза, че е нещо като сериен убиец на хомосексуалисти.
- Не знам. Но засега не трябва да отхвърляме тази хипотеза.
- Пърлмътър попита замислено:
- Този Ал Сингър има ли други онлайн събеседници?
- Още трима.
- Някой от тях бил ли е нападнат?
- Все още не. И тримата са живи и здрави.
- А какво те кара да мислиш, че е сериен престъпник?
- Твърде рано е да бъдем категорични. Но Шарлейн Суейн ни е направила огромна услуга. Ву е използвал компютъра на Сайкс. Вероятно е имал намерение да го унищожи, преди да напусне, но Шарлейн го е погнала и не му е оставила време. Сега, като сглобявам нещата, стигам до извода, че трябва да има още една персона, която е взел на прицел. Още не зная името й, но е влизал в yenta-match.com. Самотни евреи.
- Откъде сме сигурни, че там не е влизал самият Фреди Сайкс?
- Защото онзи, който е влизал във въпросния сайт, го е правил през последните двайсет и четири часа.
- Така че може да е само Ву.

— Да.

— Все още не схващам защо му е трябвало да влиза в друг сайт за запознанства.

— За да намери още жертви. Ето как действа според мен: има си набор от различни имена и самоличности в различните сайтове за запознанства. След като веднъж се е представил с едно име, той повече не го използва за дадения сайт. Послужил си е вече с името Ал Сингър, за да се добере до Фреди Сайкс. Би трябвало да знае, че ако някой го разследва, ще го проследи.

— Така че спира да се представя като Ал Сингър.

— Точно така. Но има други псевдоними в други сайтове. И е подготвил следващата си жертва.

— Разполагаш ли вече с други имена?

— Ще ги имам. Нуждая се само от съдебно разрешение за *yenta-match.com*.

— Смяташ ли, че ще получиш разрешение?

— Единствената личност, с която ни е известно Ви наскоро да е влизал в контакт, е от сайта *yenta-match*. Мисля, че търси следващата си жертва. Ако можехме да се сдобием със списък на имената, с които се е представлял, и с кого е влизал в контакт...

— Продължавай да ровиш.

— Това правя.

И Вероник Балтъръс забърза навън. Ако и със съзнанието, че не е редно, защото все пак ѝ е началник, Пърлмътър се загледа след нея с копнеж, който му напомни за Марион.

ГЛАВА 32.

Десетина минути по-късно шофьорът на Карл Веспа — ужасният Крам — и Грейс се срещнаха на две преки от училището.

Крам дойде пеша. Тя стоеше, загледана към училището, когато някой я потупа по рамото. Подскочи с разтуптяно сърце. Щом се обърна и го видя, видът му не ѝ подейства особено успокояващо.

Вдигнат едната си вежда, той каза лаконично:

— Позвънили сте.

Сега толкова отблизо тя за пръв път има възможност да го огледа по-добре, при което установи, че той е дори по-безобразен, отколкото ѝ бе изглеждал. Кожата му бе сипаничава. Носът и устата му се оформяха в нещо като зурла, изкривена от дежурната усмивка на морско чудовище. Беше по-възрастен, отколкото бе предположила по-рано — вероятно някъде към шестдесетте. Но изльчваше физическа мощ. Погледът му беше див, което ѝ подсказваше възможност за сериозен психически проблем, но присъствието му при дадените обстоятелства като че ли беше по-скоро обнадеждаващо за нея.

— Разкажете ми всичко — каза Крам.

Грейс започна от Скот Дънкан и стигна до случката с небръснатия мъж в супермаркета. Слушайки. Крам дъвчеше клечка за зъби. Имаше тънки пръсти. Ноктите му бяха доста дълги.

— Опишете ми го.

Тя се постара. Когато приключи, той изплю клечката и поклати глава.

— Сега имате сигурна защита. И децата ви имат сигурна защита. Тя веднага му повярва.

— В колко часа излизат от училище? — продължи той.

— В три.

— Добре — той присви очи в посока на училищната сграда. — Господи, колко мразех това място!

— Учили сте тук?

Крам кимна:

— Випуск 1957 година.

Тя се опита да си го представи като малък ученик, но безуспешно.

Той тръгна да си върви.

— Чакайте — каза тя. — А аз какво да правя?

— Просто си вземете децата и ги отведете вкъщи.

— А вие къде ще бъдете?

— Наблизо — отвърна Крам с още по-хищна усмивка от обичайната и се отдалечи.

* * *

Грейс зачака до оградата. Майките започнаха да прииждат, да се събират на групички и да бърборят. Грейс се постара всячески да проличи, че не е настроена за общуване. Имаше дни, когато беше в състояние да общува. Не и днес.

Клетъчният ѝ телефон иззвъня. Тя го вдигна до ухото си и каза „ало“.

— Разбрахте ли посланието? — рече приглушен мъжки глас. — Спрете да търсите, да задавате въпроси и да разнасяте снимката. Иначе първо ще пострада Емма... — и затвори.

Грейс не изпиця. Не биваше да пици. Ръцете ѝ трепереха. Погледна ги, като да бяха чужди. Не можеше да овладее треперенето. Децата ѝ всеки момент щяха да дойдат. Пъхна ръце в джобовете си. Дори се опита да се усмихне, но безуспешно. Прехапа устна поне да не се разплаче.

— Хей, как си? — стресна я женски глас. Кора.

— Какво правиш тук? — попита я Грейс с неочеквано за самата нея остьр тон.

— Че какво може да правя? Дойдох да взема Вики.

— Мислех, че е с баща си.

Кора погледна малко объркано:

— Само за снощи. Тази сутрин той я докара на училище. Исусе, какво се е случило?

— Не ми се говори.

Кора си замълча. Зазвъня училищният звънец. И двете жени се обърнаха към изхода. Грейс не знаеше какво да мисли. Беше сигурна, че Скот Дънкан греши за Кора — нещо повече, той самият се оказа лъжец, — и все пак не можеше да изtrie изцяло съмнението, което той бе посял в нея.

— Виж какво, просто съм уплашена.

Кора кимна и тръгвайки към Вики, която се бе появила първа, каза:

— Ако имаш нужда от мен...

— Благодаря ти.

Грейс продължи да чака, търсейки с поглед познатите лица сред потока от деца, които изходната врата бълваше. Емма излезе в слънчевия двор и затули с длан очите си. Когато откри с поглед майка си, ѝ махна, лицето ѝ грейна в усмивка.

Грейс насмалко да изпусне вик на облекчение, едва сдържа порива да се втурне към нея и да я грабне в обятията си.

* * *

Когато Грейс, Емма и Макс стигнаха пред къщата си, там вече стоеше Крам.

Емма погледна въпросително майка си, но в същия миг Макс изтича при него, вдигна лице към неизменната акулска усмивка и каза:

— Здрави!

— Здравей.

— Ти беше човекът, който караше голямата кола, нали?

— Точно така.

— Готино е да караш такава кола, наш?

— Много.

— Аз съм Макс.

— Аз съм Крам.

— Готино име.

— Щом казваш.

Макс вдигна разперена длан, Крам в отговор разпери своята, за да ги пlesнат в знак на разбирателство. Грейс и Емма се доближиха до тях.

— Крам е приятел на семейството — каза Грейс. — Той ще ми помага известно време.

На Емма това не ѝ хареса и обърната към Крам лице, чийто вид едва ли можеше да мине за учтив, попита:

— В какво ще помага? Къде е татко?

— Замина по работа — отвърна Грейс.

Без да каже нито дума повече, Емма се понесе към къщата и изкатери стъпалата нагоре.

Макс присви очи към Крам.

— Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се — отговори Крам.

— Всички приятели ли те наричат Крам?

— Да.

— Просто Крам? Игленик?

Крам се засмя.

— И защо те наричат така? — продължи да го разпитва Макс.

— Заради зъбите — отвърна Крам и отвори широко уста.

Когато и Грейс набра кураж да погледне, тя сякаш видя резултат от налудничав експеримент на откачен зъболекар: сбутани един връз друг остри зъби, които изглеждаха прекалено много.

— Виждаш ли? Като игленик — каза Крам.

— Exa! — възклика възхитен Макс. — Ама че е готино!

— А искаш ли да знаеш как зъбите ми станаха такива?

Тук се намеси Грейс:

— Благодаря, няма нужда.

Крам погледна към нея:

— Правилно.

— Макс, нямаш ли домашни?

— О, мамо! — изпротестира Макс.

— Отивай веднага! — нареди тя.

Макс погледна мъжа:

— Крам, ще се видим по-късно.

Пак плеснаха длани и той се оттегли наскърбен. Телефонът иззвънтя. Тя погледна дисплея. Беше Скот Дънкан. Реши, че може да не вдига — сега беше по-важно да говори с Крам. Отидоха в кухнята. Грейс се закова на място: там имаше двама мъже, които седяха до

масата и си шепнеха нещо. Никой от тях дори не я погледна. Грейс понечи да каже нещо, но Крам ѝ направи знак да излязат.

— Кои са тези?

— Те работят за мен.

— И какво правят?

— Не се тревожете.

Не, тревожеше се, но сега имаше по-належащи въпроси за обсъждане.

— Онзи се обади по мобилния ми телефон.

И му преразказа отправеното ѝ предупреждение. Без да променя израза на лицето си, Крам извади цигара и попита:

— Нещо против, ако пуша?

Тя нямаше против, а той каза:

— Не и вътре.

Грейс се огледа.

— Затова ли излязохме пак навън?

Без да отговаря, Крам запали цигарата, дръпна силно и издуха дима през ноздрите си. Грейс погледна към двора на съседите. Не се виждаше жива душа. Някакво куче изляя. От далеч долиташе като жужене на хеликоптер звук от косачка на трева.

Грейс погледна Крам.

— Случвало ви се е да заплашвате хора, нали?

— Да.

— Така че можете да mi кажете дали ако направя исканото — да спра търсенето — те ще ни оставят на мира.

— Вероятно ще ви оставят на мира — отвърна Крам, като дръпна толкова дълбоко, сякаш пушеше марихуана. — Но въпросът е: защо искат да спрете?

— Тоест?

— Тоест вероятно се доближавате до нещо. Засегнали сте някой нерв. Впрочем обади се господин Веспа. Иска да ви види тази вечер.

— Какво има?

Крам сви рамене:

— Готова ли сте за още лоши новини?

Тя го загледа озадачено. Той продължи:

— Вашата компютърна стая. Онази отзад.

— Е?

— В нея е инсталирана подслушвателна уредба плюс камера за наблюдение.

Тя не можеше да повярва на ушите си.

— Камера? В моята къща?

— Да. Скрита камера. Тя е в една книга на лавицата. Доста лесна за откриване, ако я търсите. Човек може да си купи такава във всеки магазин за детективски и шпионски пособия. Сигурно сте ги виждали. Обикновено ги скриват в някой стенен часовник или във вентилационна шахта, нещо такова.

Грейс се опитваше да осмисли новата информация.

— Някой ни шпионира?

— Да.

— Кой?

— Нямам представа. Не са ченгетата — твърде аматърско е за тях. Момчетата ми претърсиха набързо къщата. Няма нищо друго.

— От колко време... — не, акълтът й не го побираше. — От колко време е инсталирано всичко това?

— Няма начин да се разбере. Затова ви изведох навън. За да можем да говорим спокойно. Знам, че напоследък прекалено много ви се събра, но все пак готова ли сте да обсъдим нещата?

Тя кимна, макар че направо й се виеше свят.

— Добре — продължи Крам. — Първо — уредбата. Доста елементарна е. Обсегът ѝ е само стотина метра. Бръзката с такива обикновено се поддържа от някое бусче. Да сте забелязали бусче да паркира за по-дълго време на улицата?

— Не.

— Така си и мислех. Вероятно е свързана с видеокасетофон.

— Като домашното видео?

— Точно.

— И трябва да е на стотина метра от къщата?

— Да.

Грейс се огледа, като че ли щеше да го види в градината.

— И на колко време трябва да се сменя касетата?

— На двайсет и четири часа.

— Някаква идея къде може да е?

— Не още. Понякога е в мазето или в гаража. Така че човекът, натоварен да сменя касетата, да има достъп.

— Чакайте малко. Искате да кажете, че имат достъп до къщата ми?

— Все никак са сложили подслушвателното устройство и камерата, нали?

Тъмна ярост се надигна в Грейс. Достъп до къщата. Кой бе имал достъп до къщата? И лек гласец в нея подсказа... *Кора, Не-не, невъзможно, отпъди го Грейс.*

— Значи трябва да го открием?

— Да.

— И после да седим и да чакаме, за да видим кой ще дойде да смени касетата.

— Това е начинът — потвърди Крам.

— Има ли друг?

— Ако има, засега не го виждам.

— И после какво? Да го проследим къде отива?

— Възможно е...

— Но?

— Рискуваме да го изпуснем.

— Така че какво е за предпочитане?

— Да го хвана на място и да му задам няколко по-остри въпроса.

— А ако откаже да отговори?

Крам пусна суперакулската усмивка. Лицето му бе ужасяващо, но Грейс беше започнала да свиква с него. Пък и си даваше сметка, че той не я плаши умишлено. Каквото и да бе направено с устата му, Крам вече бе добил този постоянен вид. И той беше красноречив. До степен да направи въпроса й излишен.

Понечи да възрази, да му каже, че са цивилизованите хора и за тях има законови и етични норми. Но вместо това отрони:

— Те заплашват дъщеря ми.

— Така е.

Тя го погледна.

— Не мога да изпълня наредждането им. Не мога просто да зарежа всичко и да оставя нещата в това положение.

Крам мълчеше.

— Нямам избор, нали? Трябва да се преборя с тях.

— Не виждам друга възможност.

— Вие сте го знаели през цялото време.

— И вие.

Клетъчният му телефон иззвъня. Той го вдигна, но не каза нищо, дори „ало“. След две секунди го затвори с думите:

— Някой идва по алеята.

Почти в същия миг Форд Таурус спря пред къщата. От него слезе Скот Дънкан и тръгна към порталната врата.

— Познавате ли го? — попита Крам.

— Това е Скот Дънкан.

— Който ви е излъгал, че работи във Федералната прокуратура?
Грейс кимна.

— Ще се навъртам наоколо — каза кратко Крам.

* * *

Пресрецна го отвън. Скот Дънкан погледна към Крам, който се беше поотдалечил.

— Кой е този?

— Не ви трябва да знаете.

Грейс хвърли поглед към Крам. Той разбра намека и влезе вътре.
Останаха насаме със Скот Дънкан.

— Какво искате — попита го тя.

Дънканолови враждебната нотка в гласа ѝ.

— Някакъв проблем ли, Грейс?

— Просто съм изненадана, че не сте на работа. Мислех, че хората от Федерална прокуратура сте по-заети.

Той мълчеше.

— Да не си гълтнахте езика, господин Дънкан?

— Вие сте се обаждали в офиса ми.

Тя вдигна показалец в знак, че е отгатнат. След което каза:

— Не, момент, малка корекция: обаждах се във Федералната прокуратура. Но вие очевидно не работите там.

— Не е това, което си мислите.

— Какво изчерпателно разяснение!

— Трябаше да ви обясня от самото начало.

— Нищо. И сега не е късно.

— Вижте, всичко, което ви казах, е истина.

— С изключение на незначителната подробност за Федералната прокуратура. Или може би госпожа Голдбърг лъже?

— Искате ли да ви обясня, или не? — попита той вече с метална нотка в гласа.

Грейс му направи знак да продължи.

— Онова, което ви казах, е вярно. Аз работех там. Преди три месеца онзи убиец, Монте Сканън, настоя за среща с мен. Никой не можеше да разбере защо. Аз бях високопоставен юрист на държавен пост, занимавах се с политическата корупция. Защо наемен убиец ще настоява да говори с мен? И тогава той ми каза.

— Че е убил сестра ви?

— Да.

Отидоха до пейката на верандата и седнаха. Крам ги наблюдаваше от прозореца. Погледът му се спираше на Дънкан, след което изследваше околността и после пак се връщаше на Дънкан.

— Струва ми се познат отнякъде — каза Дънкан по негов адрес.

— Или може би ми прилича на карибските пирати в Дисни Уърлд. Остава само да си сложи превръзка на окото.

Грейс го подкани:

— Щяхте да ми обяснявате защо ме излягахте.

Дънкан прокара пръсти през сламено русата си коса.

— Когато Сканън ми каза, че пожарът не е бил злополука, не можете да си представите какво ми стана. До този момент животът ми беше едно и изведнъж се превърна в друго. Вече не бях същият човек. Не бях човек, чиято сестра е умряла в случаен пожар, а човек, чиято сестра е убита и никой не е отмъстил за нея.

— Но сега вече знаете убиеца — отбелаяза Грейс. — Той си е признал.

Дънкан се усмихна тъжно.

— Както го каза и самият Сканън, той е бил просто изпълнител. Самото оръжие. Но аз искам да се добера до човека, който е натиснал спусъка. Това се превърна в моя идея фикс. Опитах се да съвместя издирането на престъпника със служебните си задължения. Но започнах да занемарявам работата и шефката ми настоя да изляза в отпуск.

— Защо не ми го казахте?

— Не мислех, че е необходимо да правя изявления за принудителния отпуск. Имам служебните си връзки. Имам приятелите си в съдебната система. Но щом ще съм откровен, трябва да ви кажа, че сега върща всичко като частно лице.

Погледите им се срещунаха. Грейс каза:

— Струва ми се, че все пак премълчавате нещо.

Той се поколеба.

— Нека се уточним. Сега и двамата се опитваме да намерим съпруга ви. Влизаме във временен съюз. С вас имаме различни перспективи. Няма да ви лъжа: не знам какво ще стане, след като намерим Джак. Каква истина ще излезе наяве? Ще ни хареса ли тя?

— Аз просто си искам съпруга.

Той кимна.

— Това имам предвид, като казвам, че перспективите пред нас са различни. Вие си искате съпруга, аз пък искам убиеца на сестра ми.

Погледна я и тя разбра.

— И сега какво? — попита Грейс.

Той извади мистериозната фотография. И сякаш леко се подсмихна.

— Знам името на червенокосата — Шийла Ламбърт. Учила е във Върмонтския университет по същото време, когато е следвал там съпругът ви, както и Шейн Олуърт — посочи ги с пръст.

— И къде е тя сега?

— Там е работата. Грейс. Никой не знае.

Грейс затвори очи, потръпна.

— Изпратих фотографията в университета и един пенсиониран декан я позна. Проверих всякакви възможности, но тя просто е изчезнала. Няма и следа от нейното съществуване през последните десет години — нито данъчни сведения, нито осигурителни данни, нищо.

— Като Шейн Олуърт.

— Точно като Шейн Олуърт.

Грейс се опита да обобщи.

— На фотографията са петима: вашата сестра е убита; за другите двама — Шейн Олуърт и Шийла Ламбърт — никой не е чувал нищо от години; четвъртият човек — съпругът ми — навремето избягва отвъд

океана, а сега изчезва; и остава една жена, чиято самоличност ни е все още неизвестна. И сега?

— Спомняте си вероятно: казах ви, че съм говорил с майката на Шейн Олуърт.

— С амазонската джунгла в Мексико.

— Когато ходих при нея първия път, не знаех за тази снимка, за вашия съпруг и за каквото и да било. Искам да ѝ покажа снимката сега, за да видя каква ще е реакцията ѝ. Искам и вие да сте с мен.

— Защо?

— Имам някакво вътрешно усещане... Ивлин Олуърт е стара жена. Чувствителна и вероятно уплашена. Първия път отидох при нея като следовател. Ако се появите вие като разтревожена майка, може и да научим нещо.

Грейс се поколеба.

— Къде живее тя?

— В Бедминстър. На около трийсет минути оттук.

— Не мога да дойда с вас сега заради децата. Не мога да ги оставя тук.

— Да ги вземем с нас. Там има къде да си играят. Няма да се бавим много.

От вратата излезе Крам и махна на Грейс, която се извини и тръгна към него. Скот Дънкан остана.

— Какво има? — попита тя.

— Емма плаче горе — обясни Крам.

Грейс завари дъщеря си захлупена по лице в леглото и с възглавница върху главата, от което риданията ѝ се чуха приглушено. Емма отдавна не беше плакала така. Грейс седна на ръба на кревата. Щом се оказа в състояние да проговори. Емма попита къде е татко. Грейс ѝ отвърна, че е заминал по бизнес задачи. Емма ѝ каза, че не ѝ вярва, че това е лъжа и че иска да знае истината. Грейс повтори за деловото пътуване и ѝ каза, че всичко е наред. Но Емма настоя: къде е той? Защо не се обажда? Кога ще се върне? Грейс се опита да я успокой с обяснения, които поне в собствените ѝ уши звучаха правдоподобно: че той наистина е зает, че е по работа в Европа, в момента е в Лондон, че той самият не знае кога ще се върне, че се е обаждал, но Емма е спяла, защото има голяма часовна разлика.

Кой знае дали Емма повярва на всичко това. Но каквото и да съветват никакви си телевизионни психолози, тя не беше достатъчно голяма, за да понесе грубата истина. Деца не се отглеждат с инструкции. Налагат се импровизации.

След няколко минути Грейс каза на Макс и Емма да се пригответят за малка разходка. Те си взеха игрите „Game boy“ и се настаниха на задната седалка на колата. Скот Дънкан тръгнала се качва, но Крам му препречи пътя.

— Какво? — попита Дънкан.

— Искам да говоря с госпожа Лосън, преди да тръгнете.

Дънкан направи саркастичен поклон. Крам му хвърли поглед, който можеше да промени световния климат. Влезе с Грейс в задната стая и затвори вратата.

— Знаете, че не бива да излизате с него.

— Może би. Но се налага.

Крам загриза долната си устна. Това никак не му харесваше, обаче я разбираше.

— Имате ли дамска чанта?

— Да.

Той извади малък пистолет и й го подаде.

— Това е деветмилиметров глок модел двайсет и шест.

Грейс вдигна ръце.

— Не го искам.

— Сложете го в чантата си. Можете също да си го закрепите на глезена, но ще трябва да сте с дълъг панталон.

— Никога не съм стреляла.

— Опитността не бива да се абсолютизира. Целите центъра на гръденния кош и натискате спусъка. Нищо сложно.

— Не обичам оръжията.

Крам поклати глава.

— Какво сега?

— Днес някой отправи заплаха към дъщеря ви, ако не се лъжа.

И той пусна пистолета в чантата й. Тя вече не възропта.

— Колко време ще отсъствате? — попита Крам.

— Най-много два часа.

— Господин Веспа ще дойде в седем. Каза, че е твърде необходимо да говори с вас.

- Ще бъда тук.
- Сигурна ли сте, че можете да имате доверие на този Дънкан?
- До известна степен.
- Нека добавим още някаква сигурност на този фронт.
- Как?

Без да отвръща нищо. Крам я придружи обратно в двора. Скот Дънкан говореше по телефона си. Нещо в израза на лицето му не хареса на Грейс. Той приключи разговора, щом ги забеляза:

- Тръгваме ли?

Крам се запъти към него. Дънкан не отстъпи назад, но макар и за част от секундата се забеляза, че нещо в него трепна. Крам спря лице в лице с него, протегна длан и размърда пръсти:

- Нека видя портфейла ви.
- Моля?
- Изглеждам ли като човек, който обича да повтаря?

Скот Дънкан погледна към Грейс. Тя му кимна. Крам продължаваше да стои с протегната ръка и подканящ жест. Дънкан му подаде портфейла си. Крам го сложи на градинската маса, седна и затършува из съдържанието му, като си водеше бележки.

- Какво правите? — попита Дънкан.
- Докато ви няма, господин Дънкан, аз ще проуча всичко за вас. И ако на госпожа Лосън се случи каквото и да било, ще действам... — той се спря, сякаш търсеше подходящата дума. — По извънредно краен начин. Изразих ли се ясно?

Дънкан погледна към Грейс и попита:

- Кой, по дяволите, е този човек?

Грейс вече беше на път към вратата, каза само:

- Всичко ще бъде наред, Крам.

Крам подаде на Дънкан портфейла му.

- Приятно пътуване.

През първите пет минути по пътя никой не проговори. Макс и Емма със слушалки в ушите играеха на електронните си игри. Грейс им бе купила насокоро тези слушалки, защото постоянните пиукащи звуци и възклицианията на героите я подлудяваха.

- Кой ви се обади преди малко? — попита Грейс.

— Съдебен следовател. Сигурно помните, че поисках ексхумация на тялото на сестра ми.

— Да.

— Полицията реши, че е излишно. Или може би скъпоструващо.

Тогава аз си платих. За патолог — съдебен следовател.

— И той ви се обади?

— Тя. Казва се Сали Ли.

— И?

— И каза, че иска да ме види веднага. Тя е в Ливингстън. Можем да се отбием на връщане. Бих искал да дойдете с мен, ако не възразявате.

— В морга?

— Не, нищо подобно. Сали извършва аутопсията си в болница „Сейнт Барнабас“. А става дума за кабинета, в който си върши бумащината. Има и приемна, където бихме могли да оставим децата.

Грейс не отвърна нищо.

Когато най-сетне спряха в Бедминстър, Грейс отсече:

— Няма да оставя децата сами.

— Госпожа Олуърт живее ей там — посочи Дънкан. — Можем да останем на входа и да ги наглеждаме.

Приближиха се до вратата. Наоколо цареше тишина, сякаш и въздухът бе застинал. Грейс вдъхна дълбоко мириса на прясно окосена трева. Дънкан натисна звънца. Грейс имаше чувството, че е от „Свидетелите на Йехова“, дето известяват от врата на врата добрата новина.

Женски глас като онези, с които говорят вещиците от детските филми, изкряка по домофона:

— Кой е?

— Госпожо Олуърт?

Гласът пак кресна:

— Кой е?

— Госпожо Олуърт, аз съм Скот Дънкан.

— Кой?

— Скот Дънкан. Говорихме с вас преди две седмици. За сина ви Шейн.

— Идете си. Нямам какво да ви казвам.

Грейс долови сега бостънския ѝ говор.

— Бихте могли да ни помогнете — продължи да настоява Дънкан.

— Не знам нищо. Отивайте си.

— Моля ви, госпожо Олуърт, нужно ми е да говоря с вас за сина ви.

— Казах ви: Шейн живее в Мексико. Той е добро момче. Помага на бедните хора.

— Трябва да попитаме нещо за негови стари приятели.

И Скот Дънкан погледна към Грейс, кимвайки ѝ да добави нещо.

— Госпожо Олуърт — обади се Грейс.

— Вие пък коя сте? — изграчи още по-бдително старата Олуърт.

— Името ми е Грейс Лосън. Мисля, че съпругът ми е познавал сина ви.

Настъпи тишина. Грейс се обърна, потърси с поглед децата и се успокои, виждайки, че си играят. Крякащият глас попита:

— Кой е вашият съпруг?

— Джак Лосън.

Отново тишина.

— Не го познавам.

Тогава Скот Дънкан каза:

— Имаме една снимка. Бихме искали да ви я покажем.

Вратата се отвори. Госпожа Олуърт беше облечена в домашна роба, която нямаше начин да е била произведена по-късно от кубинската криза и Пляя Хирон. Около седемдесет и пет годишна, тя беше от онзи тип огромни лели, които ви прегръщат и вие се губите в пищните им телеса. Разширениите ѝ вени бяха като наденички. Очилата ѝ висяха на верижка върху впечатляващия бюст. Леко лъхаше на цигарен дим.

— Нямам цял ден на разположение — заяви тя. — Дайте да видя снимката.

Скот Дънкан ѝ я подаде.

Старицата дълго време я разглежда, без да каже нищо.

— Госпожо Олуърт?

— Защо лицето ѝ е зачертано с кръстче?

— Това беше сестра ми — отвърна Дънкан.

— Май ми казахте, че сте следовател.

— Това е вярно. Сестра ми беше убита. Името ѝ беше Джери Дънкан.

Лицето на госпожа Олуърт пребледня. Устните ѝ потрепериха.

— Мъртва ли е?

— Беше убита преди петнайсет години. Спомняте ли си нещо за нея?

Тя като че ли поомекна. Обърна се към Грейс и попита:

— Какво се оглеждате?

— Да виждам децата си — посочи Грейс към Макс и Емма.

Госпожа Олуърт също погледна към тях и доби още пообъркан вид.

— Познавахте ли сестра ми?

— Какво общо има това с мен?

— Да, или не? Познавахте ли сестра ми? — повтори Дънкан с по-остър тон.

— Не мога да си спомня. Беше толкова отдавна...

— Синът ви е ходел с нея.

— Той е ходил с много момичета. Беше хубаво момче. Също и брат му Пол, сега е психолог в Мисури. Защо не ме оставите на мира и не говорите с него?

— Напънете си мозъка — повиши тон Дънкан. — Сестра ми беше убита, а това — и той посочи на снимката Шейн Олуърт — е вашият син, нали, госпожо Олуърт?

Тя остана дълго време загледана в странната фотография, преди да кимне.

— Къде е той?

— Казах ви предишния път. Шейн живее в Мексико, помага на бедните.

— Кога за последен път говорихте с него?

— Миналата седмица.

— Той ли ви се обади?

— Да.

— Къде?

— Какво искате да кажете с това „къде“?

— Тук ли ви се обади?

— Разбира се. Къде другаде да се обади?

Скот Дънкан пристъпи по-близо до нея.

— Проверих телефона ви, госпожо Олуърт. От година нямате международни разговори — нито са ви търсили, нито вие сте се обаждали.

— Шейн използва фонокарти — отвърна тя много припряно. — Може би телефонните компании не регистрират тези обаждания, знам ли...

Дънкан се доближи плътно до нея.

— Чуйте ме, госпожо Олуърт. И ме чуйте внимателно. Сестра ми е мъртва. Няма и следа от вашия син, където и да е. Този мъж — и той тикна пръст в Джак на снимката — е Джак Лосън, съпруг на стоящата тук Грейс Лосън. Той също изчезна. А тази жена — този път показалецът му се спря на червенокосото момиче с леко раздалечени очи — се казва Шийла Ламбърт. Няма и помен от нея поне от десет години.

— Нямам нищо общо — продължи да упорства госпожа Олуърт.

— Петима са на фотографията. Успяхме да идентифицираме четирима от тях. Всички те са изчезнали. За една знаем, че е мъртва. Предполагаме, че и останалите.

— Казах ви: Шейн е...

— Лъжете, госпожо Олуърт. Вашият син е завършил Върмонтския университет. Както и Джак Лосън и Шийла Ламбърт. Те по всяка вероятност са били приятели. Вашият син е имал връзка със сестра ми — и двамата знаем това. Така че какво се е случило с тях? Къде е синът ви?

Грейс сложи ръка върху неговата. Госпожа Олуърт сега гледаше към площадката, където си играеха двете деца. Долната ѝ устна затрепери. Кожата на лицето ѝ беше станала пепелява. По страните ѝ потекоха сълзи. Изглеждаше като изпаднала в транс. Грейс каза меко:

— Госпожо Олуърт...

— Аз съм стара жена.

Грейс изчака.

— Нямам какво да ви казвам бе, хора.

Грейс продължи:

— Мъча се да намеря съпруга си.

Госпожа Олуърт стоеше все така загледана в детската площадка.

— Опитвам се да намеря баща им.

— Шейн е добро момче. Помага на хората.

— Какво се е случило с него? — настоя Грейс.

— Оставете ме на мира.

Грейс се опита да срещне погледа на старицата, но очите ѝ я гледаха невиждащо.

— Неговата сестра — Грейс посочи Дънкан, — моят съпруг, вашият син. Което им се случило, засяга всички ни. Искаме да си помогнем взаимно.

Но старицата поклати глава и им обърна гръб:

— Синът ми не се нуждае от вашата помощ. А сега си вървете. Моля ви! — влезе си и затвори вратата.

ГЛАВА 33.

Когато се качиха отново в колата. Грейс каза:

— Споменахте пред госпожа Олуърт, че сте направили проверка на телефона й за международни разговори...

— Това беше бълф — кимна Дънкан.

Децата отново се бяха вгълбили в геймбоя. Скот Дънкан се обади на патоложката. Тя ги очакваше.

Грейс попита:

— Май се приближаваме към някакъв отговор, нали?

— Мисля, че да.

— Госпожа Олуърт може би ни казва истината, като твърди, че не знае. Преди години нещо се случва. Джак избягва отвъд океана. Може би Шейн Олуърт и Шийла Ламбърт са постъпили по подобен начин. По някаква причина сестра ви е останала и е била убита.

Той не каза нищо. Очите му се навлажниха, а крайчецът на устната му потрепери.

— Скот?

— Тя ми се обади. Джери. Два дни преди пожара... Аз тъкмо излизах, бързах. Трябва да ме разберете. Джери беше в известна степен ексцентрична, но и melodramатична. Каза, че има да ми съобщи нещо важно, но аз реших, че то може да почака. Помислих си, че е свързано с някое поредно нейно увлечение — ароматерапия, нова рок банда, офортно изкуство и какво ли не друго. Казах, че ще ѝ се обадя... — Дънкан мълкна, после сви рамене: — Но забравих.

Грейс искаше да му каже нещо, но не знаеше какво. Усети, че всяка думи на утешение от нейна страна биха прозвучали неуместно. Хванала здраво волана, тя погледна в огледалото. Емма и Макс продължаваха все така да седят с приведени глави, пръстите им играеха по копчетата. При вида им Грейс почувства, че я залива вълна от спокойствие, толкова позната ѝ беше тази картина.

— Нека сега отскочим до патоложката? — помоли Дънкан.

Грейс се колебаеше.

— На около миля е от тук. Просто завийте надясно на следващия светофар.

Така и така е тръгнала, да става каквото ще — тя последва указанията му. След минутка ѝ посочи сградата.

В медицинския център като че преобладаваха кабинетите на зъболекарите и зъботехниците. Още като влязоха, я лъсна мириз на антисептици, завинаги свързан в съзнанието ѝ с глас, който казва да плакне и плюе. Според табелките на втория етаж бяха офтамолозите и лазерните процедури. Над тях видяха посочено името ѝ: доктор Сали Ли.

Нямаше рецепция, така че влязоха направо, при което звънна сигнална камбанка. В кабинета цареше забележителен безпорядък. Обзвеждането се състоеше от два изтърбушени дивана и една мъждива стояща лампа, която трудно би била продадена и на битпазар. На масичка лежеше захвърлено списание каталог за медицински инструменти.

Уморена на вид азиатка на четирийсет и нещо години надникна през вратата на вътрешната стая.

— Здравей, Скот.

— Здравей, Сали.

— Кой е с теб?

— Това е Грейс Лосън — отвърна той. — Тя ми помага.

— Приятно ми е — кимна ѝ Сали. — Ще бъда при вас след секунда.

Грейс каза на децата, че могат да продължат с електронните игри.

След малко Сали Ли отвори пак вратата.

— Заповядайте.

Беше облечена в чиста хирургическа манта и обувки с високи токове. От горното ѝ джобче се подаваше кутия „Марлboro“. Кабинетът ѝ, доколкото това можеше да се нарече кабинет, сякаш беше пострадал от торнадо. Навсякъде имаше пръснати листа, падащи на каскади от бюрото и лавиците за книги по патология, същински водопади. Самото бюро беше метално и като че ли взето от стародавна училищна разпродажба. По него нямаше снимки, нито каквото и да било от личен характер, само пепелник с впечатляващи размери в

центъра на всичко. Навсякъде се издигаха купчини списания, някои от които вече сринати, без да личи опит да бъдат отново подредени.

Сали Ли седна на стола зад бюрото и ги подкачи:

— Разчистете два стола и седнете.

Грейс свали купчината на пода и седна, Дънкан също. Скръстила ръце, Сали Ли каза:

— Нали знаеш, Скот, не съм много по маниерите.

— Знам.

— Хубавото е, че пациентите ми никога не се оплакват — добави тя със смях, който никой друг не подхвани. — Сега, общо взето, виждате защо не ме канят на романтични срещи. — Междувременно си сложи очила за четене и започна да прелиства папките пред себе си.

— Но ви е известно вероятно как често пъти наглед различените хора добре знаят кое къде се намира... Я да видим сега... Къде ли... А, ето я!

И тя измъкна от купа жълтеникова папка.

— Тази ли е за аутопсията на сестра ми?

— Да — потвърди Сали Ли и плъзна към него папката, на която пишеше „Джери Дънкан“.

В нея имаше и снимки. Грейс бегло зърна една от тях с кафяв скелет, сложен на маса. Обърна глава, за да не надничава.

Сали Ли метна крака на бюрото, сплете пръсти зад тила си.

— Виж, Скот, да те занимавам ли колко е напредната патоанатомията, или да карам направо?

— Карай направо.

— Когато е умряла, сестра ти е била бременна.

Тялото на Дънкан се сгърчи, сякаш го бе ударила с камшик. Грейс се вцепени.

— Трудно ми е да кажа — продължи Сали, — може би четвърти или пети месец.

— Не разбирам — отрони Скот. — Нали правиха аутопсия непосредствено след смъртта ѝ?

Сали Ли кимна.

— Несъмнено.

— Но никой не ми каза...

— Защо да ти казват? Тогава ти си бил още ученик. Сигурно са го казали на родителите ти. А и бременността ѝ е нямала нищо общо с

причината за смъртта, която е настъпила вследствие на пожар в спалнята. И да са разбрали за бременността ѝ, може да са сметнали, че това не е важно.

Скот Дънкан погледна към Грейс, а после пак към Сали Ли.

— Ще можеш ли да вземеш ДНК от зародиша?

— Вероятно да. Защо?

— Колко време ще отнеме, за да направиш тест за установяване на бащинството?

Грейс не беше изненадана от въпроса му.

— Шест седмици.

— Някакъв начин да се ускори?

— Не съм съвсем сигурна, защото ще разчитам и на други хора.

Скот се обърна към Грейс. Тя знаеше какво си мисли, затова каза:

— Нали е ходела с Шейн Олуърт.

— Нали сте виждали снимката.

Тя го разбра. Повечето все пак позираха като за пред фотоапарат, с изключение на Джери Дънкан: явно в неведение, че я снимат, тя се бе загледала в Джак Лосън с много повече от приятелско чувство.

— Нека се направи тестът — каза Грейс.

ГЛАВА 34.

Шарлейн държеше ръката на Майк, когато той най-сетне отвори очи.

Тя извика да дойде лекар, който, като се появи, направи констатацията, че това е „добър признак“. Майк изпитваше ужасни болки. Лекарят му би морфин. Майк не искаше да заспиш отново и се съпротивляваше на съня с изкривено в гримаса лице. Седнала на ръба на леглото. Шарлейн продължаваше да държи ръката му. Когато болката се усилваше, той стискаше силно нейната.

- Иди си вкъщи — успя да ѝ каже. — Децата имат нужда от теб.
- Шишит. Опитай се да се отпуснеш.
- Нищо не можеш да направиш за мен тук. Прибери се вкъщи.
- Шт.

Майк отново се унесе в дрямка. Тя го загледа. Спомни си дните във „Вандербилт“. Обля я вълна от любов и привързаност. Но онова, което я смущаваше дори сега, докато държеше ръката на този мъж, споделил с нея живота си, беше осъзнаването, че тези чувства няма да продължат дълго. Вече си даваше сметка за преходността на емоциите.

- Братата зад нея се отвори.
 - Чух, че съпругът ви е дошъл в съзнание.
- Капитан Пърлмътър.
 - Да.
 - Надявах се да мога да говоря с него.
 - Ще трябва да почакате още известно време.
- Пърлмътър пристъпи в стаята.
 - Децата ви още ли са с чичо си?
 - Заведе ги на училище. Искаме да се чувстват спокойни.
- Пърлмътър застана до нея. Тя продължаваше да гледа Майк.
 - Научихте ли нещо? — попита.
 - Името на человека, който е стрелял в мъжа ви, е Ерик Ву.
- Говори ли ви нещо?
- Тя поклати глава.

— Откъде разбрахте?

— В къщата на Сайкс открихме негови отпечатъци.

— Да не е бил задържан по-рано?

— Да. И е пуснат предсрочно.

— Какво е направил?

— Бил е обвинен в нападение и нанасяне на телесни повреди, но много е вероятно да е извършвал и други престъпления.

Тя не се изненада.

— Жестоки престъпления?

Пърлмътър кимна и попита:

— Известно ли ви е името Джак Лосън?

Шарлейн смръщи вежди, замисли се.

— Няма ли две деца, които са в училище „Уилард“?

— Да.

— Не го познавам лично, но по-малкият ми син Клей също е в „Уилард“. Виждам понякога жена му, когато взимаме децата.

— Тя се казва Грейс Лосън, нали?

— Мисля, че да. Хубава жена. Има дъщеря на име Емма, ми се струва. Година или две по-малка от моя Клей.

— Познавате ли я по-отблизо?

— Всъщност не. Виждам я на празничните училищни концерти и мероприятия от този род. Защо?

— Няма значение.

Шарлейн се навъси:

— Просто се сетихте за нея ей така?

— Прибързано предположение — отвърна той и смени темата:

— Исках да ви благодаря.

— За?

— За това, че говорихте с господин Сайкс.

— Той не ми каза кой знае какво.

— Каза ви, че Ви е използвал името Ал Сингър.

— И?

— Нашият компютърен експерт откри същото име в имейлите на Сайкс. Смятаме, че Ви е използвал в онлайн сайт за запознанства. Така се е свързал с Фреди Сайкс.

— Използвал е името Ал Сингър?

— Да.

— Тоест е хомосексуален сайт?

— По-скоро бисексуален.

Шарлейн поклати глава, сподавяйки смеха си. Ама че работа. Погледна към Пърлмътър, очаквайки да го види ухилен, но лицето му беше каменно. После и двамата погледнаха към Майк, който се пробуди. Отвори очи и ѝ се усмихна. Шарлейн му се усмихна на свой ред и го погали по косата. Той пак затвори очи и отново потъна в сън.

— Капитан Пърлмътър!

— Да?

— А сега, моля ви, си идете.

ГЛАВА 35.

Докато чакаше пристигането на Карл Веспа, Грейс се зае да почиства и подрежда спалнята.

Макар и грижовен и предан съпруг и баща, Джак бе твърде разхвърлян. След някои опити за превъзпитание Грейс бе спряла да му натяква. В края на краищата щастливият съвместен живот неизбежно иска компромиси.

Тя отдавна се бе отказала да го отчужда от навика му да струпва списания до леглото. След употреба хавлиената му кърпа никога не се връщаше на закачалката в банята. Същото се отнасяше и за всяка негова дреха. Ето и сега тениската му висеше наполовина навън от панера за пране като разстреляна при опит за бягство. Грейс я върна вътре. В по-ранния етап от живота си тя винаги бе имала резервирано отношение към мъжкия пол и никога не бе вярвала в любовта от пръв поглед — но когато срещна Джак, моментално усети привличане, нещо като присвиване в стомаха, и вътрешен глас ѝ подсказа веднага, че това е мъжът, за когото ще се омъжи.

Крам седеше в кухнята с Емма и Макс. Емма беше забравила беспокойството си по начина, свойствен за децата — бързо и почти без последствия. Сега всички те, включително и Крам, ядяха панирани рибени хапки, пренебрегвайки гарнитурата от грах. Емма четеше стиховете си на Крам, който се оказа голям слушател. Смехът му не само изпълваше помещението, но и щеше да избие стъклата на прозореца. При такъв кикот човек или също прихва, или умира от страх.

До пристигането на Карл Веспа оставаше още време. На Грейс не ѝ се мислеше за Джери Дънкан — за нейната смърт, за нейната бременност и за начина, по който тя гледаше Джак на проклетата снимка. Бе казала, че най-важното за нея е да си върне съпруга. И това беше вярно. Но предвид всичко случващо се може би ѝ е важно да научи и истината.

С тази мисъл Грейс се спусна долу и седна пред компютъра, влезе в Google и написа „Джак Лосън“. Хиляда и двеста резултата. Прекалено много. Пък и повечето ѝ бяха известни. После опита с „Шейн Олуърт“. Нищо. Интересно. След това мина на „Шийла Ламбърт“. Данни за някаква баскетболистка със същото име. Нищо интересно. След това взе да пробва комбинации.

Джак Лосън, Шейн Олуърт, Шийла Ламбърт и Джери Дънкан. Трябва да бяха свързани по някакъв друг начин. Опита само с малките имена, после само с фамилните. Никакъв значим резултат. Още продължаваше с комбинациите, когато телефонът иззвъня. Погледна кой е. Беше се изписало *Кора*. Вдигна слушалката.

— Здрави.

— Здравей.

— Извинявай — каза Грейс.

— Да не ти пуча. Гадинка.

Грейс се засмя.

— Имаш ли нужда от моята помощ? — попита Кора.

— Мисля, че да.

— Амбициозна си. Одобрявам. Добре, казвай докъде стигна.

Грейс избягна разни подробности. Вярваше на Кора, но все пак. В смисъл: ако самата тя беше закъсала, незабавно щеше да потърси Кора. Но тъй като децата ѝ бяха в опасност... ами не беше сигурна. Но фактът, че бе имала пълно доверие в Кора, я изпълваше с чувство за изолация и самота.

— Значи проверяваш имената с търсачките? — попита Кора.

— Да.

— И не изскача нищо особено?

— Не. Я чакай...

— Какво?

Не, все пак няма нужда да казва на Кора повече от най-необходимото.

— А, нищо. Ще ти звънна по-късно.

— Добре. Гадинка.

Грейс се загледа в екрана. Усети пулса си. Беше променяла изписването на имената според възможното им различно звучене и след стотици резултати попадна на следното: „БЛОГ НА КРЕЙЗИДЕЙВИ“.

Грейс бегло знаеше, че тъй нареченият блог е нещо като дневник за публично достояние. На някои хора им правеше удоволствие да ги пишат, а на други — по кой знае какви странни причини — да ги четат.

Та изведнъж ѝ се мърна: „.... Джон Лосън на йониката и страхотния Шон Олуърт с китара...“

Джон можеше да бъде Джак. А „Шон“ беше доста близко до „Шейн“. Грейс кликна. Страницата беше дълга. Грейс върна и кликна „сасае“. Когато отиде пак на страницата, думите „Лосън“ и „Олуърт“ бяха подчертани. Тя слезе надолу и откри записано преди две години:

26 април

Здравейте, банда. С Тереза прекарахме уикенда във Върмонт. Отседнахме в „Уестърли“. Беше страхотно. Там има камина и до нощите играхме на дама...

По-нататък Крейзи Дейви продължаваше в същия дух. Грейс поклати глава. Кой ли, по дяволите, чете тези глупости? Прегледа още три абзаца:

Снощи с Рик, старо приятелче от колежа, ходихме в бар „Уино“ — абсолютна дупка, мъкнехме се там още по време на следването във Върмонтския университет. Там поиграхме на кондомна рулетка. Играли ли сте някога? Всеки избира цвят, купува се кондом и като се отвори, печели играчът, които е изbral същия цвят. Групата, дето свиреше вчера, направо беше трепач. Спомних си времето, когато бях първокурсник. „Оллоу“. Бяха две мацки и двама пича. Спомням си, че едната от мацките беше на ударните. Момчетата бяха Джон Лосън на йониката и Шон Олуърт — китарист. Предполагам, че оттам идва и името на групата „Оллоу“ — от имената Олуърт и Лосън. Рик не беше и чувал за тях. После в бара влязоха две апетитни цепенячета, но не ни обърнаха никакво внимание. Почувствах ме се стари...

И толкова. Нищо повече.

Грейс потърси „Оллоу“. Нищо.

Опита още комбинации. Нищо друго не излезе. Оставаше само това споменаване в блога. Явно Крейзи Дейви беше объркал имената или пък тогава Джак е бил Джон. Но той споменаваше четирима — две момчета и две момичета. На снимката бяха петима, обаче едната в края, дето почти не се вижда, може да не е била в групата. А какво беше казал Скот за последното обаждане на сестра му? „Помислих си, че е свързано с някое поредно нейно увлечение — ароматерапия, нова рок банда...“

Рок банда. Това можеше ли да е снимка на рок банда?

Тя потърси в сайта на Крейзи Дейви някакъв телефонен номер, но откри само имайл. В него бързо написа: „Имам нужда от вашата помощ. Става дума за много важен въпрос относно «Оллоу» — рок бандата от студентските ви години. Моля, обадете се.“

После написа телефонния си номер и кликна „изпрати“.

Какво означаваше всичко това? Опита се да сглоби откъслечната информация, но нищо не излизаше. След няколко минути се чу шум на кола по алеята. Грейс погледна през прозореца. Карл Веспа беше пристигнал.

Сега той беше с нов шофьор — един мамутоподобен здравеняк с къса подстрижка и мрачна физиономия, който не изглеждаше и наполовина страховит като Крам.

Грейс запази блога и отиде да отвори. Веспа влезе, без да поздрави. Спретнат както винаги, с блейзър, сякаш шит от богове, в останалото той проявяваше странна немарливост. Косата му винаги изглеждаше неподдържана, това си беше част от стила му, но има разлика между разрошена и запусната. Неговата си беше направо второто. Очите му бяха зачервени, а бръчките покрай устата му сякаш бяха станали по-дълбоки.

— Какво става?

— Къде бихме могли да говорим на спокойствие? — попита Веспа.

— Децата са в кухнята с Крам. Да отидем във всекидневната?

Той кимна. Откъм кухнята се чу как Макс се залива от смях. Веспа се спря.

— Синът ти е на шест години, нали?

— Да.

Веспа се усмихна. Грейс не знаеше какво си мисли той, но тази усмивка накара сърцето ѝ да се свие. Той продължи:

— Когато Райън беше на същата възраст, обичаше да играе с бейзболни карти.

— Макс играе на Ю-ги-о.

— Ю-ги-о?

Тя поклати глава — не би могла да му обясни.

Лицето му се озари от спомена. Грейс се опита да му се усмихне колкото се може по-бодро, но тъгата надделя. Веспа посърна.

— Ще го пуснат условно.

Грейс не каза нищо.

— Уейд Лерю. Утре излиза — добави той.

— Ох!

— Какво ще кажеш?

— Той прекара в затвора петнайсет години.

— Умряха осемнайсет души.

Не ѝ се искаше да води такъв разговор с него. Не от числото осемнайсет го болеше, а от едно. Откъм кухнята отново долетя смехът на Макс. Звукът сякаш взриви всекидневната. Веспа запази безизразен вид, но Грейсолови вътрешното му чувство. Раздразнение. Дори без да го изразява с думи, тя го знаеше: ако това се беше случило с Макс или Емма. Грейс така ли щеше да проявява здрав разум, така ли щеше да е все оправдаваща?

— Помниш ли охранителя Гордън Маккензи? — попита Веспа.

Грейс кимна. Маккензи се беше проявилик като герой онази нощ, като бе намерил начин да отвори два заключени аварийни изхода.

— Той умря преди няколко седмици. Мозъчен тумор.

— Научих. В пресата излезе обширен некролог и се споменаваше случаят.

— Вярваш ли в живота след смъртта, Грейс?

— Не знам.

— Все пак не мислиш ли, че един ден ще видиш пак родителите си?

— Не знам.

— Хайде, Грейс. Искам да ми кажеш какво мислиш по въпроса.

Очите му я пронизаха. Тя нервно се размърда на мястото си.

— По телефона ме попита дали Джак има сестра.

— Сандра Ковал.

— Защо ме попита?

— Момент — каза Веспа. — Първо искам да разбера твоето мнение: къде отиваме след смъртта.

Явно беше безполезно да му се противопоставя. Нещо нетипично се надигаше в него. Той не я питаше като приятел или като покровител, нито от любопитство. В гласа му имаше предизвикателство. Дори гняв. Мина й през ум дори, че може би е пил.

— В „Хамлет“ Шекспир нарича смъртта „неоткритата страна, отдено никой пътник се не връща“.

— С други думи, нямаме насока.

— Нещо такова.

— Човек знае, че това са глупости. Че отвъд няма нищо. Никога повече няма да видя Райън. Но е много тежко за възприемане. Затова лабилните са измислили невидими богове и среци в райски градини. А някои като теб не вярват на такива измишльотини, но и за тях истината е болезнена. И мисловната защита е все пак „откъде бихме могли да знаем“. Но ти знаеш, Грейс, ти знаеш, нали?

— Съжалявам, Карл.

— За какво?

— Съжалявам за страданието ти, но все пак не ми казвай в какво вярвам или не.

Очите на Веспа внезапно се разшириха и в тях сякаш избухна експлозия.

— Как се запозна с мъжа си?

— Какво?

— Как се запозна с Джак?

— Какво общо има това сега?

Той направи крачка към нея. Заплашителна стъпка. И така я погледна, че за пръв път Грейс разбра: всички истории, всички слухове, които бе чувала за него и негови деяния, са истина.

— Как се запознахте?

С усилие да преодолее уплахата си Грейс отговори:

— Вече съм ти казвала.

— Във Франция?

— Точно така.

Той впери още по-настойчив поглед в нея.

— Какво става, Карл?

— Уейд Лерю излиза от затвора.

— Нали ми каза.

— Утре адвокатката му дава пресконференция в Ню Йорк.

Семействата ще бъдат там. Искам да дойдеш и ти.

Тя знаеше, че следва продължение.

— Адвокатката му била страхотна. Направо омаяла съда.

Предполагам, че ще очарова и пресата.

Мъкна и я загледа някак очаквателно. Грейс за миг се почуди, но внезапно студена тръпка ѝ спря лъха и прониза цялото ѝ тяло. Карл Весна забеляза. Той кимна и отстъпи назад.

— Разкажи ми за Сандра Ковал — каза той. — Защото не мога да разбера как точно твоята зълва измежду всички трябаше да представлява човек като Уейд Лерю.

ГЛАВА 36.

Индира Каривала очакваше посетител.

Офисът ѝ тънеше в мрак. Всички частни детективски разследвания за деня бяха приключени. Тя обичаше да седи на тъмно. Беше сигурна, че всички проблеми на Запада идват от повишената динамика на живота, водеща до нервна превъзбуда. И тя самата, разбира се, участваше в тази въртележка. Западът държи человека под постоянен обстрел от цветове, светлини и звуци. Затова при всяка възможност и най-вече в края на работния ден Индира обичаше да седи на тъмно. Не да медитира, както би могло да се предположи поради произхода ѝ. Не да седи в поза „лотос“. А просто да седи на тъмно.

В двайсет и два часа на вратата леко се почука.

— Влез!

И в стаята влезе Скот Дънкан. Той не светна лампата. Индира беше доволна. Това улесняваше нещата.

— Какво толкова важно има? — попита той.

— Роки Конуел е убит — съобщи му Индира.

— Чух по радиото. Кой е той?

— Човекът, който наех да следи Джак Лосън.

Скот Дънкан не каза нищо.

— Знаеш ли кой е Стю Пърлмътър? — продължи тя.

— Ченгето?

— Да. Посети ме вчера. Разпитваше за Конуел.

— Ти позова ли се на спазването на професионална тайна?

— Да. Възнамерява да вземе съдебно решение, за да ме принуди да отговарям.

— Не се тревожи — каза Скот. — Ти не знаеш нищо.

Но Индира не беше толкова сигурна.

— Какво смяташ да направиш?

Дънкан, който излизаше от офиса, хвана бравата и вече затваряйки вратата зад себе си, отвърна:

— Да унищожа това из корен.

ГЛАВА 37.

Пресконференцията беше насрочена за десет часа.

Грейс първо откара децата на училище. Шофираше Крам. Носеше голяма и развлечена фланела. Грейс знаеше, че под нея има пистолет. Децата изскочиха от колата, казаха им довиждане и се забързаха към училищния вход. Крам се приготви да натисне газта.

— Само малко почакайте — каза Грейс.

Щом видя децата да влизат безпроблемно в училището, кимна, че всичко е наред и може да тръгват.

— Не се тревожете — каза Крам. — Оставил съм човек да наблюдава.

— Може ли да ви попитам нещо?

— Питайте.

— От колко време сте с господин Веспа?

— Вие сте били на мястото, където е умрял Райън, нали?

— Да.

— Той беше мое кръщелниче.

Уличното движение беше спокойно. Тя погледна Крам. Нямаше представа как да постъпи. Не можеше да им има доверие, не и за децата си, не и след като снощи бе видяла лицето на Веспа. Но какво би могла да направи? Може би трябваше да се обърне отново към полицията, но дали от полицията ще са съгласни или дори способни да охраняват децата?

Сякаш прочел мислите ѝ, Крам каза:

— Господин Веспа все така разчита на вас.

— А какво ще стане, ако реши да си промени отношението към мен?

— Той никога не би ви навредил.

— Толкова ли сте сигурен?

— Ще ни чака за пресконференцията. Искате ли да ви пусна радиото?

Като за този час от деня уличното движение не беше претоварено. Мостът Джордж Уошингтън все още гъмжеше от полицаи — мярка, въведена след 11-и септември. Пресконференцията щеше да се състои в хотел „Краун Плаза“ до Таймс Скуеър. Веспа й каза, че първоначално се обсъждало да я направят в Бостън, което би било по-уместно, но някой от хората на Лерю възразил, че ще е прекалено натоварваща такава близост до мястото на произшествието. По този начин се надявали и по-малко членове на потърпевшите семейства да дойдат в Ню Йорк.

Крам я остави и отиде да паркира. Грейс стоеше на улицата и се мъчеше да измисли някакво решение, когато чу иззвъняването на телефона си. Погледна кой е. Непознат номер с код 6-1-1. Доколкото си спомняше, беше на Бостън.

— Ало?

— Здравейте. Обажда се Дейвид Роф.

— Кой?

— Ами сигурно ме знаете от блога като Крейзи Дейви. Получих имейла ви. В неудобно време ли се обаждам?

— Не, никак даже — Грейс се улови, че почти вика. — Благодаря, че ми се обаждате.

— Стори ми се, че се отнася за нещо важно.

— Наистина е важно. В блога си споменавате рок група с името „Оллоу“.

— Точно така.

— Мъча се да събера всевъзможни сведения за тях.

— Не мисля, че бих могъл да ви помогна кой знае колко. Видях ги тогава вечерта. С приятелите ми отидохме там да поразпуснем. Запознахме се с момичета, танцувахме и доста пихме. След това разменихме по някоя приказка с членовете на групата. Затова съм запазил спомен за нея.

— Казвам се Грейс Лосън. По мъж. Той е Джак.

— Лосън? Така се казваше единият, да. Помня го.

— Бяха ли добри?

— Истината е, че не си спомням добре, но мисля, че по-скоро да. Щом като ми създадоха настроение да пия, след което имах такъв махмурлук, че и сега като си спомня, ми се гади. Изненада ли му гответите?

— Каква изненада?
— Ами някакъв вид приятно парти за отминалите дни...
— Не, просто се опитвам да намеря сведения за хората от тази рок група.

— Би ми се искало да помогна. Но не мисля, че работиха дълго време заедно. Никога повече не чух за тях, освен че по-късно май са имали краткотраен ангажимент в „Изчезналата таверна“ в Манчестър. Само това знам, съжалявам.

— Благодаря, че се обадихте.
— Няма защо. О, чакайте. Сетих се нещо интересно.
— Какво?

— В Манчестър са били подгряваща група на „Стил Найт“.

За да не се пречка на забързаните минувачи, Грейс се дръпна до стената.

— Нищо не ми говори името на тази група.
— Предполагам, че е известна само на музикалните маниаци. Но, доколкото знам, и „Стил Найт“ не е просъществувала дълго. Поне не в тогавашния си състав. — По линията се чу пука не, което обаче не попречи на Грейс да чуе съвсем ясно следващите думи на Крейзи Дейви: — Но фронтмен им беше Джими Екс.

Грейс насмалко да изпусне мобифона си.

— Ало?
— Слушам ви — каза Грейс.

— Сигурно знаете кой е Джими Екс? „Бледо мастило“. Бостънското произшествие.

— Да — собственият ѝ глас прозвуча като далечен. — Спомням си.

Крам се появи откъм паркинга. Погледна я и ускори крачка. Грейс благодари още веднъж на Крейзи Дейви и затвори. Сега имаше номера му в мобилния си. Можеше да му звънне по всяко друго време.

— Всичко наред ли е? — попита Крам.

Тя се помъчи да се овладее. Не успя. Едва отрони:

— Наред е.
— Кой беше?
— Откога сте ми надзорник?
— Спокойно — вдигна той ръце. — Просто питам.

Влязоха в „Краун Плаза“. Грейс се опита да осмисли току-що чутото. Чисто съвпадение. Това е. Странно съвпадение. В колежанските си години съпругът ѝ е свирил с група по баровете. Като хиляди други. И се е случило с Джими Екс да участват в една и съща програма. Просто се е случило да бъдат на едно и също място по едно и също време. И какво? Това трябва да е било една, ако не и две години преди бостънското произшествие. И Джак вероятно не ѝ го е споменавал, защото не го е смятал за важно, а пък е можело да натъжи жена му. Концерт на Джими Екс я бе травмировал и физически, и психически. Та вероятно не е сметнал за нужно да спомене този случаен факт.

И готово, нали?

Да, но Джак никога не бе и споменавал, че е свирал с поп група. Да, но всички членове на „Оллоу“ сега или са мъртви, или са изчезнали.

Опита да свърже някои неща. Кога точно е била убита Джери Дънкан? Когато прочете за пожара, тя самата беше на физиотерапевтично лечение. Това ще рече няколко месеца след бостънското произшествие. Ще трябва да провери точната дата. Ще трябва да провери и цялата хронология, тъй като — нека погледнем истината в очите — няма начин връзката „Оллоу“ — Джими Екс да е случайна.

Но как е станало всичко? Нещата не се връзват.

Тя още веднъж ги обмисли. Мъжът ѝ е свирил с поп група. По едно време са били заедно с група, ръководена от Джими Екс. Година или две след това — когато Джак е бил последен курс или току-що се е дипломирал — вече известният по това време Джими Екс има концерт, на който присъства и самата тя — съвсем младата тогава Грейс Шарп. В последвалото меле същата вечер тя е сред потърпевшите, но остава жива. Минават още три години. Тя среща Джак Лосън на друг континент и те се влюбват.

Пак нещо не пасва.

Лек звън извести, че асансьорът вече е на партера. Крам попита:

— Сигурна ли сте, че сте добре?

— Отлично даже.

— Остават двайсет минути до началото на пресконференцията. Мисля, че ще по-добре да отидете сама. Опитайте се да хванете зълва

си преди това.

— Вие наистина бъкате от идеи, Крам.

Вратите на асансьора се отвориха.

— Трети етаж — каза Крам.

Грейс се качи. Беше сама, но нямаше много време. Извади мобилния си телефон и визитката, която Джими Екс ѝ бе дал. Набра номера му и след сигнала остави съобщение на гласовата му поща: „Знам за съвместната работа на «Стил Найт» и «Оллоу». Обадете ми се.“ Издиктува своя телефон и затвори. В същия миг асансьорът спря. Със слизането видя надпис със стрелка: За пресконференцията на „Бъртън-Кримстайн“. Тя тръгна в указаната посока и когато стигна до вратата на залата, си пое дълбоко дъх и я отвори.

При влизането ѝ се чу нещо като колективно ахване, сякаш взето от филм, когато се отварят двете крила на вратата и влиза неочекваният свидетел. След което тя се озова сред множество познати поостарели, но все така скръбни лица. Ето че отново виждаше и семейство Гарисънс, и семейство Рийдс, и семейство Уайдърс. Спомни си за тогавашните си дни в болницата. Със замъглени от болкоуспокояващите очи тя ги гледала като през параван за душ. И днес се почувства по същия начин. Те се приближиха мълчаливо и я запрегръщаха поред. Никой не казваше нищо. Нямаше нужда. Грейс ги прегръщаше и отново чувствуваше безутешната скръб, която излъчваха.

Видя и вдовицата на лейтенант Гордън Маккензи. Някои твърдяха, че именно той е избунал Грейс на безопасно място. Като повечето истински герои Маккензи избягваше да говори за това. Казваше, че не помни точно какво е направил, освен дето, да, успял да отвори вратите и е избунал хората навън, но това било по-скоро инстинктивна реакция, а не никаква особена самоотверженост.

Грейс притисна в дълга прегръдка госпожа Маккензи.

— Моите съболезнования.

— Той отиде при Господ — отрони госпожа Маккензи. — Сега е при Него.

Грейс нямаше какво да каже в отговор и просто кимна. Докато вдовицата се отдалечаваше, Грейс видя, че през другия вход на залата бе влязла Сандра Ковач. Зълва ѝ също я забеляза и реагира неочеквано: усмихна ѝ се, сякаш се бе надяvalа да я види, и ѝ направи знак с глава

да отиде при нея. Достъпът бе препречен с плюшен шнур. Един от охранителите я спря.

— Всичко е наред, Франк — каза Сандра.

И тръгна с бърза крачка по коридора. Грейс куцукаше след нея, едва я настигаше. Сандра спря и отвори една врата.

Озоваха се в обширна бална зала, от която сервитьори изнасяха сребърна посуда. Сандра я отведе в дъното, взе два стола, сложи ги един срещу друг и седнаха.

— Не изглеждаш изненадана, че ме виждаш — каза Грейс.

Сандра сви рамене.

— Предполагах, че си разбрала от медиите.

— Не съм.

— Няма значение. Допреди два дни ти дори не знаеше коя съм.

— Какво всъщност става, Сандра?

Сандра не отвърна нищо. Чуваше се само подрънкането на сребърната посуда.

— Защо представляваш Уейд Лерю?

— Той е обвинен в престъпление, а аз съм адвокат по криминално право. Това ми е работата.

— Не ме подценявай.

— Искаш да знаеш защо съм поела точно този случай, така ли?

Грейс мълчеше.

— Не е ли очевидно защо?

— Не и за мен.

— Ти, Грейс, ти си причината да представлявам господин Лерю.

Грейс зина, зяпна я, после попита:

— За какво говориш?

— Ти всъщност никога не си знаела нищо за мен. Просто знаеше, че Джак има сестра. Докато аз знаех всичко за теб.

— Не те разбирам.

— Толкова е просто, Грейс. Ти се омъжи за брат ми.

— Е?

— Когато разбрах, че ще ми ставаш снаха, ми стана любопитно. Прииска ми се да узная нещо повече за теб. Разбираемо е, нали? Така че натоварих един от своите хора да те проучи. Впрочем картините ти са прекрасни. Купих си две. Анонимно. Окачила съм ги в дома си в Лос Анжелис. Наистина са страховитни. По-голямата ми дъщеря Карън,

която е седемнайсетгодишна, ги обожава. Тя също иска да стане художничка.

— Не виждам какво общо има всичко това с Уейд Лерю.

— Наистина ли? — попита със странно развеселен глас Сандра.

— Аз съм адвокат по криминално право още откакто завърших университета. Започнах с „Бъртън и Кримстайн“ в Бостън. А и живях там, Грейс. Така че знаех всичко за бостънското произшествие. И ето, изведнъж брат ми се влюбва в едно от главните действащи лица. Това подсили любопитството ми. Започнах да проучвам делото и познай какво открих.

— Какво?

— Че Лерю е бил подхлъзнат от некомпетентен адвокат.

— Лерю беше виновен за смъртта на осемнайсет души.

— Той само е произвел изстрел, Грейс. Не е наранил никого. Осветлението изведнъж угасва. Хората крещят. Той е под влиянието на дрога и алкохол. Изпаднал е в паника. Почувстввал се е застрашен. Просто не е имало никакъв начин да знае какви ще са последствията. Първият му адвокат е трябвало да постигне споразумение — условна присъда, изпитателен срок или нещо подобно. Но никой не си е дал труда истински да разпиши случая. И Лерю е бил изпратен да гние в затвора. Да, Грейс, аз се заинтересувах от него заради теб. Бившият му адвокат направо го е прецакал и го е зарязал.

— И така ти пое случая?

Сандра Ковал кимна.

— Pro bono^[1]. Посетих го преди две години и започнахме да подготвяме условното освобождаване.

— Джак е бил в течение, нали?

— Не знам. Не си говорим.

— Нстоявш, че не си говорила с него онази вечер? Според телефонната разпечатка сте говорили пели девет минути.

— Това му обаждане нямаше нищо общо с Уейд Лерю.

— А с какво имаше общо?

— С фотографията.

— И по-точно?

Сандра се наведе напред.

— Първо ти ми отговори, и то честно: къде намери тази снимка?

— Вече ти казах. Беше в плика с моите снимки.

Сандра недоверчиво поклати глава:

— И смяташ, че момчето от „Фотомат“ я е сложило там?

— Нищо повече не знам. Но ти не ми обясни: какво в тази снимка го е накарало да ти се обади?

Сандра се поколеба.

— Аз знам за Джери Дънкан — каза Грейс.

— Какво знаеш за Джери Дънкан?

— Че тя е на снимката и че е била убита.

При тези думи Сандра стана от стола.

— Тя умря при пожар. Беше нещастен случай.

Грейс поклати глава:

— Било е умишлено.

— Кой ти каза това?

— Брат ѝ.

— Чакай, откъде познаваш брат ѝ?

— Когато е загинала в пожара, Джери Дънкан е била бременна.

Сандра се вкамени ужасена.

— Грейс, какви ги вършиш?

— Мъча се да намеря съпруга си.

— И смяташ, че така си помагаш?

— Вчера ми каза, че не познаваш никого от снимката. Но току-що ми съобщи, че си познавала Джери Дънкан и че тя е умряла при пожар.

Сандра притвори очи.

— А да си познавала Шейн Олувърт или Шийла Ламбърт? — продължи Грейс.

— Не съвсем — отвърна с някак угаснал глас Сандра.

— Не съвсем? Значи все пак тези имена не са ти съвсем непознати?

— Шейн Олувърт беше съученик на Джак. Шийла Ламбърт, мисля, му беше приятелка от някакъв сроден колеж. И какво от това?

— А знаеше ли, че четиримата са свирили заедно в рок банда?

— За около месец може би. И пак какво от това?

— А петият човек на снимката? Момичето, което е обърнало глава. Знаеш ли кое е то?

— Не.

— Това ти ли си, Сандра?

Сандра я погледна:

— Аз?

— Да. Ти ли си това?

Лицето ѝ странно се промени:

— Не, Грейс. Не съм аз.

— Джак ли уби Джери Дънкан?

Това беше жестоко. Сандра се облеши, сякаш ѝ бяха ударили шамар.

— Ти луда ли си?

— Искам истината.

— Джак няма нищо общо със смъртта ѝ. Той вече беше заминал в Европа.

— Тогава защо снимката така го подлуди?

Сандра се колебаеше.

— Защо, по дяволите?

— Защото не е знаел, че Джери е мъртва.

Грейс се почувства малко объркана.

— Бяха ли любовници?

— Любовници... — повтори Сандра, сякаш за пръв път чуваше тази дума. — Това е твърде зряло понятие в техния случай.

— Тя не е ли ходела с Шейн Олуърт?

— Мисля, че да. Но те всички бяха още деца.

— И Джак е свалял приятелката на своя приятел?

— Не знам, доколко бяха приятели Джак и Шейн. Но да, Джак наистина беше спал с нея.

Грейс се почувства като замаяна.

— И Джери Дънкан е забременяла.

— Нищо не знам за това.

— Но знаеш, че е мъртва.

— Да.

— И знаеш, че Джак е избягал чак в Европа.

— Още преди смъртта ѝ обаче.

— И преди да забременее?

— Току-що ти казах. Не съм и подозирала, че е била бременна.

— И Шейн Олуърт, и Шийла Ламбърт също са изчезнали. Нима искаш да ми кажеш, че всичко това е съвпадение. Сандра?

— Не знам.

— И така: какво ти каза Джак, като ти се обади?

Сандра дълбоко въздъхна. Сведе глава.

— Сандрат?

— Виж какво, снимката е отпреди колко, петнайсет-шестнайсет години, нали? И когато внезапно си му я дала, каква реакция очакваш? При вида на зачертаното лице на Джери. Влязъл в мрежата и се разтършувал из сайтовете. Мисля, че е попаднал на архивите на вестник „Бостън Глоуб“. Там открил, че тя отдавна е мъртва. Затова ми се обади. Искаше да знае какво се е случило. И аз му казах.

— Какво му каза?

— Онова, което знаех. Че е загинала при пожар.

— Защо това го е накарало да хукне нанякъде?

— Нямам представа.

— А какво го е накарало навремето да замине чак отвъд океана?

— Не бих могла да ти кажа.

— Както се е случило с всички тях, Сандрат?

— Дори извън факта, че съм адвокат и спазвам конфиденциалност, той ми е брат и има неща, за които не мога да говоря.

Грейс я хвана за ръката:

— Мисля, че той е в опасност.

— Онова, което знам, не може да му помогне.

— Днес заплашиха децата ми.

Сандра затвори очи.

— Чу ли както казах?

Мъж в официален костюм надникна в помещението и съобщи:

— Време е, Сандрат!

Сандра му кимна и благодари. Измъкна ръката си, стана разглади полата си.

— Трябва да прекратиш разследванията си. Грейс. Да се прибереш вкъщи. Да пазиш децата си. Това е, което Джак би искал от теб.

[1] Pro bono publico — заради общественото благо. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 38.

Заплахата, отправена в супермаркета, не свърши работа.

Което не изненада Ву. Той бе израснал в среда, за която бяха характерни властта на мъжа и подчинението на жената, но винаги му се беше струвало, че това е по-скоро илюзия, отколкото истина. Жените бяха по-силните. По-непредсказуемите. Издържаха повече и на физическо страдание — знаеше го от личен опит. Когато се наложеше да защитят близките си, нямаха милост. Мъжете се саможертват било от мачизъм, било от глупост, било от сляпа вяра, че ще победят. Жените се саможертват без самозаблуди.

Той не бе съгласен с идеята за отправяне на заплаха. Заплахите създават врагове и несигурност. Да се елиминира Грейс Лосьн по-рано нямаше да е проблем. Да се елиминира сега щеше да е вече рисковано.

Налагаше се да се върне и да вземе нещата в свои ръце.

Сега се намираше в банята на Биатрис Смит и връщаše естествения цвят на косата си. Иначе обикновено я изрусяваше. И го правеше по две причини. Първата и основна причина беше, че се харесваше така. Може би беше суетност, но като се гледаше в огледалото, намираше, че му отива русата коса, сресана с гел да стърчи. Втора причина: фрапантният жълт цвят биеše на очи и се запомняше. Като върнеше на косата си естествения азиатски черен цвят, като сменеше хипарския стил на обличане с по-консервативно облекло и си сложеше очилата с метални рамки, ставаше напълно неузнаваем.

След това вдигна Джак Лосьн и го замъкна в мазето. Лосьн не се съпротивляваше, а и беше в полуспънзание. Не изглеждаше добре. Вероятно бе рухнал и психически. Скоро с него щеше да е свършено.

Мазето беше неизмазано и влажно. Ву си спомни, че последния път бе пребивавал на подобно място в Сан Матео, Калифорния. Тогава дадените му инструкции бяха специфични. Платиха му да измъчва един човек точно осем часа — защо осем, така и не разбра — и после да му счупи ръцете и краката. Ву така нагласи счупените кости, че

нащърбените им краища да бъдат в непосредствена близост до нервните окончания или до кожата. При това положение дори и най-леко размърдане на жертвата щеше да му причинява непоносима болка. После заключи мазето, човекът остана вътре. Проверяваше го веднъж на ден. Човекът му се молеше, но Ву само го гледаше мълчаливо. След осем дни нещастникът умря от изтощение.

Ву закопча Лосьн за една от тръбите. Прекара ръцете му зад една от опорните колони, сложи му белезници и отново му запуши устата.

— Трябваше да прибереш всякакви копия на онази фотография — му прошепна.

Джак Лосьн завъртя очи.

— А сега се налага да посетя жена ти — все така шепнешком добави Ву.

Погледите им се срещнаха. След секунда Лосьн като че ли се съживи. Той започна да се мята. Ву го погледа. Да, добър тест. Лосьн се дърпаше като уловена риба. Напусто.

Ву го изостави да се бори с оковите си, за да се захване с Грейс Лосьн.

ГЛАВА 39.

На Грейс не ѝ се оставаше на пресконференцията.

Сред всички тези скърбящи хора... не обичаше думата „аура“, но просто усещаше помещението изпълнено с лоша аура. Измъчените им очи се взираха в нея с осезаем копнеж. Грейс ги разбираше. Тя вече не беше връзката с изгубените им деца, защото твърде много време бе изминал, а беше оцелялата. Ето я тук, жива и дишаша, докато техните деца гниеха в гроба. Външно отношението им все още се усещаше като умилително, но Грейс долавяше подмолния им гняв заради тази несправедливост. Тя беше оцеляла, техните деца — не. Времето не лекуваше тази рана. Сега, когато имаше собствени деца, Грейс разбираше всичко толкова ясно, както не би могла преди петнайсет години.

Тъкмо се канеше да се измъкне през задната врата, когато една ръка я улови за китката. Обърна се и видя, че е Карл Веспа, който я попита:

- Къде отиваш?
- Вкъщи.
- Ще те откарам.
- Няма нищо. Ще взема такси.

Пръстите за миг стиснаха по-силно китката ѝ и за втори път Грейс видя в очите му нещо като експлозия.

- Остани — каза той.

Това не беше молба. Лицето му изразяваше странно спокойствие. Прекалено голямо спокойствие. Държането му, толкова различно от това на околните, отново я уплаши. На този ли човек тя се осланяше да опази децата ѝ?

Седна до него и се загледа как Сандра Ковал и Уейд Лерю отиват към подиума. Сандра доближи микрофона и започна със стандартните клишета за опрощението, новото начало и реабилитацията. Грейс огледа присъстващите. Някои плачеха, други свиваха устни, трети просто трепереха.

Не и Карл Веспа. Сложил крак връз крак и облегнат назад, той следеше процедурата с хладнокръвно лице, което я изплаши повече, отколкото ако бе гневно навъсено. На петата минута от изложението на Сандра Ковал Веспа погледна Грейс. Видя, че тя го наблюдава, и направи нещо, от което я полазиха тръпки. Намигна ѝ. После ѝ каза шепнешком:

— Хайде да излезем.

Сандра говореше, а Карл Веспа се надигна и следван от Грейс, се запъти към изхода. Главите на присъстващите се извърнаха към тях, настъпи гробна тишина. В асансьора и двамата запазиха мълчание. Лимузината беше паркирана точно срещу изхода. Зад волана ѝ седеше едрият здравеняк.

— Къде е Крам? — попита Грейс.

— По задачи — отвърна Веспа с полуусмивка. — Разважи ми за срещата си с госпожа Ковал.

Грейс му предаде разговора със зълва си. Докато тя говореше, Веспа слушаше мълчаливо, гледаше през прозореца, почуквайки с показалец брадичката си. Когато Грейс приключи, той попита:

— Това ли беше?

— Да.

— Сигурна ли си?

Не ѝ хареса оживлението в тона му.

— А какво ще кажеш — продължи Веспа — за твоя неотдавнашен... — и погледна нагоре, сякаш търсеше подходящата дума: — посетител?

— Скот Дънкан?

— Вероятно знаеш, че Скот Дънкан работи във Федералната прокуратура.

— Работил е — поправи го тя.

— Да, работил е — повтори той със спокоен глас. — Какво иска от теб?

— Вече ти казах.

— Нима? — той се понамести на седалката, но не се обърна към нея. — Всичко ли ми каза?

— Какво ще рече това?

— Просто питам. Този господин Дънкан единственият ли посетител беше напоследък?

Не ѝ се нравеше насоката на разговора. Той я объркваше.

— За никакъв друг посетител ли няма да ми съобщиш?

Тя искаше да види лицето му, за да си обясни какво стана, но той се бе извърнал на другата страна. За какво ли намекваше? Тя бързо превъртя през паметта си последните няколко дни...

Джими Екс?

Възможно ли е Карл Веспа някак да е разбрал за отбиването на Джими при нея след концерта? Разбира се, че е възможно. Щом беше открил Джими, може би е натоварил някого да го следи. В такъв случай как трябваше да постъпи тя? Но може и да не знаеше за Джими и ако сега тя си отвори устата, да предизвика още по-големи неприятности.

Бъди уклончива, си каза. Виж накъде вървят нещата.

— Знам, че помолих за помощта ти — каза непринудено. — Но мисля, че сега вече трябва да се оправям сама.

Веспа най-после се обърна и я погледна.

— Наистина ли? И защо така. Грейс?

— Истината ли?

— Препоръчително е.

— Ти ме плашиш.

— Мислиш, че ще ти причиня нещо лошо?

— Не.

— Тогава?

— Просто си мислех, че ще е по-добре...

— Какво му каза за мен?

Този въпрос я свари неподготвена.

— На Скот Дънкан ли?

— Има ли някой друг, на когото да си говорила за мен?

— Какво? Не.

— И така, какво каза на Скот Дънкан за мен?

— Нищо — замисли се Грейс. — Пък и какво бих могла да му кажа?

— Правилно — той кимна по-скоро на себе си, отколкото на Грейс. — Но още не си споделила каква беше целта на визитата на господин Дънкан при теб. Много бих искал да разбера подробностите.

Тя не искаше да споделя, изобщо не искаше неговата намеса, но не виждаше и начин да избегне това.

— Отнасяше се за сестра му.

— Какво за сестра му?

— Нали си спомняш момичето със зачертаното лице на снимката?

— Да.

— Казвала се е Джери Дънкан. Това е сестра му.

Веспа смръщи вежди.

— И поради тази причина ли дойде при теб?

— Да.

— Защото сестра му е на фотографията?

— Да.

Той се облегна назад.

— И какво се е случило със сестра му?

— Умряла е при пожар преди петнайсет години.

И тогава Веспа изненада Грейс. Той не зададе по-нататъшни въпроси, нито поиска някакво разяснение. Просто се обрна и се загледа през прозореца. Колата вече навлизаше в алеята пред къщата ѝ, а той не бе отронил и дума. Грейс понечи да отвори вратата на колата, за да слезе, но някаква предпазна система — ползваше подобна, когато децата бяха мънички — възпрепятстваше отварянето ѝ отвътре, така че се наложи шофьорът здравеняк да слезе и да я отвори отвън. На Грейс ѝ се искаше да попита Карл Веспа какво смята да предприеме оттук нататък и дали ще я остави да се оправя сама, но нещо в позата му я възпря.

Грешка беше да го моли за помощ. А желанието ѝ да се откаже от помощта му и вече да се оправя сама можеше да задълбочи проблемите.

— Ще задържа на постовете хората си, докато вземеш децата от училище — изрече той, без да я поглежда. — После те оставям сама.

— Благодаря.

— Грейс?

Тя го погледна.

— Не е желателно да ме лъжеш, когато и да било.

Гласът му беше леден. Грейс мъчително прогълътна. Искаше ѝ се да възрази, да му каже, че не го е лъгала, но ѝ се стори, че това ще прозвучи по-скоро като оправдание. Така че се ограничи само да кимне.

Не си казаха довиждане. Грейс закуцука към къщата си сама.

Какво да прави оттук нататък? Зълва ѝ го каза ясно: да пази децата. Ако Грейс бе на мястото на Джак щеше да каже същото: не мисли за мен, пази децата. Мисли за сигурността на децата.

Така че, независимо дали ѝ харесва или не, се налагаше да изостави ролята на спасител. Джак щеше да бъде оставен на съдбата.

Сега трябва да стегне багаж. После ще изчака да стане три часът, когато уроците приключват, след което ще вземе децата и ще ги откара в Пенсилвания. Там ще намери хотел, в който не се плаща с кредитна карта. Или къща под наем. Каквото и да е. И ще се обади на полицията, може би дори лично на Пърлмътър. Ще го уведоми за всичко. Но най-напред — сигурността на децата. Веднъж да ги качи в колата и да заминат, всичко те се оправи.

Стигна до входната врата. На стълбите видя някакъв пакет. Тя се наведе и го вдигна. Беше с щемпел на пощата в Ню Хампшир. Обратен адрес: Боби Дод, Старчески дом „Сияйна звезда“.

Нещата на Боб Дод.

ГЛАВА 40.

Уейд Лерю седеше до адвоката си Сандра Ковал.

Беше облечен в чисто нови дрехи. В залата не миришеше на затвор — тази характерна комбинация на гнилоч и дезинфектанти, на урина и дебели надзиратели, на лекета, които никога не излизат. Всичко това го впечатли. За човек, попаднал в затвора за дълго време, външният свят се превръща постепенно в непостижима мечта, не по-малко далечна от живота на друга планета. Уейд Лерю бе влязъл вътре на двайсет и две години. Сега бе на трийсет и седем. Това означаваше, че бе прекарал на това място немалка част от зрелите си години. Да, той бе все още млад. И имаше пред себе си, както Сандра Ковал му повтаряше като мантра, цял един живот. Засега не се чувстваше много уверен.

Животът му бе разбит още в колежа. В малкото градче в Мейн, където бе израснал, цареше единодушното мнение, че той притежава несъмнен актьорски талант. Иначе беше посредствен студент. Не си падаше и по спорта. Но можеше да пее и да танцува и най-важното бе, че има — както се бе изразил един рецензент в местен вестник, след като го бе гледал във втори курс на колежа в главната роля в мюзикъла „Момчета и кукли“ — свръхестествена харизма. У Уейд имаше онова специфично, неосезаемо и неподдаващо се на определение нещо, което различава талантливите хора от останалите.

Преди последната му година в колежа господин Пирсън, главният преподавател по режисура, го извика в кабинета си, за да му разкаже своята „невъзможна мечта“. Винаги му се било искало да постави „Човекът от Ла Манча“, но никога досега не бил имал студент, който би могъл да изиграе Дон Кихот. И сега за пръв път решил да реализира идеята си с Уейд в главната роля.

Но през септември същата година по независещи от него обстоятелства господин Пирсън се премести другаде и на негово място дойде господин Арнет. Той задвижи начинанието на предшественика си, но прояви враждебно отношение към Уейд Лерю. За голям потрес

на всички накрая за ролята на Дон Кихот се спря на абсолютно бездарния Кени Томас. Бащата на Кени беше букмейкър, а според слуховете господин Арнет му дължал над двайсет хилядарки, което са си доста пари. И тъй като на Уейд бе предложена ролята на бръснаря — само с една песен! — той я отказал.

Но бе проявил наивност, мислейки си, че напускането му ще причини едва ли не общоградска буна срещу проявената към него несправедливост. Никой не каза и дума. Отначало Уейд си помисли, че всички се страхуват от бащата на Кени и евентуалните му връзки с мафията, но истината бе далеч по-проста: не ги беше грижа. Никой не се заинтересува. Три седмици по-късно Уейд Лерю се напи, нахлу в колежа и изпотроши декорите на пиецата. А след това бе арестуван и изключен.

И падението му започна.

Взе да се дрогира и се премести в Бостън, където работеше в търговията и дистрибуцията, разви пааноя и се снабди с пистолет. И ето го сега пред очите на всички като прочут престъпник, причинил смъртта на осемнайсет душ и.

Лицата, обърнати към него, му бяха познати от съдебния процес преди петнайсет години. Уейд знаеше имената на повечето от тях. Тогава те, още замаяни от внезапния удар, го гледаха скръбно и невярващо. Уейд ги разбираще и дори им съчувстваше. Сега, петнайсет години по-късно, погледите бяха враждебни. Скръбта и изумлението се бяха превърнали в кълбо от гняв и омраза. По време на съдебния процес той бе правил всичко възможно да не среща погледите им. Но не и сега. Сега седеше с изправена глава и ги гледаше в очите. Съчувствието и разбирането му се бяха изпарили от липсата на поне капка опрощение. Никога не бе възнамерявал да нарани, когото и да било. Те го знаеха. Беше се извинил. Беше платил висока цена. А тези семейства бяха изпълнени с омраза.

Да вървят по дяволите.

До него Сандра Ковал лееше красноречието си. Говореше за разкаяние и опрощение, за повратите на съдбата, за необходимостта от разбиране и човешчина, наречена втори шанс. Лерю се огледа и забеляза седналите заедно Грейс Лосън и Карл Веспа. Видът на Веспа би трябвало да го изпълни с ужас, но сега той беше над това. При вкарването в затвора Уейд бе жестоко бит от хора на Веспа, а след това

и от такива, които му се слагаха. Включително и надзирателите. Оттогава изпитваше постоянен страх. Страхът стана негова втора природа. Може би това обясняваше защо сега, във външния свят той не го изпита.

Каквото и да разправяше на аудиторията Сандра Ковал, затворът не гради характери. Затворът разголва човек, свежда го до изконната му природа и начините, по които се мъчи да оцелее, не са никак прекрасни. Обаче няма значение. Вече не го е грижа. Онова остава в миналото. Вече ще е на свобода.

Но още не.

В залата цареше пълно мълчание, сякаш бяха във вакуум, сякаш нещо бе изтеглило целия въздух. Семействата на загиналите седяха във физическо и емоционално вцепенение, кухи, опустошени и омаломощени, без помен от енергия. Те не можеха вече да му навредят.

Внезапно Карл Веспа първо, а после и Грейс Лосън се изправиха, което за секунда спря словоизлянията на Сандра Ковал. Уейд Лерю не можеше да разбере защо са заедно. Какво ли би станало, ако скоро се срещне с Грейс Лосън? А дали има значение и това?

Щом приключи, Сандра Ковал се приведе до него и пошепна:

— Хайде, Уейд, можем да излезем от задния изход.

Десетина минути по-късно Уейд Лерю, за пръв път на свобода от петнайсет години, вече вървеше по улиците на Манхатън.

Гледаше небостъргачите. Първо към Таймс Скуеър. Там ще е шумно и пълно с хора — нормални хора, а не затворници. Лерю не обичаше самотата. Той не жадуваше за трева и дървета. Виждаше зеленина и от килията си. Копнееше за светлинни, звуци, хора и може би за компанията на някоя добра (или по-скоро лоша) жена.

Но това — по-късно. Пое по 43-та улица. Имаше шанс да остави зад гърба си всичко. Намираше се съвсем близо до автобусния терминал Порт Оторити. Можеше да се метне на някой автобус и да започне отначало някъде другаде. Там да смени името си, а може би малко и лицето и да си опита късмета в някой местен театър. Още е млад. Още е талантлив. Още е харизматичен.

Ще видим, каза си той.

При освобождаването един от затворническите психолози му изнесе стандартната лекция, че дали го чака ново начало или лош край,

зависи от него самия. И този психолог беше прав. Днес или щеше да загърби миналото, или щеше да загине. Надали има средно положение.

Отпред видя черна кола и позна мъжа, който се бе облегнал на нея със скръстени на гърдите ръце. Човек не можеше да събърка тази уста със скучени зъби. Преди години той пръв би Лерю. Искаше да знае какво точно се е случило в нощта на бостънското произшествие. Лерю му беше казал истината: че не знае.

Сега обаче знаеше.

— Здрави, Уейд.

— Крам!

Крам отвори вратата и Уейд Лерю се качи отзад. След пет минути излязоха на магистралата Уест Сайд на път към финала на играта.

ГЛАВА 41.

Ерик Ву наблюдаваше как лимузината се приближава към къщата на Лосънови.

Грамаден мъж, който приличаше на всичко друго, но не и на шофьор, отвори задната врата. Оттам слезе Грейс Лосън и се насочи към входната врата, без да си вземе довиждане, нито да погледне назад. След като я изгледа как взима някакъв пакет пред вратата и после влиза вътре, огромният мъж се качи в колата и потегли.

Ву беше заинтригуван от появата на този мъж. Бяха му казали, че сега вероятно Грейс Лосън има охрана. Това беше разбираемо, като се имаше предвид, че и тя, и децата ѝ бяха заплашвани. Ву беше сигурен, че грамадният мъж не е от полицията, нито пък е просто шофьор.

Трябваше да е внимателен.

На дистанция от къщата Ву тръгна да обхожда околното пространство. Денят беше ясен, всичко тънеше в зеленина. Имаше много места, където човек можеше да се притаи. Ву не разполагаше с бинокъл, който би улесnil задачата му, но това не беше фатално. След броени минути откри един мъж зад гаража. Ву се придвижи по-близо до него. Мъжът говореше по уоки-токи. Ву наостри ухо. Успя да дочуе само откъслечни думи, но му беше достатъчно. Имаше гард и в къщата. А вероятно и още един от другата страна на улицата.

Това не беше добре.

Ву знаеше, че и при това положение може да се справи.

Но трябваше да нанесе удара си бързо. За тази цел му бе необходимо да узнае точното местоположение на другия охранител. Ще трябва да се справи с единия с голи ръце, а с другия — с изстрел. След това ще нахълта в къщата и ще неутрализира и онзи вътре. Щеше да успее. Макар и с цената на доста трупове.

Ву си погледна часовника. Три без двайсет. Тъкмо тръгна обратно към улицата, и задната врата на къщата се отвори, оттам излезе Грейс с куфар в ръка. Ву се закова на място, следейки действията ѝ. Тя сложи куфара в багажника на колата и после пак

влезе в къщата. Скоро се появи с друг куфар, носеше и пакет, като че ли беше същият, който бе взела от предния вход.

Ву се забърза към колата, която използваше сега и която поironия на съдбата бе техният Форд Уиндстар, на който бе сменил лицензионните номера и върху който бе залепил няколко големи стикери за отклоняване на вниманието. Надписът на единия от тях гласеше, че обладателят на колата е горд родител на студент отличник, а другият, на нюйоркските баскетболисти от „Никс“, беше: „Един отбор — един Ню Йорк!“

Грейс Лосън се качи зад волана и запали. Това е добре, каза си Ву. Така ще я пипне по-лесно, когато спре. Дадените му инструкции бяха ясни: да разбере какво е научила. Запали Уиндстара, оставаше само да настъпи газта. Искаше да види дали някой друг не я следва. Никоя от колите наблизо не потегли след нея. Тогава той подкара на разстояние след нея. Никой не ги следваше.

Предположи, че охранителите са получили нареддане да пазят къщата, а не нея самата. Имайки предвид куфарите, Ву се почуди къде ли ще отиде и за колко време. Беше изненадан, когато тя пое по малките улички, за да спре скоро близо до училището. После се сети: разбира се, наближава три и тя ще вземе децата след часовете.

Помисли си пак за куфарите и какво може да означават те. Нима възнамерява да отведе децата на някакво пътуване? Ако е така, вероятно ще е към някое отдалечено място, което означава дълго пътуване, докато спре. А Ву не беше склонен да отлага толкова време.

От друга страна, възможно е тя да се върне вкъщи, където я охраняват двама души отвън и един вътре. И това не е добра перспектива. Така се изправя пред същите проблеми плюс усложнението от присъствието на децата. Ву не беше нито кръвожаден, нито сантиментален. Беше просто прагматичен. Да се отвлече жена, чийто мъж преди това е изчезнал безследно, е достатъчно, за да предизвика полицейска намеса, но ако има и няколко трупа, включително на две деца, положението щеше неимоверно да се усложни.

Не, каза си Ву, най-добре е да спипа Грейс Лосън тук и сега. Още преди децата да са излезли от училището.

При това положение не разполагаше с много време.

Майките започнаха да се събират на групички, но Грейс Лосън остана в колата си. Май четеше нещо. Беше два часът и петдесет минути. Значи той разполага с десет минути. Като се има предвид заплахата към децата ѝ, напълно беше възможно други хора да наблюдават пък училището.

Трябваше да провери веднага.

Бързо откри едно комби, спряло пресечка по-надолу в края на задънена улица. Ясно. Допусна, че може да има още съгледвачи, озърна се, но не откри нищо подозрително. Така или иначе, нямаше време. Трябваше да действа. Училището ще отвори врати след пет минути. А след като децата се изсипят на улицата, всичко ще стане къде по-сложено.

Сега Ву беше с черна коса. Сложи си и очилата с позлатени рамки. Беше облечен спортно-елегантно. Докато вървеше към комбито, се постара да изглежда плах и несигурен, заозърта се, сякаш се бе загубил. Приближи се до задната врата на возилото и понечи да я отвори, но плешив мъж с потно лице надникна от предната част и попита:

— Какво търсиш, приятел?

Мъжът беше със син спортен екип без фланелка — само гъста гръденка окосменост. Той самият беше едър и груб на вид. Ву направи крачка към него, като че да даде някакво обяснение, после внезапно с дясната ръка хвана тила му, а левия си лакът заби в адамовата му ябълка, която със сух пукот хълтна навътре. Мъжът се свлече долу, мятайки се като риба на сухо. Ву го избута навътре в комбито и се вмъкна.

Намери радиотелефон, бинокъл, както и пистолет, който втъкна в капана си. Мъжът още се гърчеше, но не му оставаше много живот.

Три минути до последния звънец. Ву затвори зад себе си вратата на комбито и се върна обратно към мястото, където Грейс Лосън бе спряла колата си. Майките се бяха наредили до оградата в очакване на децата. Грейс Лосън беше слязла от колата и стоеше сама. Това беше добре.

Ву се насочи към нея.

* * *

В другия край на училищния двор стоеше Шарлейн Суейн, потънала в мисли за верижни реакции и сриваща се домино.

Ако тя и Майк не бяха имали проблеми.

Ако тя не беше започната перверзната си игричка с Фреди Сайкс.

Ако не беше погледната през прозореца, когато Ерик Ву беше там.

Ако не беше отворила тайника на ключа и не бе извикала полицията...

Но сега, като че ли доминото продължаваше верижния си срив: ако Майк не беше дошъл в съзнание, ако не беше настоял тя да се върне да наглежда децата, ако Пърлмътър не ѝ бе задавал въпроси за Джак Лосън — е, ако не беше всичко това, Шарлейн сега нямаше да стои, загледана към Грейс Лосън.

Но Майк бе настоял. Той ѝ напомни, че децата се нуждаят от нея. И тя беше тук. За да вземе Клей от училище, а Пърлмътър я бе попитал дали познава Джак Лосън. Така че естествено, дори неминуемо с идването си тя се заоглежда за жена му.

По тази причина в момента Шарлейн гледаше към Грейс Лосън.

Дори по едно време изпита изкушението да се приближи и да я заговори, но тъкмо се канеше, когато видя, че тя извади мобилния си телефон и заговори с някого. Така че остана на мястото си.

— Здрави. Шарлейн.

Една майка от най-досадния тип бъбрици, която досега не бе я удостоявала с вниманието си, я гледаше с фалшива загриженост. Ако и вестникът да не бе споменал никакви имена, а просто бе поместил кратка информация за инцидента, малко градче — много клюки, всичко е ясно.

— Чух за Майк. Той добре ли е?

— Добре е.

— А какво всъщност се случи?

Още една жена се промуши от дясната ѝ страна. После други. И заприиждаха от всички страни, като закриха гледката на Шарлейн.

Но не съвсем.

Изведнъж тя замръзна, виждайки го да се приближава към Грейс Лосън. Беше променил външния си вид. Сега носеше очила и косата му не беше вече руса, а черна. Но нямаше съмнение: беше същият мъж

— Ерик Ву. Той спря до Грейс, сложи ръка на рамото ѝ и прошепна нещо в ухото ѝ.

И Шарлейн видя как Грейс се вкаменява.

* * *

Отначало Грейс се учуди на идващия азиатец. Помисли си, че просто минава. Беше твърде млад, за да е от родителите. Не беше и учител, защото Грейс ги познаваше почти всичките. Може би е по-скоро стажант-учител. Не че я интересуваше. Трябаше да мисли за много по-важни неща.

Беше взела достатъчно дрехи поне за първо време. Имаше един братовчед, който живееше в Пенсилвания. Може би щеше да потегли натам. Не беше му звъннала предварително, за да не оставя никакви следи.

След като нахвърля дрехите в куфарите, тя затвори вратата на спалнята, седна на леглото и извади малкия пистолет, който Крам ѝ бе дал. Дълго го гледа. Беше противничка на оръжията. Като повечето разумни хора се страхуваше от неприятностите, които би могло да се случат при наличие на пистолет в къщата. Но вчера Крам го беше казал ясно: нали бяха заплашени децата ѝ?

За всеки случай.

Грейс закачи найлоновия кобур на глезена на здравия си крак, след което си обу джинси. Малко ѝ дращеше, но затова пък пистолетът беше добре прикрит; издаваше го само лека издутина на крачола, все едно беше с боти.

След това тя взе пакета с нещата на Боб Дол и закара колата пред училището. Тъй като разполагаше с някоя и друга минута, реши междувременно да порови из кутията на Боб. Оказа се, че са куп канцеларски пособия — кламери, моливи, химикалки, гуми, линийка, преспапие и едно малко американско знамение...

Грейс прехвърли всичко това, отвори папката и първото, което видя, бяха няколко ненадписани дискети. Явно трябаше да ги прегледа още щом се добере до някакъв компютър. Останалото бяха изрезки от журналистически публикации на Боб Дод. Грейс ги разлисти. Кора бе права. Неговите писания бяха най-вече незначителни

злободневки. Някой се оплакал от нещо. Боб направил проверка. Едвали подобни нещици могат да доведат до убийство, но знае ли човек? Случва се и дреболии да причинят големи неприятности.

Тъкмо се канеше да затвори кашончето, когато на дъното му забеляза някаква фотография в рамка, обърната надолу. Най-вече от любопитство я вдигна, за да ѝ хвърли едно око. Тя се оказа типична ваканционна снимка. Боб Дол и жена му Джилиан с хавайски шарени ризи, с белозъби широки усмивки позираха на плажа. Джилиан беше червенокоса. С доста раздалечени очи. Грейс изведнъж разбра какво свързва Боб Дол с цялата история. Не фактът, че е репортер.

Жена му Джилиан Дол беше Шийла Ламбърт.

Грейс затвори очи и потърка носа си. После внимателно върна всичко обратно в кашона, сложи го на задната седалка и се измъкна от колата. Трябваше ѝ време отново да обмисли всичко и да съедини наличните досега неща.

Всичко пак опираше до четиримата членове на „Оллоу“. Сега Грейс знаеше, че Шийла Ламбърт е останала в страната, променила е самоличността си и се е омъжила. Джак е заминал за малко градче във Франция. Шейн Олуърт или е мъртъв, или, както твърди майка му, се намира в Мексико и помага на бедните. Джери Дънкън е убита.

Грейс погледна часовника си. Училищният звънец щеше да удари след минути. Тя усети вибрацията на клетъчния си телефон на колана.

— Госпожо Лосън, обажда се капитан Пърлмътър.

— Да, капитане, кажете?

— Трябва да ви задам някои въпроси.

— В момента чакам да взема децата от училище.

— Ще възразите ли, ако дойда до дома ви? Бихме могли да говорим там.

— Те ще излязат след две минути. После ще дойда до участъка.

Почувства облекчение. Идеята да хукне към Пенсилвания бе може би малко прибързана. Може Пърлмътър да е научил нещо. И може след всичко, което тя сега знаеше за фотографията, той най-накрая да ѝ повярва.

— Добре ли е така?

— Екстра. Ще ви чакам тук.

Тъкмо бе затворила капачето на апарата, когато нечия ръка докосна рамото ѝ. Ръката принадлежеше на младия азиатец, който

приближи глава до ухото й и прошепна:
— Съпругът ви е при мен.

ГЛАВА 42.

— Шарлейн, добре ли си?

Досадната майка. Шарлейн я игнорира.

Давай, Шарлейн, мисли.

Какво би направила тъпата филмова героиня? Така си го бе представяла и по-рано: какво би направила нещастницата, за да направи точно обратното.

Хайде, хайде...

Шарлейн се напрягаше да разкъса полусковалия я страх. Тя не бе очаквала да види пак този човек. Ерик Ву бе търсен от полицията. Той бе стрелял в Майк. Беше нападнал Фреди и го бе осакатил. Полицията разполагаше с отпечатъците му. Знаеше кой е той. Щяха да го заловят и да го вкарат обратно в затвора. Та какво прави тук?

Стига ненужни размишления! Направи нещо!

Най-близкото до ума: обади се в полицията.

Бръкна в джоба си и извади „Моторолата“. Около нея майките продължаваха кудкудяка нето си. Шарлейн включи апарата, но не чу никакъв сигнал.

Типично. Беше забравяла да го зареди. Той беше по-стар модел и редовно ѝ правеше този номер. Хвърли поглед през училищния двор. Ерик Ву говореше нещо на Грейс Лосьн. Двамата тръгнаха нанякъде.

Все същата жена я попита:

— Какво има, Шарлейн?

— Трябва ми телефонът ти — отвърна Шарлейн. — Бързо.

* * *

Грейс гледаше мъжа.

— Ако дойдете с мене кратко, ще ви заведа при съпруга ви. Ще се видите. Ще ви върна след около час. Но звънецът сега ще бие. Ако

не дойдете с мен. Ще извадя пистолет и първо ще застрелям вашите деца. После — много други. Разбирайте ли?

Грейс мълчеше, онемяла.

— Не разполагате с много време — добави той със смразяващо спокоеен тон.

Тогава тя успя да промълви:

— Ще дойда.

— Вие ще шофирате. Тръгнете спокойно с мен. И не правете грешката да се опитвате да дадете знак на някого. Ще изпозастрелям всички. Разбирайте ли?

— Да.

— Може би се питате къде е онзи, който има за задача да ви охранява. Уверявам ви, че той няма да се намеси.

— Кой сте вие? — попита Грейс.

— Звънецът ще бие всеки момент — изрече той с перфидна усмивка. — Нима искате да бъда все още тук, когато децата ви излязат?

„Викай — каза си Грейс. — Викай като луда и хуквай да бягаш.“

Но вече беше видяла дулото на пистолета. Видя и очите на мъжа. Той не бълфираше. Беше готов да стреля наред.

А и при него беше мъжът й...

И те тръгнаха към нейната кола един до друг като приятели. Грейс хвърляше бързи погледи наоколо. Забеляза Кора. Кора я погледна с любопитство. Не се осмели да рискува, отклони поглед. Продължи към колата си. Тъкмо отключи вратите, и звънецът удари.

* * *

Бъбривата майка зарови из чантата си.

— Ох, на ужасен тарифен план сме. Изразходваме по-голямата част от импулсите още първата седмица, а след това се налага да пестим...

Шарлейн огледа другите жени. Не искаше да създава паника, затова попита с възможно най-спокоен глас:

— Може ли някой да ми услужи за малко с джинесема си?

Едновременно не изпускаше от очи Ву и Грейс. Те вече бяха до колата на Грейс, която с дистанционно отключи шофьорската врата за себе си и отсрешната за Ву. Грейс изобщо не понечи да избяга. Лицето ѝ не се виждаше, но поведението ѝ не беше на човек, който е насиливан по някакъв начин.

Звънецът би.

Всички майки едновременно като подопитни на Павлов обърнаха погледи към изхода в очакване децата им да заизлизат.

— Вземи, Шарлейн.

Една от майките, извърната към училищната врата, ѝ подаде телефона си. Шарлейн се постара да го вземе наглед спокойно, без да бърза. Докато го вдигаше към ухото си, погледна още веднъж към Грейс и Ву. И кръвта се смръзна във вените ѝ.

Ву се взираше право в нея.

* * *

Когато Ву забеляза отново същата жена, посегна за оръжието.

Трябваше да я застреля. Тук и веднага. Пред всички.

Поначало не беше суеверен. Той си даваше сметка, че причините за нейното присъствие тук бяха обективни. Тя имаше деца. Живееше в района. Така че беше логично и тя да се намира сред тези двестатристата майки пред училището.

Но вече трябваше да я убие.

От суеверна гледна точка щеше да убие демон.

От практическа гледна точка щеше да ѝ попречи да се обади на полицията. Щеше също да причини паника, която да му позволи да избяга. Всички щяха да се стекат към престреляната. Идеален начин за отвлечение на вниманието.

Но имаше и проблеми. Първо, жената се намираше поне на трийсетина метра. В ръкопашен бой нямаше равен. В стрелбата беше сравнително добър. Можеше само да я рани или дори да не я улучи. Да, пак щеше да настъпи паника, но без застреляна жертва паника нямаше да има достатъчно отвличаш ефект.

Истинската му цел, причината да е тук, бе Грейс Лосьн. Тя вече му беше в ръцете. Подчиняваше му се, защото все още се надяваше, че

семейството ѝ ще оцелее. Но ако го видеше да стреля, сега вече беше на разстояние от него и можеше да се паникьоса и да хукне да бяга.

— Влезте в колата — нареди ѝ той.

Грейс Лосън отвори вратата на колата си. Ерик продължаваше да гледа към жената оттатък двора. Погледите им се срещнаха, той бавно поклати глава и посочи към колана си с пистолета на него. Искаше тя да е наясно, че ще стреля. Отново ще стреля.

Изчака я да върне телефона. Качи се в колата, без да сваля очи от нея. Потеглиха в посока към Морнингсайд Драйв.

ГЛАВА 43.

Пърлмътър седеше срещу Скот Дънкан. Намираха се в кабинета на капитана в полицейското управление. Климатикът не работеше. Десет-петнайсет униформени полицаи цял ден в помещенията без климатик — направо се носеше воня.

— Така че вие напуснахте Федералната прокуратура? — каза Пърлмътър по-скоро като констатация, отколкото като въпрос.

— Точно така — отвърна Дънкан. — В момента практикувам като частно лице.

— Разбирам. И вашият клиент нае Индира Каривала, по-точно вие наехте Индира Каривала от името на своя клиент.

— Нито ще го потвърдя, нито ще го отрека.

— И няма да ми кажете дали вашият клиент е поискал Джак Лосън да бъде следен. Нито защо.

— Точно така.

Пърлмътър разпери ръце:

— Всъщност какво точно искате, господин Дънкан?

— Искам да знам какво сте научили за изчезването на Джак Лосън.

Пърлмътър се усмихна.

— Чакайте да видим какво се получава. Според вас аз би трябвало да ви кажа всичко, което знам, за убийство и изчезнало лице, което може да е замесено в престъпление, докато вие си запазвате правото да мълчите. Така ли стоят нещата?

— Не, не точно така.

— Хубаво, разяснете ми ги тогава.

— В случая не клиентът ми, а аз имам пряко отношение към случая Лосън.

— Моля?

— Госпожа Лосън ви е показвала онази фотография.

— Точно така.

— Момичето със зачеркнатото лице на нея беше сестра ми.

Пърлмътър се облегна назад и леко подсвирна.

— Май ще е по-добре да започнете от началото.

— Това е дълга история.

— Иде ми да кажа, че разполагам с предостатъчно време, но не е вярно.

И като потвърждение вратата се отвори и надникна Дейли:

— На втора линия.

— Кой е?

— Шарлейн Суейн. Казва, че току-що видяла Ерик Ву при училището.

* * *

Карл Веспа гледаше картина.

Беше нарисувана от Грейс. Притежаваше осем нейни картини, но тази го вълнуваше най-много. Подозираше, че е портрет на Райън в последните му мигове. Спомените на самата Грейс от онази нощ бяха мъгливи. Тя не искаше да звуци помпозно, но това видение — портрет на млад мъж в гибелен кошмар — ѝ се бе явило в нещо като творчески транс. Според нея ѝ се явило в сън за онази нощ. Само в сънищата ѝ се явявали никакви спомени.

Домът на Карл Веспа се намираше в Енгълуд, Ню Джърси. Навремето кварталът е бил буржоазен. Сега в единния край на улицата живееше Еди Мърфи. Самата къща на Веспа, някогашна собственост на Вандербилт, беше обширна и усамотена. През 1988 година по инициатива на тогавашната му жена Шарън старата сграда бе бутната и на нейно място бе построена друга, модерна за тогавашното време. С вид на куп стъклени кубове, наслагани произволно един върху друг. Беше с твърде много прозорци. Много гореща през летните месеци. Същински парник.

Но Шарън си беше отишла. При развода им не бе поискала къщата. Изобщо не бе поискала кой знае какво. Райън бе единственото нещо, което бе останало да ги свързва — дори повече след неговата смърт, отколкото приживе.

Веспа хвърли поглед към монитора за алеята. По нея се задаваше кола.

С Шарън си бяха мечтали да имат още деца, но не им бе писано. Оплодителната му способност се оказа ниска. Той, разбира се, не призна пред никого, дори подхвърли леки намеци, че вината е у Шарън. Колкото и да беше грозна мисълта, но Веспа сега вярваше, че ако бяха имали и други деца, трагедията с Райън щеше да бъде по-поносима. Проблемът при всяка трагедия е, че след нея човек трябва да продължи напред. Просто няма как иначе. Ако имаш деца, веднага го разбираш. Може да е дошъл краят на света, но сутринта трябва да станеш заради децата.

Накратко казано, за Веспа вече нямаше смисъл сутрешното ставане.

Излезе и изчака колата. Пръв слезе Крам с мобилния телефон на ухото. Последва го Уейд Лерю. Не изглеждаше уплашен. Изглеждаше странно спокоен. Крам му каза нещо, което Веспа не можа да дочуе, и се заизкачва по стълбите. А Уейд Лерю се заразхожда наоколо като отпускар.

Крам съобщи:

— Имаме проблем.

Веспа чакаше продължението, следейки с очи Уейд Лерю.

— Ричи не отговаря на радиотелефона си — доизказа се Крам.

— Къде е той на пост?

— В комби до училището.

— Къде е Грейс?

— Това не знаем.

Веспа изгледа Крам, който уточни:

— Беше три часът. Знаехме, че ще отиде да вземе Емма и Макс. Ричи трябваше да я проследи оттам нататък. Отишла е до училището — това го знаем, защото Ричи го съобщи по радиотелефона. И оттогава — нищо.

— Изпрати ли някого да погледне на място?

— Да, изпратихме Саймън да провери за комбито.

— И?

— Там си е. Паркирано на същото място. Но сега наоколо има ченгета.

— А децата?

— Още не знаем. На Саймън му се струва, че ги вижда в училищния двор. Но не смее да се приближи заради ченгетата наоколо.

— Трябва да намерим Грейс.

Крам сви рамене.

— Какво? — попита Веспа.

— Мисля, че направихте грешка. Това е.

И двамата замълчаха. Стояха и гледаха Уейд Лерю. Той се разхождаше с цигара в ръка. От най-високата част на парковия двор се разкриваше величествена гледка към моста Джордж Уошингтън, отвъд който се виждаха очертанията на Манхатън. Оттам Веспа и Крам бяха наблюдавали заедно кълбата дим, когато двете кули бяха сринати. Веспа познаваше Крам от трийсет и осем години. Крам беше най-добър с хладното и огнестрелното оръжие от всички, които Веспа бе виждал. Хората се плашеха само от погледа му. И най-закоравелите и жестоки психопати започваха да молят за пощада още преди да ги е докоснал.

Сега, както се бяха загледали в Уейд Лерю, Веспа попита:

— Каза ли му нещо?

Крам поклати глава:

— Нито дума.

— Изглежда съвсем спокоен.

Крам не каза нищо и остана на мястото си, докато Веспа тръгна към Лерю, спря се на десетина крачки от него и каза:

— Искали сте да се видим.

Лерю продължи да гледа към моста.

— Хубав изглед.

— Не сте дошли да му се наслаждавате.

Лерю вдигна рамене:

— Да, но нищо не ми пречи.

Веспа изчака малко. Лерю продължи да стои с гръб към него.

— Вие си признаяте и се разкажахте.

— Да.

— Бяхте ли искрен?

— Навремето? Не.

— Какво означава това „навремето“?

— Искате да знаете дали аз стрелях два пъти онази нощ. Защо?

— извърна се Лерю най-сетне и го погледна в очите.

— Искам да знам дали вие убихте момчето ми.

— Така или иначе, не съм го застрелял.

— Знаете какво имам предвид.

— Може ли да ви попитам нещо?

Веспа го погледна очаквателно.

— Всичко това заради себе си ли го правите? Или заради вашия син?

Веспа се замисли.

— Не е заради мен.

— Тогава заради сина ви?

— Той е мъртъв. За него е все едно.

— Заради кого тогава?

— Няма значение.

— За мен има значение. Ако не е заради вас или заради сина ви, защо все още жадувате за отмъщение?

— Необходимо е.

Лерю кимна.

— Светът се нуждае от равновесие — продължи Веспа.

— Ин и ян?

— Нещо такова. Умряха осемнайсет души. Някой трябва да плати.

— Или ще се наруши световното равновесие?

— Да.

Лерю извади пакет цигари и предложи на Веспа. Веспа отказа с поклащање на главата.

— Вие ли стреляхте през онази нощ? — попита той.

— Да.

И тогава Веспа се взрви. Такъв му беше темпераментът: от пълно спокойствие избухваше в необуздана ярост. Адреналинът му скачаше като термометърен живак в анимационно филмче. Така и сега — той сви юмрук и го заби в лицето на Лерю. Лерю се просна по гръб. После се надигна с разкървавен нос и се усмихна:

— Сега постигна ли се равновесие?

Дишайки тежко, Веспа отвърна:

— Това е само началото.

— Ин и ян — каза Лерю. — Харесва ми тази теория. — И като избърса с ръкав носа си, продължи: — Въпросът е: дали този равновесен принцип важи от поколение на поколение?

— Какво, по дяволите, искате да кажете с това?

Лерю пак се усмихна. И зъбите му бяха в кръв.

— Мисля, че знаете какво искам да кажа.

— А вие знаете, че ще ви убия.

— Защото съм сторил нещо лошо и трябва да си платя?

— Да.

Лерю стана на крака.

— Ами вие, господин Веспа?

Веспа продължаваше да свива юмруци, но адреналинът му вече спадаше.

— И вие сте вършили лоши неща. Платихте ли си за тях, или вашият син плати?

Веспа го удари с все сила в корема. Лерю се преви одве, Веспа го бълсна в главата. Лерю пак се просна на земята, а Веспа го срипа в главата. Лицето му беше цялото в кръв, но Лерю продължаваше да се смее. Сълзи се стичаха по лицето на Веспа, не на Лерю.

— На какво се смеете?

— И аз бях като вас: жадувах за отмъщение.

— За какво?

— За това, че попаднах в затвора.

— Вината си беше ваша.

Лерю отново се надигна.

— И да, и не.

Веспа отстъпи крачка назад и се обърна. Крам стоеше спокойно и наблюдаваше ставащото.

— Казали сте, че искате да говорите с мен.

— Мога да почакам, докато приключите да ме бъхтите.

— Кажете какво сте искали да ми съобщите.

Лерю седна и избърса устата си. Видът на кръвта по ръката му сякаш го изпълни с щастие.

— И аз мечтаех за отмъщение. Не можете да си представите колко много. Но сега, днес, когато излязох от затвора и съм свободен, не го искам вече. Прекарах вътре петнайсет години. Обаче присъдата ми свърши. А вашата няма да свърши никога, нали, господин Веспа?

— Какво искате?

Лерю се изправи, приближи се до Веспа и изрече с кротък, почти галтовен глас:

— Вие толкова много страдате. Искам да узнаете всичко, господин Веспа. Искам да научите истината. Това трябва да свърши. Още днес. По един или друг начин. Искам да изживея живота си, без да се озъртам. Така че ще ви кажа онova, което знам. Ще ви кажа всичко. И после вие решете как да постъпите.

— Нали потвърдихте, че вие сте стреляли.

— Помните ли лейтенант Гордън Маккензи?

Въпросът изненада Веспа.

— Офицерът от охраната? Разбира се.

— Той ме посети в затвора.

— Кога?

— Преди три месена.

— Защо?

Лерю се усмихна.

— В името на все същото равновесие. В името на справедливостта. Нарекохме това ин и ян. Маккензи го нарече Господ.

— Не разбирам.

— Гордън Маккензи умираше — Лерю сложи длан на рамото на Веспа. — И преди да си тръгне от този свят, реши да изповядда греховете си.

ГЛАВА 44.

Пистолетът беше в глезенния кобур на Грейс.

Тя запали двигателя. Азиатецът седна до нея:

— Карайте направо и после свийте вляво.

Грейс беше уплашена, но същевременно я обзе странно спокойствие. Като че бе попаднала в окото на тайфун, си помисли. Случващото се даваше възможност да се намерят отговори на въпросите. Подреждаше мислено нещата.

Преди всичко: да го отдалечи колкото се може повече от децата. При това положение с Емма и Макс всичко ще бъде наред. Учителите изчакваха отвън, докато родителите вземеха и последното дете. Като видеха, че тя не се появява, макар и ядосани, щяха да отведат Емма и Макс в учителската стая. Старата портиерка госпожа Динсмонт щеше да мърмори обичайните си тиради за безотговорните майки и чакащите деца. Преди около шест месеца я забави улично задръстване, така че позакъсня. Това я изпълни с чувство за вина, като си представи Макс в ролята на Оливър Туист, но го завари в учителската стая, вгълбен в оцветяване на картишка с динозавър. Дори не му се тръгваше.

Отдалечиха се от училището.

— Сега надясно.

Грейс изпълни нареждането. Похитителят ѝ, или кой знае какъв, ѝ беше казал, че ще я отведе при Джак. Тя не знаеше дали това е вярно, но подозираше, че е. Беше ѝ ясно, разбира се, че той не го прави от добро сърце. Бяха я предупредили. Тя не бе спряла да рови. А този до нея беше свръхопасен и без оръжието в колана. Цялото му излъчване беше на човек, който сее смърт и унищожение.

Но Грейс имаше отчайваща нужда да разбере какво означава всичко това. Имаше пистолет на глезена. Ако прояви хитрост, ако бъде внимателна, на нейна страна щеше да бъде елементът изненада. И това беше нещо. Така или иначе, нямаше никакъв избор.

Безпокоеше я как ще стане с пистолета. Лесно и бързо ли ще го извади от кобура? Наистина ли стреля само с дръжване на спусъка?

Наистина ли само се прицелва и натиска? И ако успее да извади оръжието достатъчно бързо, какво по-нататък? Да нареди на азиатеца да я отведе при Джак?

Не си го представяше. Не можеше просто да го застреля. Извън морално-етичните съображения, извън решителността да натисне спусъка той беше единствената ѝ връзка към Джак. Ако го убие, после какво? Ще унищожи и едничката следа, едничкия шанс да стигне до Джак.

По-добре да изчака и да играе. Няма друг избор.

— Кой сте вие? — попита тя.

Лицето му остана каменно-безизразно. Той взе чантата ѝ и изсипа съдържанието. Взе да го преглежда и да захвърля едно по едно нещата ѝ на задната седалка. Намери и клетъчния ѝ телефон, извади му батерията, запокити и него отзад.

Тя продължи да го засипва с въпроси: Къде е съпругът ми? Какво искате от нас? — той продължаваше да я игнорира. А когато стигнаха до един светофар, направи нещо напълно неочеквано — сложи длан върху сакатия ѝ крак с думите:

— Вашият крак е билувреден.

Грейс не знаеше какво да отвърне. Допирът на пръстите му беше като на виртуозен масажист. Но изведнъж се свиха като нокти на хищна птица и буквально се забиха под капачката на коляното ѝ. Болката беше толкова внезапна и чудовищна, че Грейс не намери сили дори да изкрещи. Тя хвана пръстите му и се опита да ги дръпне от коляното си, но ръката му беше като стоманена. Пошепна ѝ:

— Ако забия малко по-дълбоко и после дръпна...

Зави ѝ се свят, почти губеше съзнание.

— ... мога да отскубна капачката.

Когато светна зелено, той отпусна захватата. Целият инцидент продължи не повече от пет секунди. Азиатецът я погледна с лека усмивка.

— Искам да прекратите дърдоренето, ясно?

Грейс кимна.

А той обърна поглед напред и каза кратко:

— Хайде.

* * *

Шарлейн Суейн беше проявила съобразителност да запомни и колата, и регистрационния ѝ номер. Той беше на името на Грейс Лосън. Дотук — нищо изненадващо. Сега Пърлмътър и Скот Дънкан се движеха към училището в кола без отличителни полицейски знаци.

— И кой е този Ерик Ву? — попита Дънкан.

Пърлмътър се поколеба какво точно да му разкаже, но в края на краищата реши, че няма сериозни причини да премълчи някакви подробности.

— До този момент знаем, че е проникнал в една къща и е нападнал собственика по такъв начин, че го е оставил временно парализиран, после застрелял друг човек и според мен е убил и Роки Конуел — човека, натоварен да следи Лосън.

Дънкан не каза нищо. Две други полицейски коли вече бяха тук. На Пърлмътър не му се понрави особено присъствието пред училището на коли с отличителни полицейски знаци. Но добре беше поне, че не бяха надули и сирените. Родителите, прибиращи наследниците си, реагираха по два начина: едни ги водеха забързано, прикривайки ги с телата си сякаш от престрелка, при други надделяваше любопитството или пък не вярваха да има някаква опасност.

Там беше и Шарлейн Суейн. Пърлмътър и Дънкан се забързаха към нея. Млад унiformен полицай на име Демпси ѝ задаваше въпроси и си взимаше бележки. Пърлмътър на мига го отпрати и ѝ нареди:

— Разкажете сега на мен какво се случи.

Шарлейн му разказа как е дошла до училището и се е огледала за Грейс Лосън заради онова, което Пърлмътър ѝ бе подхвърлил за нея. После му описа и появата на Ерик Ву при Грейс.

— Имаше ли признак за пряка заплаха от негова страна? — попита Пърлмътър.

— Не — отвърна Шарлейн.

— Тъй че тя може да е тръгнала с него доброволно.

— Не. Не тръгна с него доброволно.

— Откъде сте толкова сигурна?

— Защото все пак тя дойде да вземе децата си.

— Е, и?

— Ами няма току-така да промени намерението си. Вижте, не можах да звънна на хората ви на мига, защото той направо ме смрази от дистанция.

— Не съм сигурен, че разбирам добре — каза Пърлмътър.

— Ако Ву има такова въздействие върху мен от разстояние, представете си какво ѝ е било на Грейс, когато плътно до нея ѝ е зашепнат в ухото.

В този момент при Пърлмътър притича друг униформен офицер на име Джаксън. Очите му бяха изцъклени и Пърлмътър забеляза, че прави усилия да не издава паниката си. Стоящите наоколо родители също го разбраха и отстъпиха крачка назад.

— Намерихме нещо — каза задъхано Джаксън.

— Какво?

Джаксън се приближи още, така че никой да не може да чуе, и добави:

— Едно комби, паркирано надве преки оттук. Мисля, че би трябвало да дойдете да погледнете.

* * *

Да можеше да използва пистолета сега. Коляното ѝ така пулсираше от болка, сякаш бе взривено с бомба. Едва сдържаше сълзите си. Не знаеше дали ще може да стъпва, когато спрат. От време на време хвърляше бегли погледи към инквизитора си, за да установи, че той постоянно я наблюдава с леко учудено изражение. Тя се опита да мисли, да се съсредоточи, но вниманието ѝ постоянно се връща към дланта му, която остана върху коляното ѝ. Той ѝ бе причинил болка съвсем равнодушно, като че вършеше някаква ежедневна дейност. Без стръв, без агресия. Ако бе поискал, можеше да ѝ отвинти капачката на коляното ѝ като капачка на бутилка.

Пресякоха границата на щата и сега се намираха вече в Ню Йорк, по междущатски път 287 в посока към Тапън Зий Бридж. Грейс не се осмеляваше да каже и дума. Мисълта ѝ се върна към децата. Емма и Макс трябва да бяха излезли от училището. Сигурно са я търсили. Дали са били отведени в учителската стая? Кора бе видяла Грейс край

двора, други майки — също. Какво ли си бяха помислили и дали са предприели нещо?

Но тутакси реши, че в момента всичко това е ненужно и дори напразно хабене на умствена енергия. Нищо не можеше да направи. По-добре да се съсредоточи върху непосредствените обстоятелства.

Мисли за пистолета.

Опита се да направи наум репетиция как ще стане. Ще протегне надолу и двете си ръце. Ще вдигне крачола с лявата и ще дръпне пистолета с дясната. Как точно бе прикрепен? През капака май минаваше каишка. Тя самата я бе закопчала. Трябва първо да я откопчае и тогава да изтегли пистолета. Кой ще е удобният момент? Този мъж очевидно притежаваше невероятна физическа сила, а сигурно и голям опит в упражняването на насилие. Затова тя трябва да издебне действително подходящ момент. Когато не е заета с шофиране. Може би при спиране на някой светофар... Не, по-добре, след като слязат от колата. Второ, вниманието му трябва да е притъпено. Той я наблюдава през цялото време. Той също е въоръжен. Има пистолет в колана. При всяко положение ще го извади по-бързо, отколкото тя своя. Значи тя трябва да е сигурна, че не гледа към нея, че погледът му се е отклонил за миг.

— Завийте по този път — чу се гласът му.

Табела „Армънк“. Бяха се движили по път 287 не повече от тричетири мили. Ясно стана, че няма да прекосят Тапън Зий Бридж. Хрумна ѝ, че иначе мостът може би щеше да ѝ даде някаква възможност. Там има караулки. Може да се опита да направи някакъв знак. Но веднага отхвърли мисълта си като нереалистична. Азиатецът непременно ще го забележи, а длантата му не се отлепяше от коляното ѝ. Пътят зави наляво и се заизкачва нагоре. Тя продължи да напряга мозъка си. Май е най-добре да изчака, докато не стигнат целта на пътуването. Ако той наистина я води при Джак. Ще трябва да стигнат до него — логично.

Освен това при пристигането всеки от тях ще слезе от своята страна. Това можеше да предостави някаква възможност.

И отново направи мислена репетиция. При слизането ще отвори вратата и докато си вади краката навън, ще вдигне крачола. Краката ѝ ще са на земята и скрити от колата. Той ще слезе от другата страна с гръб към нея. Именно в този момент тя ще може да извади оръжието.

— Следва завой надясно и после веднага наляво.

Вече се движеха през непознато за нея градче. В него имаше повече зеленина и дървета, отколкото в Каселтън. Къщите изглеждаха по-стари и по-уютни.

— Сега свийте по онази алея. Третата вляво.

Стисна, изпълни предписанието и продължи да кара, докато той не ѝ каза да спре пред една къща.

Тя си поглеждаше въздух и го зачака да отвори вратата и да слезе.

* * *

Пърлмътър никога не беше виждал нещо подобно.

Едрият мъж в комбито, облечен в стандартния мутренски анzug, беше мъртъв. По всичко личеше, че последните му мигове не са били никак приятни. Гърлото му беше абсолютно сплескано. През него сякаш бе минал валяк. И то по такъв начин, че и главата, и тялото му бяха недокоснати. Дейли като никога загуби дар слово, каза само:

— Груба игра. — После добави: — Изглежда ми познат.

— Ричи Джован — обади се Пърлмътър. — Една от мутрите на Карл Веспа.

— Веспа? И той ли е замесен?

— Това трябва да е работа на Ву — отбелаяза Пърлмътър.

Пребледнял, Скот Дънкан попита:

— Какво, по дяволите, става?

— Просто е, господин Дънкан — обърна се към него Пърлмътър.

— Роки Конуел е работил за Индири Каривала — частния детектив, който сте наели. Въпросният Ерик Ву убива Конуел, убива и нещастника, когото виждате тук пред нас, и след това е видян да тръгва с кола заедно с Грейс Лосън. Вие какво бихте казали?

Още една полицейска кола спря с изскърцване на спирачките. От нея изскочи Вероник Балтърс и извика:

— Открих го!

— Кое?

— Ерик Ву. В yenta-match.com. Там използва името Стивън Флайшър — тя се втурна към тях, черната ѝ коса бе стегнато прибрата на кок. — Този сайт е предназначен за контакти между еврейски

вдовици и вдовци. Ву е поддържат три онлайн флирта паралелно. Едната жена е от Вашингтон, другата живее в Уелинг, Западна Вирджиния, а третата, Биатрис Смит — в Армънк, Ню Йорк.

Пърлмътър хукна към колата. Ясно къде ще е Ву. Скот Дънкан го последва. До Армънк имаше не повече от двайсет минути път.

— Обадете се в управлението в Армънк — викна Пърлмътър през рамо на Балтъръс. — Кажете им да изпратят веднага всичките си хора, които са на разположение.

ГЛАВА 45.

Грейс изчакваше азиатеца да слезе.

На това място имаше доста дървета, така че къщата почти не се виждаше откъм пътя. Терасовиден покрив, еркерни прозорци и мансардни капандури. Грейс забеляза овехтяло приспособление за барбекю, старомодни фенери, разнебитени от природни стихии. И ръждива дворна люлка като руина от стародавна ера. Тук са се събириали компании. Тук е живяло семейство. Хора, които са обичали да посрещнат гости. Сега мястото имаше призрачен вид, сякаш обитавано от скитащи ветрове.

— Изключете двигателя.

Грейс отново премисли идеята. Отваря вратата. Стъпва отвън. Вади пистолета. Прицелва се...

И после? Казва му да вдигне ръце? Или направо стреля в гърдите му? Какво?

Тя изключи двигателя и го зачака да слезе пръв. Той протегна ръка към дръжката на вратата. Тя се стегна в готовност. Той погледна входната врата на къщата. Тя спусна ръка леко надолу.

Сега ли да действа?

Не, почакай, докато тръгне да слизи. Не се колебай. Миг колебание — и край.

Азиатеца остана с ръка върху дръжката. Внезапно се обърна и с такава сила заби юмрук ниско в ребрата й, че гръденят ѝ кош сякаш хълтна като птиче гнездо. Чу се тъп удар и пукот.

Болка лумна в цялото ѝ тяло. Сякаш се разпадна на съставните си части. Азиатеца сграбчи главата ѝ с една ръка, а другата прокара надолу до реброто, където току-що я бе ударил. Натисна мястото с показалец. И с благ глас каза:

— Моля ви, кажете ми откъде намерихте онази снимка.

Тя отвори уста, но не изтръгна от нея нито звук. Той кимна, сякаш точно това бе очаквал, пусна я, отвори вратата и слезе от автомобила. Грейс беше обезумяла от болката.

Пистолета, каза си тя, извади проклетия пистолет!

Но той вече беше откъм нейната страна. Отвори ѝ вратата. Хвана я с два пръста за врата. Натисна в две точки и я издърпа. Помъкна я към къщата. Всяка стъпка ѝ причиняваше нови взривове от болка. Външната врата не беше заключена, той отвори и тласна Грейс навътре. Тя полетя на пода, почти губеше съзнание.

— Моля ви, кажете ми откъде намерихте снимката.

Той бавно тръгна към нея. Ужасът проясни съзнанието ѝ.

Каза бързо:

— Беше в плика с другите снимки от фотостудиото.

Той кимна като човек, който не слуша какво му се говори, и се приближи. Грейс продължи да бъбri, плачейки се назад. Лицето му не изразяваше нищо — лице на човек, зает с нещо обикновено: засажда растение, забива пирон или цепи дърва. Сега се беше надвесил над нея. Тя се опита да се съпротивлява, но не можеше да се мери с него. Той я повдигна от пода и я удари. Ребрата ѝ тежко се удариха в пода. Прониза я нова, съвсем друга болка. Погледът ѝ се замъгли. Бяха в предното антре. Той я обкрачи и седна на гърба ѝ. Тя зарита отчаяно, но риташе въздуха. Той я притисна надолу.

— Моля ви, кажете ми откъде намерихте онази снимка.

Тя усети, че в очите ѝ напират сълзи, но реши да не плаче.

Пълна глупост. Напразна борбеност. Но нямаше плаче. Каза му пак за плика снимки и „Фотомат“. Притиснал я отзад с колене, той заби показалец в наранените ѝ ребра. Тя се опита да се дръпне. Той намери най-болезненото място и спря пръста си точно върху него. Застина така. Тя пак се задърпа. И внезапно пръстът му се мушна между двете ѝ счупени ребра. Грейс изкрещя. Гласът му пак повтори монотонно:

— Моля ви, кажете ми откъде намерихте онази снимка.

Сега вече тя се разрева. Отново и отново му заобяснява същото, търсеше по-убедителни думи с надеждата да ѝ повярва. Той не каза нищо. Но пръстът му пак намери болезненото място.

И звънна телефон.

Азиатецът изпъшка. Стана, подпирайки се на гърба ѝ. Ребрата ѝ отново изпукаха. Тя чу изскримтяване и установи, че е собственият ѝ глас. Заповяда си да мълкне. Направи усилие и успя да погледне през

рамо. Без да отлепя поглед от нея, той извади мобилния телефон от джоба си.

— Да.

Едно ѝ се въртеше в главата: извади пистолета!

Той я гледаше. Няма значение. Да извади пистолета сега си беше самоубийство. Но трябваше да се отърве от болките. Каквото и да стане. Каквото и да е рискът. Да се отърве.

Азиатецът стоеше с телефона на ухoto.

Емма и Макс. Личицата им изплуваха като в мараня. Грейс се съсредоточи във внезапното си видение. И стана нещо странно.

Просната с размазана на пода буза, тя се усмихна. Изведнъж се усмихна. Не само от топло майчинско чувство, но и на един спомен.

Когато беше бременна с Емма, тя беше казала на Джак, че иска да роди по естествен начин и не желае никакви лекарства и обезболяващи. Затова в продължение на три месеца всеки понеделник ходеха на курс по метода на Ламаз за техники на дишането. А когато контракциите ѝ започнаха, те се понесоха към болницата, обучени и готови да оберат лаврите на тежките тренировки. В болницата контракциите се учестиха. Двамата започнаха да прилагат наученото, вдишванията и издишванията. И всичко вървеше добре, докато не дойде самият момент — докато не дойдоха болките. И тя протегна ръка, дръпна Джак за някаква част от анатомията му, за да я чуе, и му каза да намери анестезиолог. Джак ѝ отвърна, че ще го направи веднага, ако тя пусне въпросната част от анатомията му, хукна и доведе анестезиолог. Но вече почти беше започнала да ражда.

И причината, поради която сега, осем години по-късно. Грейс се усмихна, бе усещането, че болките ѝ тогава бяха ужасни, ако не и по- силни отсега. Но тя ги надмогна. Заради дъщеря си. После втори път — за Макс. Ще ги понесеш, си каза.

Може би вече халюцинираше. Виждаше хубавото лице на Емма. Виждаше и Макс. Мигна и детските образи се стопиха. Погледна жестокия човек с телефона.

Ще ги понесеш. Ще ги понесеш.

Той приключи разговора. Тръгна пак към нея. Тя лежеше по лице. Той отново я възседна. Тя затвори очи. Сълзите ѝ бликнаха. Зачака.

Азиатеца хвана двете й ръце, изви ги зад гърба й и стегна китките й с изолирбанд. После я дръпна така, че я вдигна на колене с ръцете отзад. Ребрата я боляха, но засега болката беше търпима.

Тя го погледна.

— Не мърдайте — каза той, обърна се и я оставил.

Тя наостри слух — отвори се врата и чу стъпки. Надолу към мазето.

Тя беше сама.

Задърпа ръце да се освободи, но те бяха здраво стегнати. Нямаше начин да достигне пистолета. Дали не можеше да се изправи и да побегне? Най-малкото е безнадеждно. С тези стегнати отзад ръце, с тези болки в ребрата, а и с нейното куцукане — няма начин, и дума да не става.

Но дали не би могла да прекара ръце под себе си и отпред? Ако успее, то дори със стегнати китки ще може да докопа пистолета.

Да, струва си опитът.

Не знаеше с колко време разполага — вероятно минимално, — но това беше единственият й шанс.

Изпъна назад рамене, изтегли ръце. От всяко движение, даже от дишането я боляха ребрата. Но трябваше да надмогне болката. Преви се в кръста. Издърпа китките си надолу, сви се на кълбо. Чу стъпки.

По дяволите, той вече се качва по стълбите! Бързо — или да се върне в изходна позиция, или да продължи започнатото.

Ще продължи. Нека всичко приключи тук и веднага.

Стъпките бяха бавни. Тежки. Като че мъкнеше нещо тежко.

Грейс направи върховно усилие. Сгърчи се до крайна степен. Чак й призля от болка. Стисна очи.

Звукът на стъпките секна. Затвори се врата. Той беше вече тук.

Тя направи сетно усилие. И внезапно успя — ръцете й минаха отпред.

Късно. Онзи се беше изправил на пет крачки от нея. Виждаше какво е направила. Майната му, не го и погледна — обаче зяпна към дясната му ръка.

Той отпусна пръсти. И на пода се стовари Джак.

ГЛАВА 46.

Грейс се примъкна към него.

— Джак? Джак?

Очите му бяха затворени. Косата му бе залепната по челото. Макар и с вързани китки, успя да докосне лицето му. Кожата му бе лепкава. Устните му — сухи и напукани. Краката му бяха омотани с изолирбанд. От дясната му ръка висяха белезници. Тя забеляза, че лявата му китка е ожулена, явно от много време беше закопчан.

Пак го повика. Никакъв отговор. Доближи ухо до устата му. Дишаше. Съвсем слабо, но дишаше. Тя се извъртя и сложи главата му в ската си. Ребрата ѝ изпрукаха, но сега не обърна внимание. В спомените ѝ изплуваха лозята на Сен Емилион. Бяха излезли един ден на излет три месеца след запознанството. Тя бе седнала, главата му беше в ската ѝ, тя го галеше по косата. Денят беше слънчев, небето — толкова синьо, че човек можеше да повярва в ангелите.

Тя сподави ужаса си и пак го повика тихичко:

— Джак?

Той повдигна клепачи. Погледна с разширени зеници. Постепенно успя да я фокусира и я позна. Напуканите му устни се разтегнаха в слаба усмивка. Макар че ѝ се късаше сърцето, тя също му се усмихна.

Прекрасен миг — и нищо повече, и отново изплува реалността. Джак погледна тревожно. Усмивката му се стопи. Лицето му се сбръчка от скръб.

— О, господи!

— Всичко е наред — каза тя, съзнавайки нелепостта на думите си в тяхното положение.

Той направи усилие да не заплаче.

— Толкова съжалявам, Грейс.

— Шшт, всичко е наред.

Джак потърси с поглед мъчителя им.

— Тя не знае нищо — му каза. — Пусни я.

Азиатецът се приближи. Приведе се над тях:

— Ако кажеш още нещо, ще я осакатя. Не теб. Ще я осакатя ужасно. Разбираш ли?

Джак затвори очи и кимна.

Ву се изправи, изрита Джак от скута на Грейс, хвана я за косата и я издърпа нагоре. С другата ръка вдигна Джак за врата.

— Да се поразходим.

ГЛАВА 47.

Пърлмътър и Дънкан бяха излезли от Гардън Стейт Паркуей и се движеха по междущатски път 287, оставаха им не повече от пет мили до къщата в Армънк, когато чуха по уоки-токито:

— Били са тук — Саабът на Лосън е на алеята, — но вече ги няма.

— А Биатрис Смит?

— Ни кост, ни вест. Претърсваме цялата къща.

Пърлмътър се замисли.

— Ву трябва да се е досетил, че Шарлейн ще ни съобщи за него. Разбрал е, че трябва да изостави Сааба. Знаете ли дали Биатрис Смет има кола?

— Още не.

— Има ли някаква друга кола наоколо или в гаража?

— Не, няма.

— Значи са с нейната. Проверете регистрационния й номер.

— Добре, момент.

Скот Дънкан се намеси:

— Вашият компютърен експерт каза, че Ву може да е сериен убиец.

— Работна хипотеза.

— Но вие не го вярвате.

Пърлмътър поклати глава:

— Той е професионалист. Не налага на жертвите си за удоволствие. Сайкс живее сам. Биатрис Смет е вдовица. Ву използва къщите им като временни бази за изпълнение на поръчките си.

— Тоест е наемник.

— Нещо такова.

— Някаква идея за кого работи?

Стиснал волана, Пърлмътър гледаше напред. Вече влизаха в Армънк. Оставаше им около миля път. Отвърна:

— Надявах се вие или вашият клиент да имате някаква представа.

Радиотелефонът изпучка:

— Капитане, на линия ли сте?

— Да.

— На името на Биатрис Смит има регистриран светлофаяв Ленд Роувър с номер 472-JXY.

— Съобщи на всички описание му. Не може да са стигнали много надалеч.

ГЛАВА 48.

Кафявият Ленд Роувър се движеше по второстепенни шосета. Грейс нямаше представа накъде са се насочили. Джак лежеше в несвист на пода в задната част. Краката му бяха омотани с изолирбанд, а ръцете му бяха закопчани с белезници зад гърба. Ръцете на Грейс останаха отпред. Ву вероятно не беше сметнал за необходимо пак да ги връзва отзад.

Джак ръмжеше като ранено животно. Грейс погледна към азиатеца. Ведър вид, едната му ръка върху волана — същински татко, извел семейството си на неделен излет. Болеше я. Всяко вдишване и издишване ѝ напомняше какво ѝ бе сторил. Коляното ѝ сякаш бе раздробено от шрапнел.

— Какво сте направили на Джак? — попита тя.

И се напрегна в очакване на нова болка. Вече се чувствува претръпнала. Но този път Ву не посегна да я удари. Нито остана мълчалив. Посочи с палец назад:

— Не чак каквото той ви направи.

— Какво, по дяволите, означава това?

Той за пръв път се усмихна от сърце:

— Мисля, че знаете какво.

— Нямам ни най-малка представа.

Той пак се усмихна и тя почувства как страхът ѝ отново се надига. Помъчи се да го сподави, да се съсредоточи върху задачата си да спаси Джак.

— Къде ни карате?

Ву не отговори.

— Попитах...

— Вие сте смела — прекъсна я той. — Вашият съпруг ви обича. И вие го обичате. Това улеснява нещата.

— Кои неща улеснява?

Той погледна към нея.

— И двамата показвате, че търпите на болка. Но ще изтърпите ли да гледате как изтезавам съпруга ви?

Тя не отвърна. Той продължи:

— Казах същото и на него: ако продължите да говорите, без да съм ви питал, няма да измъчвам вас. Ще измъчвам него.

Прав беше. С това успя да ѝ затвори устата. Тя се загледа през прозореца към пробягващите назад дървета. Скоро свиха по двупосочко шосе. Грейс нямаше ни най-малка представа къде се намират. Селска местност. Само толкова можеше да се ориентира. Но след като смениха още два пъти шосетата, тя разбра — движеха се в южна посока към Ню Джърси по Палисайдс Паркуей.

Глокът на глезена ѝ.

Вече го усещаше непрестанно. Пистолетът сякаш я зовеше, присмиваше ѝ се, толкова близък и толкова недосегаем.

Трябаше да намери начин да го измъкне. Нямаше друг избор. Този човек щеше да ги убие. Не се съмняваше. Той искаше да измъкне някаква информация за произхода на фотографията и щом разбереше, че Грейс му казва истината, щеше да ги убие и двамата.

Трябва да измъкне пистолета.

Той продължаваше да я държи под око. Не ѝ оставяше никаква възможност. Дали да изчака, докато спре колата? Нали опита вече — не стана. Или просто да се пробва? На риск да го измъкне още сега? Би могло, но надали щеше да е достатъчно бърза. Да спусне ръце, да вдигне крачола си, да отвори кобура, да изтегли оръжието... и през цялото това време той да не я изпревари?

Изключено.

Опита се да си представи по-бавен сценарий. Да се престори, че се навежда поради болката в крака... Грейс се помръдна и погледна надолу. Сърцето ѝ подскочи в гърлото. Крачолът ѝ се бе нагънал и кобурът сега се виждаше.

Паника я скова. Хвърли бърз поглед към азиатеца с надеждата, че той не е забелязал. Уви. Той вече гледаше право в крака ѝ.

Сега или никога.

Но още докато се навеждаше, ѝ беше ясно, че няма никакъв шанс. Не можеше да успее. Ву пак хвана коляното ѝ и натисна. От болка почти колабира. Тя изкрешя. Тялото ѝ се вцепени. Ръцете ѝ увиснаха безпомощно.

Край с нея. Тя извърна поглед към него, взря се в очите му и в тях не видя нищо. В същия миг отзад се чу шум от някакво движение. Грейс ахна. Джак.

По някакво чудо той се бе надигнал като дух. Ву се обърна назад по-скоро заинтригуван, отколкото обезпокоен. Та нали и ръцете, и краката на Джак бяха вързани. А и беше тотално съсипан. Какво ли можеше да направи?

Обаче с див поглед и с вид на разлютен звяр Джак отметна глава назад и после налетя. Изненада свари азиатеца неподготвен. Джак го удари с чело в скулата. Чу се силно издумване. Спирачките на колата изскърцаха и Ву пусна коляното на Грейс.

— Бягай, Грейс!

Беше гласът на Джак.

Грейс поsegна за пистолета и успя да откопчае кобура. Но Ву се беше съвзел. С едната ръка хвана врата на Джак, а с другата — нейното коляно.

Явно няма възможност да извади пистолета. Джак вече с нищо не можеше да помогне. Саможертвайки се, той бе вложил всичките си сили в този единствен удар.

И сега се оказва, че е било напразно.

Ву отново удари Грейс в ребрата. Нажежени острите пронизаха. Доповръща й се. Съзнанието й се замъгли. Джак се опита да измъкне врата си от захвата на Ву, но само си влоши положението. Азиатецът го стисна още по-силно, та Джак изстена и притихна.

Ву отново се обърна към Грейс.

Тя хвана дръжката на вратата, но той ѝ стисна китката и напълно я обездвижи.

Безжизнената глава на Джак се свлече от рамото на Ву по ръката му. И изведнъж, както си беше със затворени очи, той отвори уста и с все сила го захапа.

Ву изкрещя силно, отслаби захвата си върху китката на Грейс и затръска ръка да се освободи. Но Джак продължаваше като булдог да стиска неистово челюсти. Тогава азиатецът замахна със свободната си ръка към главата му и Джак се свлече.

А Грейс натисна дръжката, стовари се върху вратата и падна върху пътната настилка. Изтъркаля се колкото може по-далече от мъчителя си, та дори една прелиата кола наスマлко да я премаже.

Извади пистолета!

Тя пак поsegна към глезена си. Кобурът беше разкопчан. Погледна колата. Азиатецът беше слязъл. Дръпна пистолета от колана си. А глокът на Грейс вече беше в ръката ѝ.

Никакви въпроси повече. Никакви морални дилеми. Никакви размишления дали да му викне „не мърдай“ или „ръцете на тила“. Никакви цивилизационни избори, никакви хуманни съображения, никакви векове развитие.

И Грейс натисна спусъка. Пистолетът подскочи в ръката ѝ. Тя натисна още веднъж, още веднъж. Азиатецът залитна. Тя стреля пак. Чу се вой на сирени. И тя стреля отново.

ГЛАВА 49.

Пристигнаха две линейки. Едната откара Джак още преди дори Грейс да го беше видяла. Двама фелдшери се заеха и с нея. Питаха я нещо, но думите им не стигаха до съзнанието ѝ. Натовариха я на носилка и я понесоха към втората линейка. Там я чакаше Пърлмътър.

— Къде са Емма и Макс? — попита го тя.

— На безопасно място — в полицейското управление.

Когато час по-късно, вече в болницата, попита за Джак, ѝ отговориха, че е в хирургията.

Млад лекар я подложи на серия прегледи и изследвания. Ребрата ѝ бяха потрошени, но с нищо не можеха да ѝ помогнат, освен да ѝ наложат бандаж с лед и да ѝ бият обезболяваща инжекция. Болките понамаляха. След това я пое ортопед, който прегледа коляното ѝ и само поклати глава.

После я посети Пърлмътър и ѝ зададе куп въпроси. Грейс отговори на повечето от тях, но по някои пунктове беше уклончива. Пърлмътър на свой ред не ѝ каза много нещо. Убитият похитител се казвал Ерик Ву. Пребивавал известно време в затвора „Уолдън“. Това не изненада Грейс. Уейд Лерю също бе лежал в „Уолдън“. Всичко беше навързано. Старата фотография. Рок групата на Джак „Оллоу“. Рок групата на Джими Екс. Уейд Лерю. И сега Ерик Ву...

Пърлмътър пропусна част от въпросите ѝ. Тя не настоя. В стаята ѝ бе дошъл и Скот Дънкан. Но той остана в ъгъла и не каза нито дума.

Грейс попита:

— Как разбрахте, че съм с Ерик Ву?

— Познавате ли Шарлейн Суейн?

— Не.

— Синът ѝ Клей учи също в „Уилард“.

— А, да, виждала съм я.

И Пърлмътър ѝ разказа за перипетиите на Шарлейн Суейн свързани с Ерик Ву. В тази част бе толкова обстоятелствен, че според Грейс с това може би прикриваше други неща. По едно време

джиесемът му иззвъня. Той се извини и излезе да говори в коридора. Грейс остана сама със Скот Дънкан.

— До какво заключение са стигнали? — попита го Грейс.

Скот се приближи към нея.

— Засега тезата е, че Ерик Ву е работил за Уейд Лерю.

— Защо?

— Те знаят, че днес сте ходили на пресконференцията на Уейд Лерю, тъй че ето брънка номер едно. Ву и Лерю не само са били в „Уолдън“ по едно и също време, но и в продължение на три месена са били съкилийници.

— Брънка номер две — отбеляза Грейс. — Но какво е целил Лерю според тях?

— Отмъщение.

— На кого е искал да отмъсти?

— Като начало на вас. Вие сте свидетелствали срещу него.

— Аз свидетелствах на делото му, но не директно срещу него.

Дори и нямам спомени за станалото.

— Все пак. Съществува очевидна връзка между Уейд Лерю и Ерик Ву — проверихме телефонните разговори в затвора; двамата са се чували. Има и очевидна връзка между Лерю и вас.

— Но дори Уейд Лерю да е искал да си отмъсти, защо не са отвлекли мен? Защо отвлякоха Джак?

— Те смятат, че Лерю е искал да ви нарани чрез семейството ви, за да ви накара да страдате.

Тя поклати глава:

— А появяването на онази странна фотография? А убийството на сестра ви? А Шейн Олуърт и Шийла Ламбърт? А убийството на Боб Дод в Ню Хампшир?

— Това е теория — каза Дънкан — с много празноти. Те не виждат всички нишки, които виждаме ние. Да, сестра ми може да е била убита преди петнайсет години, но според тях това няма нищо общо със сегашните събития. Нито има нещо общо бандитското убийство на Боб Дол. Засега се придържат към проста схема: Ву излиза от затвора и пипва съпруга ви. Може би се е канел да отвлече и други хора, кой знае?

— А причината, поради която просто не е убил Джак?

— Ву е изчаквал, докато Уейд Лерю не бъде освободен.

— Тоест днешния лен.

— Точно така. После Ву ви събира заедно, за да ви отведе при Лерю.

— Та Лерю да ни убие собственоръчно ли?

Дънкан вдигна неопределено рамене.

— Всичко това е нелогично, Скот. Ерик Ву ми изпотроши ребрата, защото искаше да му кажа откъде съм се сдобита с фотографията. Спря, защото някой неочеквано му се обади. После ни напъха в канала. Това не беше по предварителен план.

— Пърлмътър току-що научи тези подробности. Може би ще променят теорията си.

— И къде е понастоящем Уейд Лерю?

— Май никой не знае. Търсят го.

Грейс се отпусна на възглавницата. Чувстваше непоносима тежест в костите. Очите ѝ се насълзиха.

— Как е Джак?

— Зле.

— Ще прескочи ли трапа?

— Още не знаят.

— Не им позволявайте да ме лъжат.

— Няма, Грейс. А сега гледайте да поспите.

* * *

В коридора Пърлмътър говореше по телефона с капитан Антъни Делапел от полицейското управление в Армънк. Все още претърсваха къщата на Биатрис Смит.

— Току-що направихме оглед на мазето — каза Делапел. — Някой е бил държан затворен в него.

— Джак Лосън. Вече го знаем.

След кратко мълчание Делапел отрони:

— Може би...

— Как да разбирам това „може би“?

— На една тръба висят белезници.

— Вероятно са останали, след като Ву е извел.

— Може и така да е. Останали са и следи от кръв. Не са много, но са съвсем скорошни.

— Лосън има доста наранявания.

Последва тишина, която бе прекъсната от Пърлмътър:

— Какво става при вас?

— Къде се намираш сега, Стю?

— В болницата.

— За колко време можеш да стигнеш дотук?

— За петнайсет минути, ако пусна сирените. Защо?

— Тук долу има още нещо. Нещо, което е добре да видиш с очите си.

* * *

Към полунощ Грейс успя да стане от леглото и тръгна по коридора. Децата я бяха посетили за малко. По този случай Скот Дънкан ѝ бе купил спортен екип „Адидас“, тъй като тя не искаше да ги посрещне по болничен халат. Инжектираха ѝ преди това и висока доза обезболяващи за ребрата. Грейс искаше да покаже на децата, че е добре, че нищо ѝ няма. Затова по време на посещението им се постара лицето ѝ да има бодър вид, но когато видя, че Емма ѝ е донесла поетичния си дневник, се разплака.

Те бяха прекарали нощта в собствените си легла. Кора — в голямата спалня, а дъщеря ѝ Вики — заедно с Емма в стаята ѝ. Пърлмътър бе осигурил и дежурство на полицайка в къщата, за което Грейс му бе благодарна.

Сега в болницата беше тъмно. Когато Грейс стана, пак я пронизаха болките в ребрата, а кракът ѝ сякаш бе пълен с натрошени стъкла.

В коридора беше тихо. Грейс имаше конкретна цел. Все някой щеше да се опита да я спре, сигурна беше, но това не я тревожеше. Тя беше изпълнена с решимост.

— Грейс?

Тя се обърна по посока на женския глас, готова за битка. Но веднага видя, че не е такъв случаят. Позна жената и каза:

— Вие сте Шарлейн Суейн.

Шарлейн Суейн кимна, двете се погледнаха в очите и тръгнаха една към друга.

— На вас дължа благодарности, нали — каза Грейс.

— Обратното — отвърна Шарлейн. — Вие го убихте. Спестихте ми нощните безсъници.

— Как е съпругът ви? — попита Грейс.

— Възстановява се. Но чувам, че вашият не е добре.

И двете не се нуждаеха от фалшиви баналности. Грейс оцени прямотата ѝ:

— В кома е.

— Бяхте ли при него?

— Сега тъкмо отивам натам.

— Тайно?

— Да.

— Нека ви помогна.

Грейс се подпря на нея. Шарлейн Суейн беше силна жена. Коридорът беше пуст. Само някъде далеч се чу потракване на токчета по подовата настилка. Коридорите бяха съвсем слабо осветени. Минаха покрай празна сестринска стая и се качиха с асансьора. Джак се намираше на третия етаж в интензивното. Това, че с нея е Шарлейн Суейн, се струваше на Грейс съвсем нормално. Не би могла да обясни защо.

Интензивното отделение се състоеше от четири стаи със стъклени стени. По средата между тях седеше дежурната медсестра, по този начин и четирите бяха в кръгозора ѝ. Но сега само в едната имаше пациент.

Двете погледнаха през стъклото. Грейс видя Джак. Първото нещо, което я впечатли, бе, че мъжът ѝ, здравеняк, който винаги ѝ бе внушавал чувство за сигурност редом с него сега сякаш се бе смалил в леглото и имаше ужасно безпомощен вид. Тя знаеше, че това е самовнушение. Бяха изминали само няколко дни. Той беше позагубил тегло и организмът му бе дехидратиран. Но не беше това.

Джак лежеше със затворени очи. Една тръбичка сгърчеше от гърлото му, а друга — от устата. Двете бяха захванати с бяла лепенка. Плюс тръбички от носа. И една към дясната му ръка. Беше на системи. И като във футуристичен кошмар го обкръжаваха всякакви апаратури.

Грейс щеше да се срине на пода, но Шарлейн я подхвани под мишница. Тя се стегна и тръгна към вратата на стаята.

Медсестрата се обади:

— Не може да се влиза вътре.

— Тя просто иска да поседи малко при него — каза Шарлейн. — Моля ви!

Медсестрата се озърна, после каза на Грейс:

— Две минути.

Тя влезе сама в стаята. Чуваха се разнородни зловещи звуци от работещите наоколо апаратури. Грейс приседна до леглото. Не го хвани за ръката. Не го целуна по бузата.

— Ще ти хареса последното стихотворение — каза Грейс.

Отвори тетрадката на Емма и зачете:

*Бейзболна топко, бейзболна топко,
кой най-близък ти е от всички другари?
Не е ли приятелката ти бухалка,
демо те буха където както свари?*

Грейс се засмя и обърна листа, но другата страница — всъщност последна — беше празна.

ГЛАВА 50.

Минути преди да умре. Уейд Лерю си помисли, че може би най-сетне е намерил душевния мир.

Беше надмогнал отмъщението. Вече не му беше нужно да знае цялата истина. Знаеше достатъчно. Знаеше за кое е виновен и за кое — не. И беше време да остави всичко в миналото.

Карл Веспа нямаше избор. Никога нямаше да се съвземе. Същото важеше за всички онези скърбящи хора, които бе видял веднъж в съдебната зала и още веднъж на днешната пресконференция. Уейд беше прекарал много време в затвора. Но времето е относително. Смъртта — не.

Лерю разказа на Веспа всичко, което знаеше. Веспа беше несъмнено зло, човек, способен на неописуема жестокост. През последните петнайсет години Лерю беше срещал много хора от този вид, но у малцина злото съществуваше в толкова чист вид. С изключение на пълните психопати повечето хора, дори и най-големите грешници, изпитват нужда да обичат някого, да се грижат за някого, да създават човешки връзки. В това няма нищо странно. Такава е човешката природа.

Лерю говореше. Веспа слушаше. Някъде по средата на обясненията му се появи Крам с кърпа и лед. Подаде ги на Лерю. Той благодари, взе само кърпата и изтри с нея кръвта от лицето си. Ударените от Веспа места не го боляха вече. През годините затвор Лерю беше видял много по-лошо, максимата му беше „и това ще отмине“ и беше си изработил способността да забравя злото.

Карл Веспа не каза нито дума. Не го прекъсна, не го попита за никакво доизясняване. Когато Лерю приключи. Веспа продължи да стои с безизразно лице в очакване на още нещо. Но нямаше повече. Тогава все така безмълвно Веспа се обърна и си тръгна. Мимоходом кимна на Крам. Крам се запъти към Лерю. Лерю вдигна глава. Нямаше намерение да бяга.

— Да тръгваме — каза Крам.

Остави го в центъра на Манхатън. Лерю се поколеба дали да не се обади на Ерик Ву, но прецени, че на този етап е безсмислено. Тръгна към автобусния терминал „Порт Оторити“. Вече беше готов за ново начало. Ще замине за Портланд, Орегон. Не беше много наясно защо. Беше чел за Портланд в затвора и му се струваше, че точно това му трябва. Искаше да бъде в голям град с либерален дух. От прочетеното за Портланд бе добил впечатлението за метрополис, възникнал от хипи комуна. Там щеше да започне отначало.

Щеше да си смени името. Да си пусне брада. Да си боядиса косата. Не смяташе, че ще му коства кой знае колко усилия да загърби последните петнайсет години. С цялата си наивност дори вярваше, че може да направи актьорска кариера. Все още имаше и таланта, и харизмата си. Защо да не ги приложи? Ако не. Ще си намери някаква работа. Не го плашеше и тежък труд. Щеше отново да живее свободно в голям град.

Но той не стигна до автобусния терминал Порт Оторити.

На една пресечка оттам се спря, наблюдавайки, как автобусите потеглят към виадукта, после свърна към уличните телефони.

Предстоеше му едно последно позвъняване. Трябваше да разбере една последна истина.

И тогава дуло на пистолет се опря в меката вдълбнатина под ухото му. Странни са мислите, които понякога връхлитат човек миг преди смъртта. Тази вдълбнатина беше една от любимите точки за натиск на Ерик Ву. Беше му обяснил, че тук болката е силна, но не убива противника.

Ето тази незначителна подробност беше последната мисъл, преди куршумът да му пръсне мозъка и да сложи край на живота му.

ГЛАВА 51.

Делапел отведе Пърлмътър в мазето. Долу имаше осветление, но той носеше и фенер. Насочи лъча му към пода:

— Там.

Пърлмътър погледна цимента и го побиха ледени тръпки.

— Дали си мислиш същото, което си помислих аз? — попита го Делапел.

— И то е, че — Пърлмътър се спря, за да вмести предполагаемия факт в общото уравнение — може би Джак Лосьн не е бил единственият човек, държан затворен тук.

Делапел кимна.

— Тогава къде е другият?

Пърлмътър не отговори. Той гледаше пода. Наистина тук е бил и някой друг. И този някой друг бе намерил камъче, с което бе надраскат по цимента две думи. Името на още едно лице от странната фотография. Име, което бе чул от Грейс Лосьн. ШЕЙН ОЛУЪРТ.

* * *

Шарлейн Суейн беше останала, за да помогне на Грейс да се добере обратно до стаята си. Докато бавно се движеха, Грейс има време да се замисли за много неща. Тишината тук беше уютна. Кой знае защо. Кой знае защо Джак бе избягал, и то чак в Европа, непосредствено след бостънската трагедия. Кой знае защо той никога не бе припарвал до семейния фонд и бе оставил сестра си и баща си да контролират неговия дял. Кой знае защо Джери Дънкан бе умряла два месеца по-късно. И кой знае дали — и това беше най-важното — срещата на Грейс с Джак във Франция не е била нещо повече от случайност.

Тя вече не си блъскаше главата дали всички тези неща не са свързани. Знаеше, че са. Когато стигнаха до стаята на Грейс, Шарлейн

й помота да се настани пак в леглото.

— Не би ли искала да останеш за малко? — попита Грейс.

Шарлейн кимна:

— С удоволствие.

Разговориха се, като започнаха от най-явната си допирна точка — децата, — но и на двете не им се спираше твърде дълго на тази тема. Цял час измина като миг. Накрая Грейс не си и спомняше за какво точно бяха говорили, но беше изпълнена с благодарност към нея.

Около два през нощта болничният телефон до леглото ѝ иззвънтя. И двете се втренчиха в него, после Грейс вдигна слушалката:

— Ало?

— Чух съобщението ви за „Оллоу“ и „Стил Найт“.

Тя го позна. Беше Джими Екс.

— Къде сте сега? — попита го Грейс.

— Долу, на receptionията. Не ми позволяват да се кача.

— Ще сляза след минута.

* * *

Фоайето пред receptionията беше пусто и тихо.

Грейс се питаше какво поведение да възприеме. Джими Екс седеше с наведена глава и ръце върху бедрата. Докато тя, накуцвайки, вървеше към него, не вдигна поглед към нея. Receptionистката четеше някакво списание. Охранителят леко си свирукаше. Дали би бил в състояние да ѝ помогне, ако се наложи? Изведнъж почувства, че пистолетът ѝ липсва.

Тя застана очаквателно пред Джими Екс. Той вдигна очи. Погледите им се срещнаха и Грейс разбра. Не съвсем всичко, не знаеше подробностите, но ѝ се изясни най-важното.

Гласът му прозвуча почти умолително:

— Как разбрахте за „Оллоу“?

— Съпругът ми.

Джими я гледаше учуден.

— Мъжът ми е Джак Лосън.

Ченето му падна от смайване:

— Джон?

— Да, вероятно с това име е бил известен тогава. Сега е горе в интензивното. И е почти смъртник.

— О, господи! — Джими захлупи лице в дланите си.

— Знаете ли какво винаги ме е озадачавало? — каза Грейс. — Вашето внезапно изчезване от шоу бизнеса. Не се случва много често рок звезда да се откаже от кариерата си ей така. Има всякакви слухове за Елвис и Джим Морисън, но защото са мъртви. Нито „Ху“, нито „Стоунс“ не прекратиха сценичните си изяви след нещастните случаи на техни концерти. Та защо вие, Джими, зарязахте всичко и се покрихте?

Той седеше с наведена глава.

— Направих вече някои умозаключения около групата „Оллоу“ — продължи Грейс. — Въпрос е само на време и някой друг да ги направи.

Тя зачака. Той свали ръце от лицето си и ги потърка. Погледна към гарда. Грейс за малко да отстъпи назад.

— Знаете ли защо рок концертите обикновено започват в толкова късен час? — попита Джими.

— Не, не знам защо.

— Защото сме толкова съсипани от алкохол, дрога и какво ли не, че трябва време, за да ни приведат във форма.

— В случая накъде биете с това?

— Онази нощ за една бройка да пукна от кокаин и алкохол. Затова се забавихме толкова много, което породи нетърпението на тълпата. Ако бях трезвен, ако бях започнал навреме...

Не ѝ се слушаха оправданията му.

— Разкажете ми за „Оллоу“.

— Не мога да повярвам — поклати глава Джими. — Джон Лосън е ваш съпруг. Как, по дяволите, е станало това?

И тя нямаше отговор. Не знаеше дали изобщо щеше някога да разбере. Спомни си времето, когато с Джак се бяха срещнали на онзи плаж. Игра на съдбата, случайност — или всичко е било планирано?

— Мъжът ми присъстваше ли на концерта онази нощ? — попита тя.

— Какво, не знаете ли?

— Джими, можем да продължим по два начина. Или ви казвам, че знам всичко и че от вас искам само потвърждение. Но не е така.

Може и никога да не узная истината, ако вие не ми я кажете. Можете да запазите тайните си. Но аз ще продължа да ровя. Също и Карл Веспа, и много от семействата. Или — и това ми се струва по-важно — вие самият ще изберете да живеете спокойно и в мир със себе си. Дойдохте в дома ми, за да искате о прощение. Защото знаете, че е време за това.

Той пак сведе глава. Хлипове разтърсиха тялото му. Тя не каза нищо. Не сложи длан на рамото му. Охранителят ги погледна. Рецепционистката вдигна очи над списанието. Нищо повече. Бяха в болница, а в болница плачещите хора не са рядкост. След минута Джими се поуспокои, избърса си носа с ръкав.

— Срецнахме се на турне в Манчестър. Аз бях с групата „Стил Найт“. Имахме общо участие четири групи. Едната беше „Оллоу“. Така се запознах с мъжа ви. Зад кулисите се надрусахме. Той беше симпатичен и всичко, но трябва да ме разберете. За мен музиката беше всичко. Исках да направя нещо като „Born to run“ на Спрингстийн. Ядях ли, спях ли, само за това мечтаех. А Лосън не гледаше много сериозно на музиката. Свиреше с групата за удоволствие и нищо повече. Те имаха няколко прилични парчета, но вокалите и аранжиментите им бяха напълно аматъорски. Лосън нямаше големи илюзии, че ще направи нещо страхотно или каквото и да било.

Охранителят пак си подсвиркаше. Рецепционистката отново бе забила нос в списанието си.

— „Оллоу“ се разделиха само след няколко месена — продължи Джими. — „Стил Найт“ също се разпадна. Но ние с Лосън продължихме да поддържаме връзка. Когато започнах с новата си банда, доста мислех дали да не го вземем при нас.

— И защо не го взехте?

— Защото не смятах, че е много добър музикант.

Джими стана толкова рязко, че стресна Грейс. Тя отстъпи крачка назад. Но пак се взря в него, сякаш единствено с поглед би могла да го накара да говори.

— Да, мъжът ви беше на концерта онази нощ. Дадох му пет билета за първия ред. Той доведе някои от членовете на старата си банда. Дойдоха зад кулисите.

Той пак мълкна и заря невиждащ поглед нанякъде. Грейс се боеше, че може да не продължи.

— Помните ли кои бяха?

— Членовете на старата му група?

— Да.

— Всъщност две момичета. Едното с огненочервена коса.

Шийла Ламбърт.

— А другото момиче Джери Дънкан ли беше?

— Не му знам името.

— А Шейн Олуърт?

— Който беше на йониката ли?

— Да.

— И да е бил, не дойде зад кулисите. Видях само Лосън и двете момичета.

Той затвори очи.

— И какво стана, Джими?

Лицето му се сбърчи и той като че ли в миг остаря.

— Бях ужасно зле. Чувах тълпата. Поне двайсет хиляди души. Те скандираха името ми. Те пляскаха с ръце. Настояваха концертът да започне. А аз едва се движех. Мениджърът дойде. Казах му, че ми е нужно още време. Той излезе. Останах сам. Тогава в гримърната влязоха Лосън и въпросните две майки — Джими промигна и погледна Грейс. — Тук някъде дали има кафене?

— Затворено е.

Джими закрачи напред-назад. Грейс попита:

— И какво стана, след като дойдоха в гримърната?

— Не знам как се бяха промъкнали. Не бях им дал пропуски.

Така или иначе, Лосън се появи за едно здрасти. Май му се зарадвах. Но после изведнъж стана лудница.

— Тоест?

— Лосън. Той просто избесня. Не знам, може би беше по-друсан и от мен. Взе да ме блъска, да сипе закани. Крещеше, че съм крадец.

— Крадец?

Джими кимна.

— Пълни глупости — погледна я в очите: — Каза, че съм откраднал негова песен.

— Каква песен?

— „Бледо мастило“.

Грейс се вцепени. Сърцето ѝ задумка.

— Лосън и Олуърт бяха написали за „Оллоу“ една песен със заглавие „Симпатично мастило“. Заглавията си приличат наистина. Сигурно знаете текста на „Бледо мастило“?

Тя кимна. Беше като онемяла.

— „Симпатично мастило“ беше за нещо подобно май. Общо взето, за преходността на спомените. Нищо повече. Казах го на Джак. Но той беше просто обезумял. Каквото и да му кажех, още повече се вбесяваше. Продължи да ме блъска. А чернокосата го подстрекаваше. Взе да подхвърля, че ще ми счупят краката и разни такива. Започнах да викам за помощ. Лосън ме удари. Не знам дали помните, но после съобщиха, че и аз съм пострадал в блъсканицата.

Тя пак кимна.

— Не беше заради блъсканицата. Беше заради съпруга ви. Разби ми челюстта, нахвърли ми се. Мъчех се да го отблъсна. Той се разкрештя, че ще ме убие. Беше толкова откачено всичко това. Викаше, че ще ме заколи.

Сърцето й се вледени. Дъхът й секна. Не може да бъде. За бога, не е възможно.

— Толкова беше превъртял, че другото момиче, червенокосото, му каза да се успокои. Да не му пука, че няма значение. Но той не слушаше. Той само се усмихна и после... внезапно извади нож.

Грейс поклати глава.

— Каза, че ще ми го забие в сърцето. Нали ви споменах, бях ужасно друсан. Но изведенъж изтрезнях. Знаете ли как да свестите някой дрогиран. Опрете му нож в гърдите.

— И после?

Тя ли го каза? Не можеше да повярва. Гласът прозвуча като нейния, но сякаш отекна отдалеч.

— Не можех да се оставя да ме наръга. Така че му се метнах и той изпусна ножа. Вчепкахме се един в друг. Момичетата пищяха. Мъчеха се да ни разтърват. И както се бяхме сбирали на пода, чух изстрел.

Грейс клатеше глава. Не и Джак. Не. Няма начин...

— Изтрещя много силно. Все едно пистолет гръмна до ухото ми. Чуха се писъци. И после два или може би три изстрела. Не там, някъде по-надалече. И пак викове. Лосън остана проснат върху мен. Имаше

кръв по пода. Беше улучен в гърба. Аз го избутах и тогава видях охранителя Гордън Маккензи, който стоеше с наложен пистолет.

Грейс стисна очи.

— Чакайте малко. Искате да кажете, че Гордън Маккензи е стрелял пръв?

Джими кимна:

— Да. Чул е врявата, виковете ми за помощ и... Така замряхме един срещу друг. Момичетата пищяха, но вече ги заглушаваха крясъците на тълпата. Този вой, не съм чувал нищо по страховито от този вой на ужас и паника. Но и вие знаете, какво ви обяснявам.

Тя не знаеше. Губеха ѝ се спомени. Но тя кимна и той продължи:

— Та Маккензи остана за секунда като парализиран, после изхвърча навън. Двете момичета хванаха Лосън и го заизмъкваха навън. Останалото го знаете, Грейс.

Грейс се опитваше да осмисли всичко това, да го събере ведно, да го намести в главата си. Значи е стояла на метри от тези събития от другата страна на сцената. Джак. Бил е там. Как е възможно?

— Не — каза тя.

— Какво не?

— Не знам останалото, Джими. В „Оллоу“ са били петима души. Проверих. Два месеца по-късно някой праща убиец да премахне една от тях — Джери Дънкан. Мъжът ми, дето казвате, че ви е нападнал, изчезва отвъд океана, обръска си брадата и става Джак. Според майката на Шейн Олуърт той също е някъде надалече, но мисля, че лъже. Шийла Ламбърт, червенокосата, си сменя името. Наскоро мъжът ѝ беше убит и тя пак изчезна.

Джими поклати глава:

— Нямам представа за всичко това.

— Мислите ли, че са просто грандиозни съвпадения?

— Не, не мисля. Може би са се уплашили от последиците, ако истината излезе наяве. Помните какво беше първите няколко месеца — всички бяха жадни за кръв. Най-малкото ги чакаше затвор, ако не и по-лошо.

— А вие?

— Какво аз?

— Защо пазите тази тайна толкова години?

Той не отговори.

— Ако разказаното от вас е вярно, вие нямате никаква вина. Били сте нападнат. Защо не съобщихте на полицията какво се е случило?

Джими отвори уста, затвори я, поколеба се, после каза:

— Нещата не опираха само до мен. А и до Гордън Маккензи. Нали помните, че го провъзгласиха за герой? Ако се беше разбрало, че първо той е стрелял, какво, мислите, щеше да му се случи?

— Искате да кажете, че през всичките тези години сте лъгали, за да прикриете Гордън Маккензи?

Джими не отвърна нищо.

— Защо, Джими? Защо не сте казали нищо? Защо се скрихте?

Погледът му започна да бяга встрани.

— Вижте, казах ви всичко, което знам. А сега се прибирам вкъщи.

Грейс се приближи към него.

— Откраднали сте им песента, нали?

— Какво? Не.

Но на нея вече й бе ясно.

— Ето защо сте се почувствали отговорен. Ако не бяхте им откраднали песента, нямаше да се случи всичко онова.

Той пак поклати глава:

— Не е така.

— Ето защо сте напуснали шоу бизнеса и сте избягали. Защото сте откраднали песента, която ви изведе на върха. Оттам тръгват нещата. Вие сте чули „Оллоу“ да я изпълняват в Манчестър. Харесали сте я. И сте им я откраднали.

Той понечи да възрази:

— Имаше известна прилика, но...

Но я прониза друга мисъл.

— Докога ще пазите тайната си. Джими?

Той я погледна.

— „Бледо мастило“ стана дори още по-известна поради онази трагедия. Албумът се разпродаде в многомилионен тираж. Кой прибра парите?

Джими поклати глава.

— Грешите, Грейс.

— Знаехте ли, че съм омъжена за Джак Лосън?

— Моля? Разбира се, че не.

— Затова ли се отбихте у дома онази вечер? За да проучите какво знам?

Той продължи да клати глава, по страните му се стичаха сълзи.

— Не е вярно. Не съм искал да навредя на никого.

— Кой уби Джери Дънкан?

— Нищо не знам.

— Тя е щяла да проговори, нали? Това ли е станало? А после, петнайсет години по-късно, някой прави покушение срещу Шийла Ламбърт, тоест Джилиан Дод, но по случайност го отнася нейният съпруг. И тя ли щеше да проговори, Джими? Знаеше ли, че сте се завърнали?

— Трябва да си вървя.

Тя му препречи пътя.

— Не можете отново да изчезнете. Твърде много неща се случиха.

— Знам — каза той с умолителен глас. — Знам го по-добре от всеки друг.

Той я бълсна и се втурна навън. Грейс понечи да извика: „Стой! Дръжте го!“, но се усъмни свирукацият охранител да свърши някаква работа. Джими вече беше навън, не го виждаше. Грейс закуцука към изхода.

Гърмежи — три изстрела — разкъсаха нощта. Иззвистяха автомобилни гуми. Дежурната изпусна списанието и се хвърли към телефона. Охранителят мъкна и се втурна към вратата. Грес забърза след него.

Когато се озова навън, видя само задницата на една кола, която изчезваше в ношната тъма. Грейс не видя кой е в колата. Но се досещаше. Охранителят се наведе над тялото. Няколко лекари се изстреляха от болницата, наスマлко да я съборят. Но вече беше късно.

Петнайсет години след бостънската трагедия тя си взе и най-неуловимата жертва.

ГЛАВА 52.

Грейс си мислеше за това, че може би не е отредено на човек да знае цялата истина. А може би истината няма значение.

Накрая оставаха много въпроси, на които тя нямаше да узнае отговорите. Повечето от действащите лица бяха мъртви.

Джими Екс, тоест Джеймс Кавиър Фармингън, умря от три огнестрелни рани в гърдите.

Тялото на Уейд Лерю бе открито до автобусния терминал Порт Оторити в Ню Йорк след няма и денонощие от освобождаването му. Беше застрелян от упор в главата. Имаше само една нишка: репортер от „Ню Йорк Дейли Нюс“ успял да проследи Уейд Лерю след пресконференцията в „Краун Плаза“. Според него Уейд Лерю се качил в черна кола с човек, който по описание приличаше на Крам. Никой повече не беше видял Лерю жив.

Не последваха никакви арести, но нещата май бяха очевидни.

Грейс се опитваше да разбере Веспа. Петнайсет години бяха изминали и синът му бе завинаги мъртъв. За Веспа нищо не беше се променило. Времето не лекуваше.

Капитан Пърлмътър правеше опити да го спипа. Но Веспа беше твърде ловък в замитането на следите.

След убийството на Джими в болницата дойдоха Пърлмътър и Дънкан. Грейс им разказа всичко. Вече нямаше причина да крие каквото и да било. Почти мимоходом Пърлмътър спомена за името Шейн Олуърт, надраскано в мазето.

— И какво означава това? — попита Грейс.

— Проучваме мястото, но може да се окаже, че мъжът ви не е бил сам в това мазе.

В това има някакъв смисъл, помисли си Грейс. Петнайсет години по-късно всички от фотографията се завръщат.

В четири часа сутринта, както лежеше в тъмната стая, Грейс видя, че вратата се отваря. Безшумно се промъкна някаква сянка. Някой, който мислеше, че тя спи. Грейс не каза нищо. Изчака го тихо

да седне на стола до леглото ѝ, както преди петнайсет години, и се обади:

— Здравей, Карл.

— Как си? — попита Веспа.

— Ти ли уби Джими Екс?

Последва мълчание. Сянката не помръдна.

— Станалото през онази нощ — каза накрая Веспа — е по негова вина.

— Не се знае.

— Виждаш нещата в твърде много нюанси.

Грейс се опита да седне, но с тези счупени ребра не успя.

— Откъде разбра за Джими?

— От Уайд Лерю.

— Уби и него.

— Ще ме обвиняваш ли сега, Грейс, или искаш да знаеш истината?

Щеше ѝ се да го попита истината ли е единственото, което го интересува, но знаеше отговора. Винаги щяха да му се струват недостатъчни отмъщението и справедливостта.

— Уайд Лерю се свърза с мен в деня, преди да го освободят — каза Веспа — и попита дали ще можем да поговорим.

— За кое?

— Не каза. Изпратих Крам да го вземе. Той дойде при мен. И започна трогателни бръщолевения как разбирал болката ми. И че бил в мир със себе си и вече не търсил възмездие. Но не ми се слушаше всичко това. И го накарах да говори конкретно.

— И той?

— Говори — сянката му пак застинава неподвижно. — Каза ми, че Гордън Маккензи го е посетил преди три месеца. Знаеш ли защо?

Грейс вече виждаше лицето му.

— Бил е с рак в напреднал стадий.

— Точно така. И се е надявал така да се снабди в последния момент с билет за рая. Изведнъж не можел да живее повече с мисълта за онова, което е направил — Веспа изправи глава и се усмихна. — Странно как такива неща стават точно преди смъртта, а? Каква прецизност в избора на нужния момент. Накрая се изповядваш без риск да си платиш за спазеното и току-виж там горе излезеш

печеливш... Така или иначе, Гордън Маккензи най-накрая си признал вината. Та онази нощ в Бостън той се намирал пред входа за гримърните. Казал, че Лосън и двете момичета се промъкнали тайно. Захласнал се е по някоя хубавица. Но ти знаеш всичко това, нали?

— Отчасти.

— Знаеш ли, че Маккензи е гърмял по мъжа ти?

— Да.

— И оттам започва паниката. После Маккензи се срещнат с Джими Екс и двамата се споразумели да си мълчат. А раненият Джак и двете момичета не са им били грижа, понеже ставали автоматично замесени, ако истината излезе наяве.

— Тъй че всички участници мълчат.

— Именно. А Маккензи става герой. По този случай го взимат на работа в бостънската полиция. Там го произвеждат капитан. И всичко това за героизма му през въпросната нощ.

— И какво прави Лерю, след като Маккензи му се е изповядал?

— Как мислиш? Иска истината да излезе наяве. Иска мъст и реабилитация.

— И защо не е казал на никого?

— О, казал го е — изсмя се Веспа. — Познай от три пъти.

— На адвокатката!

— Браво! — разпери ръце Веспа. — Печелиш кукла!

— А Сандра Ковал как го е убедила да си мълчи?

— О, точно тук е брилянтната част. Трябва да признаям на Ковал заслугата, че е направила оптималното за клиента си и същевременно за брат си.

— Как?

— Казала на Лерю, че има по-голям шанс да бъде пуснат, ако не издаде истината.

— Не разбирам.

— Не си много наясно с условията за предсрочно освобождаване, нали?

Грейс сви рамене.

— За предсрочното освобождаване не искат да им обясняваш, че си невинен, а искат да чуят, че си признаваш вината. Ако искаш да излезеш, трябва да си посипеш главата с пепел. Провинил си се и си

признаваш. Покайваш се и това е първата ти крачка към свободата. Ако само тръбиш, че си невинен, никак няма да си облекчиш участта.

— Маккензи не е ли могъл да свидетелства?

— Вече е бил твърде болен. Виж, за предсрочно освобождаване не е било важно Лерю невинен ли е или напротив. Ако Лерю би предпочел да тръгне по този път, е трябвало да поиска нов съдебен процес, което щеше да отнеме месеци, а може би и години. Според Сандра Ковал — и това е вярно — Лерю е имал по-голям шанс да излезе навън, ако си признае вината.

— Така че тя е излязла права?

— Безусловно.

— И Лерю така и не е разбрал, че Сандра и Джак са брат и сестра?

Веспа пак разпери ръце:

— Откъде?

Грейс поклати глава.

— Но за Уейд Лерю това още не е всичко. Той иска мъст и реабилитация. Обаче трябва да изтърпи, докато излезе от затвора. Той знае истината, но как да я извади на бял свят? А кой е изначалният виновник за всичко случило се онази нощ?

Грейс кимна — нещата идваха по местата си:

— Значи му трябва Джак...

— Да, онзи, който е извадил ножа. Та Лерю се свързва със своя стар пандизчийски другар Ерик Ву и го насочва към мъжа ти. Лерю възнамерява, когато излезе, да накара Джак да признае истината пред филмова камера, след което евентуално да го убие.

— Да бъде реабилитиран и след това да извърши убийство?

— Той е бил разярен, Грейс. А може би е щял просто да го пребие от бой или да му счупи краката, кой знае?

— И какво става после?

— Изведнъж у Лерю настъпва обрат.

Грейс сбърчи вежди.

— Да го беше чула как говореше за това. И очите му светят. Удрях го в лицето, ритах го и го заплашвах със смърт. А лицето му... спокойно. Още от първия миг на свобода е разbral, че е в състояние да загърби миналото.

— В смисъл?

— Буквално. Наказанието така или иначе е било вече зад гърба му. А не би могъл да постигне пълно изчистване на името си, защото не е бил съвсем невинен. Все пак е стрелял насред навалицата. Което е довзривило колективната истерия. Но преди всичко, както ми каза, се почувстввал истински свободен. Нищо не го свързвало с миналото. Той вече не беше затворник — но синът ми винаги ще е мъртъв. Така ли е?

— Така е.

— Лерю искаше просто да изживее живота си. Но се опасяваше какво мога да му направя. И ми предложи един вид сделка. Разказа ми истината и ми даде телефона на Ву.

— Значи ти се обади на Ву?

— Лерю му се обади. Но после аз говорих с него.

— И каза на Ву да ни докара при теб?

— Не знаех, че и ти си там. Мислех, че е само Джак.

— И какъв беше планът?

Не ѝ отговори.

— Щеше ли да убиеш и Джак?

— Не е ли вече без значение?

— А как щеше да постъпиш с мен?

След кратко мълчание той каза:

— Имаше някои неща, които ме озадачаваха.

— Относно кое?

— Относно теб.

Отново настъпи тишина. В коридора се чу шум от стъпки. Проскърцаха колела на количка. Грейс се заслуша в звуците. Искаше да успокои дишането си.

— При бостънското произшествие едва не загина — и ето те омъжена за първостепенния виновник. Знам, че Джими Екс те посети в дома ти, след като го видяхме на репетицията. Ти не ми го каза. А и фактът, че си спомняш толкова малко за случилото се не само през онази нощ, но и почти седмица преди това.

Грейс съвсем притай дъх.

— Мислел си, че...

— Не знаех какво да мисля. Но сега вече знам. Мисля, че съпругът ти е добър човек, който е направил ужасна грешка. Мисля, че след произшествието той е избягал, изпълnen с чувство за вина. Именно затова е искал да се срещне с теб. Следил е репортажите,

искал е да разбере дали си вече добре. Може би е възнамерявал да ти се извини. Така че те е намерил целенасочено на плажа в Южна Франция. Да, но се е влюбил в теб.

Тя затвори очи и се облегна назад.

— Всичко свърши. Грейс.

Поседяха известно време в тишина. Нямаше какво повече да си кажат. Няколко минути по-късно все така безшумно Веспа се измъкна от стаята.

ГЛАВА 53.

Обаче не всичко бе свършило.

Минаха четири дни. Грейс се възстановяваше. Прибра се вкъщи един следобед. С нея и децата останаха Кора и Вики. Още същия ден се появи и Крам, но Грейс го помоли да си върви. Той кимна и изпълни желанието й.

Медиите, разбира се, полудяха. Те имаха откъслечни сведения за събитията, но фактът, че прочутият Джими Екс бе изплувал от неизвестността само за да бъде убит, беше достатъчен, за да се умопомрачат totally. Пърлмътър остави една патрулна кола да дежури пред къщата на Грейс. Емма и Макс ходеха на училите. Грейс прекарваше повечето си време в болницата при Джак. Шарлейн Суейн често ѝ правеше компания.

Грейс си мислеше за фотографията, от която започна всичко. Сега ѝ се струваше, че някой от петимата членове на „Оллоу“ бе намерил начин да я пъхне сред нейните снимки. Защо? Кой знае. Може би някой от тях е искал осемнайсетте души най-сетне да намерят покой.

Но неизбежно идва въпросът: защо сега? Защо след петнайсет години?

Възможните хипотези не бяха една и две. Може да е било предизвикано от освобождаването на Уейд Лерю. Или от смъртта на Гордън Маккензи. Или от годишнината на събитието. Но най-правдоподобното предположение бе цялата вихрушка да е била предизвикана от завръщането на Джими Екс.

Кой в края на краищата е истинският виновник за случилото се през онази трагична нощ? Джими ли, че е откраднал песента? Джак ли, че го е нападнал? Гордън Маккензи ли, че е стрелял при дадените обстоятелства? Уейд Лерю ли, че тайно е внесъл оръжие, паникъосал се е и е стрелял в суматохата? Грейс не знаеше. Капка по капка. Пяната трагедия не беше произлязла от някакъв жесток заговор. Нещата бяха

започнали от две незначителни рок групи, случайно събрани да посвирят в Манчестър.

Оставаха още празноти. Но те ще почакат.

Има неща, по-важни от истината.

Сега Грейс седеше, загледана в Джак. На болничното легло. Лекуващият му лекар доктор Стан Уокър седна до нея. Беше сплел пръсти и говореше с внушителен глас. Емма и Макс чакаха в коридора. Бяха настояли да дойдат. Грейс не знаеше какво да прави. Не знаеше какво да чувства.

Не искаше да пита Джак защо я бе лъгал толкова години. Не искаше обяснение какво бе направил през онази ужасна нощ. Не искаше да го пита как се беше случило и той да е на онзи плаж тогава и ако целенасочено я е издирвал, искрено ли се е влюбил в нея. Не искаше да му зададе нито един въпрос.

Искаше да му зададе само един последен въпрос: би ли желал децата да бъдат до леглото му, когато умира?

Накрая ги извика вътре. Четиримата се събраха заедно като семейство за последен път. Емма плачеше. Макс седеше неподвижно, забил поглед в пода. После лек бодеж в сърцето подсказа на Грейс, че Джак си е отишъл завинаги.

ГЛАВА 54.

На погребението имаше много хора. Грейс, която обикновено носеше контактни лещи, този ден не си ги сложи, не сложи и очила. Нещата ѝ изглеждаха по-поносими, ако ги виждаше леко в мъгла. Седеше на най-предната скамейка и мислеше за Джак. Не си го представяше в лозята или на плажа. Винаги си го спомняше как взе новородената Емма, големите му ръце и мъничкото съкровище, той сякаш се боеше, че тя може да се счупи, че може да я нарани, как после се обърна към Грейс и я погледна с велико благоговение. Това си спомняше.

Всичко останало, което бе научила за миналото му, ѝ се разми.

Сандра Ковал дойде на погребението. Но остана отзад. Извини се, че баща им не може да присъства. Че е стар и болен. Грейс прояви разбиране. Двете не се прегърнаха. И Скот Дънкан беше на погребението. И Стю Пърлмътър, и Кора... Грейс не се и озърна да види колко хора бяха дошли. Това не я интересуваше. Тя хвана за ръце децата и си проправи път през множеството.

* * *

След две седмици децата пак тръгнаха на училище. Имаха проблеми, разбира се. Чувстваха се тревожно. И това беше нормално, тя го знаеше. Грейс ги водеше на училище и ги чакаше след часовете още преди последния звънец. Децата скърбяха. Тога беше цената, която плащаха, защото бяха имали любящ баща. Щяха винаги да скърбят.

Когато Грейс прочете и вникна в резултатите от аутопсията на Джак, светът не рухна отново пред очите ѝ. Те просто потвърдиха онова, което тя вече знаеше. Джак ѝ беше мъж. Тя го обичаше. Бяха живели заедно тринайсет години. Имаха две деца. И дори да бе крил никакви тайни от нея, има неща, които човек не може да скрие.

Някои неща все пак се виждат.
И Грейс знаеше.

Тя познаваше тялото му. Познаваше кожата му. Познаваше всеки мускул на гърба му. И нямаше нужда да прочете резултатите от аутопсията, за да разбере нещо, което винаги бе знаела.

Джак нямаше белези от сериозна травма.

Което означаваше, че каквото и да бе казал Джими, каквото и да бе признал Гордън Маккензи пред Уейд Лерю, Джак никога не е бил прострелван.

* * *

Грейс първо посети фотоателието и поговори с Джош Бялото мъхче. После отиде до Белминстър, където живееше майката на Шейн Олуърт. След това зарови в юридическите тънкости около фонда на фамилията на Джак. Познаваше един адвокат от Ливингстън, който сега беше спортен агент в Манхатън. Занимаваше се с подобни фондове на състоятелни спортисти. Той прегледа документите и ѝ обясни достъпно съдържанието им.

И след като събра необходимите данни, Грейс посети скъпата си зълва Сандра Ковал в кантората на „Бъртън и Кримстайн“ в Ню Йорк.

* * *

Този път Сандра Ковал не я посрещна във фоайето. Грейс оглеждаше фотогалерията по стените и тъкмо бе спряла пред снимката с Малката Покахонтас, когато се появи жена с етно блузка и я покани да я следва. Тя преведе Грейс по коридора до същата заседателна зала, в която бяха говорили със Сандра първия път — сякаш преди век.

— Госпожа Ковал ще дойде всеки момент.
— Чудесно.

Остана сама. Помещението си беше същото като преди, но сега на заседателната маса пред всеки стол имаше по един клипборд с жълти разчертани листа и химикалка Bic. Тя не седна, а замислено

закуцка из залата. Джиесемът ѝ иззвъня. Тя каза нещо кратко и затвори.

— Здравей, Грейс.

Сандра Ковал влетя в залата като вихър. Засили се към малкия хладилник, отвори го и надникна вътре.

— Искаш ли нещо за пие?

— Не.

С глава в хладилника попита:

— Как са децата?

Грейс не отговори. Сандра Ковал взе минерална вода, отиде до масата и седна.

— Какво те води насам?

Дали първо да опипа почвата, или да подходи ребром? Грейс избра второто.

— Ти не си поела Уейд Лерю като клиент заради мен — подхвана тя без никакви въведения, — а защото си искала да го държиш под око.

Сандра Ковал си наля от перието.

— Хипотетично може да е вярно.

— Хипотетично?

— Да. Хипотетично погледнато, може да съм представлявала Уейд Лерю, за да защитя някой член от семейството. Но дори да е така, трябваше да съм сигурна, че работя за клиента си по възможно най-добрания начин.

— С един куршум два заека?

— Може би.

— А този някой член от семейството не би ли могъл да бъде брат ти?

— Възможно е.

— Възможно е — повтори Грейс. — Но не е станало точно това. Ти не си имала за цел да защитиш брат си.

Погледите им се срещнаха.

— Аз знам — добави Грейс.

— Така ли? Ами разкажи тогава и на мен.

— Тогава си била на колко? Двайсет и седем години? Наскоро завършила юристка и вече адвокат по криминално право.

— Да.

— Била си омъжена, с двегодишна дъщеря, предстояла ти е многообещаваща кариера. И после брат ти е объркал всичко. Ти си била там онази нощ, Сандра. В „Бостън Гардън“. Ти си била другата жена в гrimъорната, а не Джери Дънкан.

— Аха — каза безгрижно Сандра. — И откъде разбра?

— Джими Екс каза, че едната жена била червенокоса — това е Шийла Ламбърт. А другата, която подстрекавала Джак, била чернокоса. Джери Дънкан е била руса. Чернокосата си ти, Сандра.

Сандрасе изсмя.

— Което доказва какво?

— Само по себе си — нищо. Дори не съм сигурна, че е важно. Джери Дънкан вероятно също е била наоколо. Може би тъкмо тя е отвличала вниманието на Гордън Маккензи, за да можете вие тримата да се промъкнете вътре.

Сандрасе изсмя.

— Продължавай, това е интересно.

— Да карам ли към същината?

— Разбира се.

— Според Джими Екс и Гордън Маккензи тогава брат ти е бил пристрелян.

— Беше — каза Сандрасе.

— Лежа в болница три седмици.

— Коя болница?

Без никакво колебание, без дори да ѝ мигне окото, Сандрасе изсмя.

— „Мас Дженирал“.

Грейс поклати глава.

Сандрасе изсмя.

— Да не искаш да ми кажеш, че си проверила във всяка болница в Бостън и околностите?

— Не беше необходимо — отвърна Грейс. — Той нямаше никакъв белег.

Мълчание.

— Куршумът оставя белег, Сандрасе. Брат ти е бил пристрелян. Мъжът ми нямаше белег. Съществува само един начин да се получи така. Не съм била омъжена за брат ти.

Сандрасе изсмя.

— Твой брат Джон Лосън е бил пристрелян. С Шийла Ламбърт сте го измъкнали оттам в последвалото меле. Но раната е била смъртоносна. Поне се надявам да е било така, защото другата възможност ще е ти да си го убила.

— Защо да го убивам?

— Защото, ако го бяхте закарали в болница, там да са длъжни да съобщят за пациент с огнестрелна рана. Ако пък просто бяхте оставили труп на улицата, щеше да се разследва къде и как е бил застрелян. И ти, многообещаващият юрист, си била ужасена. Вероятно и Шийла Ламбърт. Всички тогава бяха полудели от произшествието. Карл Веспа, другите семейства призоваваха по телевизията за жестока разправа. Ако ви бяха пипнали, щяхте да гниете в затвора, че и по-лошо. Ти обади ли се тогава на баща ви? Поиска ли от него съвет как да постъпиш? Или се свърза с някой от твоите клиенти престъпници да ти помогне? Или пък просто се отърва от трупа по свой начин?

Сандра се изхили:

— Имаш въображение, Грейс. Можели сега аз да те попитам нещо?

— Естествено.

— Ако Джон Лосън е умрял преди петнайсет години, тогава за кого си се омъжила?

— Омъжила съм се за Джак Лосън — отвърна Грейс. — Който е всъщност Шейн Олуърт.

Грейс сега си даде сметка, че Ерик Ву не е държал в мазето двама души. А само един. Един, който се беше саможертввал, за да я спаси. Един, който е знаел, че ще умре, и е решил да начегърта по никакъв начин последната си истина.

Сандра Ковал продължи да се усмихва:

— Това е потресаваща теория.

— И лесна за доказване.

Сандра се облегна назад и скръсти ръце:

— Не мога да разбера нещо в твоя сценарий. Защо просто не съм скрила тялото на брат си и да кажа, че е избягал.

— Много хора щяха да задават много въпроси.

— Обаче именно така е станало с Шейн Олуърт и Шийла Ламбърт. Те просто са изчезнали.

— Вярно е. Но може би отговорът е свързан с вашия семеен попечителски фонд.

Лицето на Сандра замръзна:

— С фонда?

— Намерих документите за него в бюрото на Джак и ги занесох при познат юрист. Както се оказва, дядо ви е създал шест фонда. Имел е две деца и четирима внуци. Но да оставим засега парите. Нека говорим за дяловото разпределение. Всички вие сте имали еднакви дялове, като вашия баща е имал четири процента отгоре. По този начин вашата страна от фамилията е запазила контрола върху бизнеса — петдесет и два процента срещу четирийсет и осем. Но — не разбирам от тези неща, така че говоря най-общо — дядото е искал да запази всичко във фамилията. В случай че някой от вас почине преди двайсет и пет годишна възраст, дяловете е трябвало да се преразпределят по равно между останалите живи петима. Ако твоят брат например е умрял в нощта на концерта, това би означавало, че вашата страна на фамилията, ти и баща ви, е нямало вече да имате мажоритарна позиция.

— Ти не си с всичкия си.

— Може би. Но кажи ми, Сандра, какво те накара да постъпиш така? Страхът, че ще те хванат, или тревогата, че ще загубите контрола над фамилния бизнес? Възможно и двете. Така или иначе, ти си увещала Шейн Олърт да се направи на брат ти. Това е лесно за доказване. Може да се издирят стари снимки. Може да се направи ДНК тест.

Сандра забарабани с пръсти по масата:

— Ако това е вярно, мъжът, когото си обичала, те е лъгал през всичките тези години.

— Формално погледнато, е така — каза Грейс. — Но как успя да го накараш да ти съдейства?

— Това е по-скоро реторичен въпрос, нали така?

— Госпожа Олърт ми каза, че са били крайно бедни. Поради тази причина неговият брат Пол не е можел да следва. Живеели са буквално в коптор. Предполагам, че ти си прибягнала до заплахи. Щом един член от тяхното семейство е бил замесен в случая, това е щяло да се отрази и на останалите. И той вероятно е приел, че няма друг избор.

— Хайде, хайде, Грейс, нима си мислиш, че бедно момче като Шейн Олуърт е можело да влезе в кожата на брат ми?

— Да не е толкова трудно? Сигурна съм, че ти и баща ти сте положили нужните усилия. Да си смени човек документите не е чак такъв проблем. Разполагали сте с акта за раждане на брат ти и с всичко останало на негово име. Достатъчно е било да заявите, че чантата му е била открадната. Тогава всичко се улеснява. Изкарва му се нова шофьорска книжка, нов паспорт и какво ли не. Намерили сте нов адвокат по попечителски дела в Бостън — моят познат юрист отбеляза смяната на онзи в Лос Анжелис, — някой, който не е знаел как е изглеждал Джон Лосън. Ти, баща ти и Шейн сте отишли заедно в кантората му с новите документи за самоличност — кой би се усъмнил? След това Шейн заминава отвъд океана. И правите играта с името Джак като умалително от Джон.

— Това ли е мястото, където трябва да рухна и да си призная всичко?

— Ти ли? Надали. Но все пак знаеш, че това е положението. Лесно може да се докаже, че не твоят брат е бил мой съпруг.

Сандра Ковал помълча. После каза по-бавно и премерено:

— Дори да е вярно. Не съм сигурна, че тук има някакво престъпление.

— Как така?

— Нека приемем — все така хипотетично, — че си права. Нека предположим, че съм накарала мъжа ти да се преструва на мой брат. Минали са петнайсет години. Изтекла е давност. Братовчедите ми може да се опитат да оспорят позицията ми във фонда, но все пак ще гледат да избягнат скандала. Ще се споразумеем. И дори да беше истина това, което казваш, едва ли може да се говори за някакво велико престъпление. Ако съм била на онзи концерт, кой може да ме обвини, че в бъркотията съм се изплашила?

— Аз не бих те обвинила — каза меко Грейс.

— Ето, виждаш ли?

— В началото не си направила нищо нередно. Отишла си на този концерт, за да търсиш справедливост за брат си. Изправила си се срещу човек, откраднал авторството на песен, написана от брат ти и негов приятел. Това не е престъпление. Играта загрубява. Брат ти умира. Не си можела да го върнеш по никакъв начин. И си направила

така, както си сметнала за най-добре. Просто по този начин се обърнали нещата.

Сандра Ковал разплете ръце:

— И какво искаш в крайна сметка, Грейс?

— Отговори.

— Както виждам, сама си намерила повечето от тях — и вдигна палец: — Говорим за хипотези, разбира се.

— Искам и справедливост.

— Каква справедливост? Нали казваш, че случилото се е разбирамо.

— Тази част — да. Ако всичко свършваше дотук, вероятно сега щях да си тръгна. Но не е така.

Сандра Ковал я изчака да продължи.

— Шийла Ламбърт също е била уплашена. Тя е разбрала, че е най-добре за нея да си смени името и да изчезне. Всички сте се споразумели да се разпръснете и да си мълчите. Само Джери Дънкан е останала. Първоначално всичко е било наред. Но малко по-късно тя открива, че е бременна.

Сандра затвори очи.

— Когато е приел да бъде Джон Лосън. Шейн — тоест моят Джак — е трябало да скъса всичките си връзки и да изчезне отвъд океана. Джери Дънкан губи следите му. Но след около месец разбира, че е бременна. Не открива бащата. И идва при теб. Иска да обърне страницата и да започне на чисто с раждането на бебето. А ти познаваш мъжа ми. Той никога не би я зарязал, ако тя би избрала да роди детето. Може би и той е щял да поиска да започне на чисто. И тогава какво щеше да се случи с теб, Сандра? — Грейс погледна ръцете й на масата — те трепереха. — Става наложително да затвориш устата на Джери. Ти си адвокат по криминални дела. Защитавала си престъпници. И един от тях те е свързал с наемния убиец Монте Сканлън.

— Не можеш да докажеш нищо — вметна Сандра.

— Годините минават — продължи Грейс. — Моят съпруг сега е Джак Лосън. — Спомни си думите на Веспа, че Джак я е издирвал целенасочено. Тук нещо не пасваше. — Вече имаме деца. Казвам на Джак, че искам да се върнем в Щатите. Той не иска. Аз настоявам.

Сега съм наясно, че е било грешка от моя страна. По-добре да ми беше признал истината.

— И как щеше да реагираш. Грейс?

Грейс се замисли.

— Не знам.

Сандра Ковал се усмихна:

— Нито пък той е знаел.

Има нещо вярно, каза си Грейс, но сега не беше време за размишления по темата, така че тя продължи нататък:

— В края на краищата се преместихме в Ню Йорк. Но не знам какво всъщност стана оттук нататък, така че ти, Сандра, ще ми помогнеш да си го доизясня. Предполагам, че във връзка с годишнината и с освобождаването на Уейд Лерю някой — Шийла Ламбърт или дори Джак — е сметнал, че е време истината да излезе наяве. А може би и двамата са решили да си облекчат съвестта, не знам. За теб това е било неприемливо, разбира се. Защото за тях е можело да има опрощение, за теб — не. Все пак си замесена в убийството на Джери Дънкан.

— Пак питам: къде са ти доказателствата?

— И дотам ще стигнем — отвърна Грейс. — Ти ме изльга още от началото, но ми каза истината за едно нещо.

— Тъй ли? — вметна саркастично Сандра. — И то е?

— Когато Джак вижда в кухнята старата снимка, той проверява в интернет за Джери Дънкан. Открива, че тя е загинала в пожар. Но се усъмнява това да е нещастен случай. И ти се обажда. Това е деветминутният разговор. Ти си се обезпокоила, че той ще се срине и ще проговори, и си решила да действаш първа. Казала си му, че е по-добре да се обясните очи в очи, а не по телефона. Определила си му среща на Нюйоркската магистрала. После си се свързала с Лерю и си му казала, че това е идеалният случай за отмъщение. Смятала си, че Лерю ще накара Ву веднага да убие Джак, а не само да го отвлече.

— Не съм длъжна да слушам това.

Но Грейс не се смущи.

— Голямата ми грешка бе, че ти показвах фотографията. Джак не знаеше, че съм направила копие от нея. И изведенъж излиза на бял свят снимка на мъртвия ти брат, който е с ново превъплъщение. Значи трябва и на мен да ми затвориш устата. Затова пращаш онзи тип с

кутията за закуски на дъщеря ми, за да ме стресне. Но аз не си взех бележка. И ти пусна в действие Ву. Той е трябвало да разбере какво знам и после да ме убие.

— Добре, достатъчно — Сандра Ковал се изправи. — Напусни кантората.

— Няма ли какво да добавиш?

— Не чух доказателствата.

— Нямам. Но може ти да си признаеш.

Сандра се изсмя.

— Нямаш нищо черно на бяло. Не съм казала или направила каквото и да било, което да ме инкриминира.

— Погледни през прозореца, Сандра.

— Какво?

— През прозореца. Погледни. Ела да ти покажа.

Грейс докуцука до големия панорамен прозорец и посочи надолу. Сандра Ковал се приближи предпазливо, като че очакваше Грейс да я бълсне навън. Но не. Нищо подобно.

Щом погледна надолу, тя само ахна. На тротоара под тях като два лъва крачеха напред-назад Карл Веспа и Крам. Грейс се обърна и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — попита Сандра.

— О — каза Грейс. И написа нещо на едно листче. — Това е телефонният номер на капитан Пърлмътър. Сама избирай. Можеш да му се обадиш и той да те изведе оттук. Или си пробвай късмета да излезеш сама.

Остави листчето на заседателната маса и си тръгна, без да я погледне.

ЕПИЛОГ

Сандра Ковал избра варианта с капитан Стюарт Пърлмътър. После се погрижи за адвокат. Щеше да я представлява самата Хестър Кримстайн, живата легенда. Очертаваше се труден казус, обаче областният прокурор смяташе, че ще бъде улеснен от някои ново възникнали обстоятелства.

Едно от тези обстоятелства беше появата на Шийла Ламбърт — червенокосата членка на групата „Оллоу“. След като прочете в пресата за ареста — беше публикувана и молба за съдействие от нейна страна, — тя се отзова. Човекът, който бе застрелял мъжа ѝ, отговаряше по описание на онзи, който бе сплашил Грейс в супермаркета. Казваше се Мартин Брейбай. Той бе арестуван и се съгласи да свидетелства на процеса.

Шийла Ламбърт каза пред прокурорите, че Шейн Олутър е присъствал на концерта онази нощ, обаче в последния момент се е отказал да отиде зад кулисите, за да участва в сблъсъка с Джими Екс. Шийла Ламбърт не знаеше защо е променил решението си, но предполагаше, че Шейн си е дал сметка колко дрогиран, колко наострен, колко взривоопасен е Джон Лосън.

Това би трябвало да утеши Грейс, но тя не го усети особено успокоително.

Капитан Стюарт Пърлмътър се бе свързал с бившия шеф на Скот Дънкан — Линда Морган от Федералната прокуратура. Успяха да привлекат един от приближените на Карл Веспа. Носеха се слухове, че и той ще бъде арестуван скоро, макар че трудно би се доказало съпричастието му към убийството на Джими Екс. Крам се обади на Грейс един следобед. Каза ѝ, че Веспа никак не изглежда изпълнен със съпротивителни сили. По цели дни е в леглото. „Като че е в бавна агония“ — каза Крам. Не ѝ се слушаше за състоянието му.

Шарлейн Суейн прибра Майк от болницата. Те постепенно се завърнаха към обичайния си делничен живот. Майк отново тръгна на работа. Сега вечер гледаха телевизия заедно, а не всеки в стаята си.

Майк пак заспиваше рано. Подобриха малко сексуалния си живот, но с доста усилия. Шарлейн и Грейс станаха близки приятелки. Шарлейн никога не се оплакваше, но Грейс забелязваше отчаянието ѝ. Предусещаше, че скоро нещата при тях ще отидат по дяволите.

Фреди Сайкс се възстановяваше. Той обяви къщата си за продан, с цел да си купи жилище във Феър Лон, Ню Джърси.

Кора си е Кора. Толкова за нея.

При Ивлин и Пол Олуърт, майката и братът на Джак — фактически на Шейн — също имаше положителни промени. През годините с пари от фонда Джак бе плащал образоването на Пол. Когато бе започнал да работи за фармацевтична компания „Пентакол“, Джак бе преместил майка си в предградието, където тя живееше и понастоящем, за да са по-наблизо. Така че ги беше посещавал поне веднъж седмично. И Ивлин, и Пол имаха голямо желание да участват в отглеждането на децата — та те им бяха баба и чичо, — но разбираха, че е най-добре нещата да се развиват постепенно.

Колкото до Емма и Макс, те възприеха трагедията по съвсем различен начин.

Макс обичаше да говори за баща си. Той искаше да знае къде е татко, какво представлява раят, дали ги вижда оттам. Искаше да се убеди, че баща му ще бъде в течение на ключовите събития в младия му живот. Грейс се опитваше да отговаря по най-подходящия начин на тези му въпроси, но думите ѝ звучаха неестествено и неубедително. Макс искаше да си играят на римувани песнички в банята, както правеха с татко му, и когато измислеха нещо забавно за Джени Дженкинс, смехът му така напомняше бащиния му смях, че Грейс се боеше сърцето ѝ да не се пръсне.

Емма, татковата принцеса, никога не говореше за баща си. Не залагаше въпроси. Не гледаше снимките, не разказваше спомени. Грейс не знаеше как да ѝ помогне. В психиатрията се говори за отреагиране. На пръв поглед Емма изглеждаше щастлива. И в училище вървеше добре. Имаше куп приятели. Но Грейс я познаваше. Емма вече не пишеше стихове. Дори не поглеждаше поетичния си дневник. Сега настоя да спи на затворена врата. И когато нощем Грейс се спреше пред стаята ѝ, понякога ѝ се счуваха отвътре тихи ридания. След като Емма отиде на училище сутринта, Грейс установяваше, че възглавницата ѝ е мокра.

Околните естествено смятаха, че ако Джак беше жив, Грейс имаше да го пита за доста неща. Така беше наистина, но вече не беше склонна да придирия на онова, което дрогираното и уплашено двайсетгодишно момче беше сторило пред лицето на унищожението и предстоящите последици. Казано със задна дата, би трявало да ѝ разкрие честно всичко. Но ако го беше направил? Ако го беше споделил от самото начало? Или месец след започването на връзката им? Или година? Как щеше да реагира тя? Щеше ли да остане с него?

Сега лежеше нощем в тяхното вече твърде широко легло и говореше с Джак, чувствуващо се много странно, не можеше да повярва, че му задава такива въпроси: Макс иска да се включи в предстоящо гостуване на каселтънския футболен отбор, но не е ли още много малък да пътува с тях? В училище предлагат да преместят Емма в клас с ускорено обучение по английски и литература, но това няма ли да я натовари прекалено? Да отидем ли, Джак, този път без теб, в Дисни Уърлд през февруари, или спомените ще бъдат твърде болезнени? И какво да правя, Джак, с тези сълзи по възглавницата на Емма?

И все от този род.

Скот Дънкан дойде седмица след задържането на Сандра. Още щом Грейс отвори вратата, той ѝ каза:

— Намерих нещо.

— Какво?

— Това беше в нещата на Джери.

Той ѝ подаде нащърбена касета. На нея с черен флумастер беше написано „Оллоу“. Влязоха вътре. Грейс пъхна касетата в касетофона и го пусна.

„Симпатично мастило“ беше третата песен.

Имаше явни прилики с „Бледо мастило“. Биха ли осъдили Джими за plagiatство? Възможно, но след толкова години Грейс си даваше сметка, че отговорът е по-скоро не. Много песни звучат като други. Обаче съществува тънка граница между повлияване и plagiatство. Според Грейс „Бледо мастило“ беше точно на ръба.

А колко много злини се бяха случили заради тази тънка граница.

— Скот?

Той не погледна към нея.

— Не мислиш ли, че трябва да си доизясним някои неща?

Той кимна.

Тя се поколеба как да започне.

— Когато откри, че сестра ти е била убита, ти с цялата си страсть впусна да разследваш това. Заряза работата си. Отхвърли всичко друго.

— Да.

— Надали е било трудно да разбереш, че тя е имала приятел.

— Никак.

— И да установиши, че името му е Шейн Олуърт.

— Знаех поначало за Шейн. Ходеха от шест месена. Но мислех, че Джери е загинала в случаен пожар. Нямах причини да свързвам нещата с него.

— Добре. Обаче след разговора с Монте Сканлън вече си имал.

— Да. Това ме накара да се заинтересувам за Шейн.

— И тогава си открил, че той е изчезнал горе-долу по същото време, когато е загинала сестра ти.

— Точно така.

— И това те е усъмнило.

— Меко казано.

— И ти вероятно, не знам, си проверил и училищните, и университетските му документи. Говорил си с майка му. Това не може да те е затруднило. Не и теб.

Скот Дънкан кимна.

— Значи си разбрал още преди да се срещнем, че Джак е всъщност Шейн Олуърт.

— Да, разбрах го.

— Подозираше ли го в убийството на сестра ти?

Дънкан се усмихна горчиво:

— Един човек има връзка със сестра ми. Скъсва с нея. Тя е убита. Той сменя самоличността си и изчезва за петнайсет години. Какво бих могъл да си помисля?

Грейс кимна:

— Ти ми каза за изтръскването на чуvala. Че това е начинът да се разследва нещо.

— Така е.

— А си знаел, че не можеш да разпитваш Джак за сестра си. Не си разполагал с нищо срещу него.

— И това е така.

— И ти изтръска чуvalа.

Не последва отговор.

— Аз изтръсках Джош от „Фотомат“.

— Аха. И колко му плати?

— Хилядарка.

Дънкан изсумтя.

— А пък аз само петстотин.

— За да сложи снимката при моите.

— Да.

Следващото изпълнение на „Оллоу“ беше с вокал и духови инструменти. Парчето беше малко недоизпипано, но в него също имаше несъмнен потенциал.

— Умишлено насочи подозренията ми към Кора, за да отвлечеш вниманието ми от Джош.

— Да.

— И настоя да дойда с теб при госпожа Олуърт. Искаше да видиш реакцията ѝ, като зърне внуците си.

— Да, и това спада към изтръскването на чуvalа — съгласи се Дънкан. — Забеляза ли погледа ѝ към Емма и Макс?

Да, беше забелязала. Но не знаеше какво означава, нито защо е отишла да живее под наем точно в посоката на Джак за работата му. Сега вече знаеше, разбира се.

— И тъй като си бил принуден да напуснеш прокуратурата, не си можел да поискаш от ФБР наблюдение. Така че си прибягнал до услугите на частен детектив, който е пратил Роки Конуел. И ти си този, който беше сложил камерата и подслушвателната уредба у нас. За да видиш реакцията на заподозрения, докато изтръскваш чуvalа.

— Точно така.

Тя се замисли за крайния резултат.

— Но няколко души умряха вследствие на твоите действия.

— Аз разследвах убийството на сестра ми. Не очаквай да се извинявам.

— Можеше да ми кажеш.

— Не, Грейс, не можех да ти имам доверие.

— По едно време говореше за временен съюз.

Той я погледна, но сега очите му бяха помрачнили.

— Беше лъжа. Никога не сме били в съюз.

Тя намали музиката.

— Ти не си спомняш самото произшествие в Бостън, нали, Грейс?

— Нормално е. Не е амнезия. Просто така силно съм била ударена в главата, че бях в кома.

— Черепно-мозъчна травма — кимна той. — Виждал съм много такива случаи. В повечето случаи точно като теб човек не си спомня дори дните, които са я предшествали.

— Е?

— Е как онази нощ си се озовала на първия ред в залата?

Въпросът бе изстрелян така внезапно, че тя подскочи.

Погледна го въпросително. На лицето му не прочете нищо.

— Какво?

— Райън Веспа, по-точно баща му, е намерил билет на черно срещу четиристотин долара. Членовете на „Оллоу“ са получили своите от самия Джими. Само така човек е можел да се озове на първия ред: или доста да се изръси, или да познава някого от изпълнителите — той се приведе към нея: — А ти как попадна на първия ред, Грейс?

— Моят тогавашен приятел намери билети.

— Вероятно говориш за Тод Улкрофт. Онзи, който нито веднъж не те е посетил в болницата?

— Да.

— Сигурна ли си? Защото преди каза, че не си спомняш.

Тя отвори уста, после я затвори. А Дънкан се наведе още поблизо:

— Грейс, аз говорих с Тод Улкрофт. Той въобще не е ходил на концерта.

Тя сякаш вътрешно се олюя. Тръпки я побиха.

— Тод не те е навестил в болницата, защото си скъсала с него два дни преди концерта. И знаеш ли какво, Грейс? Шейн Олуърт е скъсал със сестра ми същия ден. Джери изобщо не е била на концерта. И кого според теб Шейн е взел вместо нея?

Грейс потръпна:

— Не разбирам.

Дънкан извади фотографията.

— Това е оригиналната полароидна снимка, която увеличих и пъхнах в твоя плик. Сестра ми е написала датата на гърба.

Фотографията е била направена в деня преди концерта.

Тя поклати глава.

— Ти си помислила, че тази жена в десния край, дето е в гръб... Според теб е Сандра Ковал. Но може би, Грейс — само може би, — това си ти.

— Не...

— И може би в търсене на всички виновни би трявало да се запитаме кое е било хубавото момиче, което е отвлякло вниманието на Гордън Маккензи, така че останалите да могат да се промъкнат при Джими Екс. Знаем, че не е била сестра ми, нито Шийла Ламбърт, нито Сандра Ковал.

Грейс клатеше глава, но после си спомни онзи ден на плажа, когато за пръв път видя Джак, и онова чувството за свиване в стомаха. А откъде бе дошло то? Това чувство, което изпитваш...

... когато вече си срещал някой човек?

То е нещо като дежа вю. Това внезапно усещане като че ли отдавна познаваш някого, този внезапен проблясък, ръцете ви се докосват и усещаш прерязване в стомаха...

— Не — каза вече по-уверено Грейс. — Грешиш. Не е възможно. Все нещо щях да си спомням.

Скот Дънкан кимна:

— Може и да си права — стана, извади от касетофона касетата и я подаде: — Налудничави предположения. Може би именно тази тайнствена жена е била причината Джак да не отиде зад кулисите. Може би тя го е разубедила. А може и той да решил, че до него на първия ред има нещо много по-важно за живота му, от каквато и да е песен. И може би три години по-късно се е убедил в това, когато го е намерил отново.

И си тръгна. Грейс отиде в ателието. От смъртта на Джак насам не беше рисувала. Зареди касетата в уокмена си и я пусна.

Взе четка и се опита да рисува. Искаше да нарисува него, Джак — не Джон, не Шейн. Мислеше, че ще стане размито и неясно — нищо подобно. Четката се рееше и танцуващо по платното. А тя си мислеше как никога не можем да знаем всичко за онези, които обичаме. И как в крайна сметка невинаги знаем всичко и за самите себе си.

Касетата свърши. Тя я превъртя и я пусна пак. Продължи да рисува като в радостна и прекрасна лудост. Сълзи се стичаха по страните ѝ. Не ги бършеше. По някое време погледна часовника. Вече трябваше да приключва... Часовете скоро свършват. Ще отиде да вземе децата. Емма има днес урок по пиано. Макс, уви, е на футболна тренировка.

Грейс си взе чантата и заключи вратата след себе си.

Издание:

Харлан Коубън. Само един поглед

Американска. Първо издание.

Художник на корицата: Стефан Касъров

Редактор: София Бранц

ИК „Колибри“, София, 2006

ISBN: 954-529-413-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.